

கம்பராமாயணம் சுந்தரகாண்டம்

14 அறிஞர்களின் உரைக்கோவை

கம்பன் கழகம், திருப்பத்தூர்.

திருப்பத்தூர் மாவட்டம்.

187, ஆசிரியர் நகர், திருப்பத்தூர்-635 601.

அலைபேசி: 9488660723.

ACCNO 31631

18-3

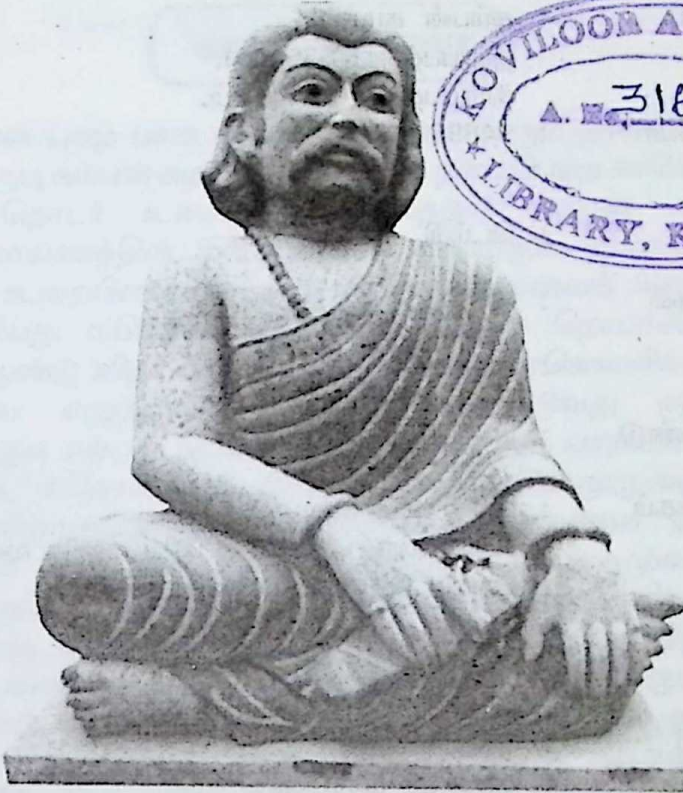
கம்பன் கழகம், திருப்பத்தூர்.

187, ஆசிரியர் நகர், திருப்பத்தூர்-635 601.

அலைபேசி: 9488660723.

- தலைவர் : திரு. எஸ்.எஸ்.மணியன்
- செயலாளர் : பேராசிரியர் முனைவர்- தமிழ்ச்செம்மல்
இரத்தின நடராசன்
- கௌரவத்தலைவர்
பொருளாளர் : திரு. சி.கே.டி.திருநாராயணன்
- அமைப்பாளர் : திரு. கே.எம்.சுப்பிரமணியன்
நல்லாசிரியர் சி.மணி
முனைவர் பொன்.செல்வகுமார்
திரு. ஆர்.ஆர்.மனோகரன்
திரு. ச.சூரியகுமார்

கம்பராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் உரைக்கோவை

கம்பன் கழகம், திருப்பத்தூர்.

187, ஆசிரியர் நகர், திருப்பத்தூர்-635 601.

திருப்பத்தூர் மாவட்டம்.

அலைபேசி: 9488660723.

நூல் விவரம்

- தலைப்பு : கம்பராமாயணம் - சுந்தரகாண்டம்
உரைக்கோவை
- உரிமை : கம்பன் கழகம்
திருப்பத்தூர்-635 601.
திருப்பத்தூர் மாவட்டம்.
- அலைபேசி : 94886 60723.
- அளவு : டெம்மி
- பக்கங்கள் : 136
- விலை : ரூ. 120
- பதிப்பாண்டு : செப்டம்பர், 2020
- அச்சாக்கம் : பாரதி புக்ஹவுஸ்
32,முதல்மாடி மாநகராட்சி புதிய வணிக வளாகம்,
பழைய பேருந்து நிலையம்,
வேலூர்-632 004. (வே.மா.)
அலைபேசி : 99424 41751.
- கணினி : சு.ஜெகவீரன்,
சரவணா கிராபிக்ஸ்,
சத்துவாச்சாரி, வேலூர்.
அலைபேசி: 89460 96140.
- ISBN : 978-93-86890-49-8

கம்பன் அடிகுடி
திருமிகு பழ.பழனியப்பன்,
தலைவர்,
காரைக்குடி கம்பன் கழகம்.
காரைக்குடி.

வாழ்த்துரை

கம்பன் புகழ் பாடி கன்னித்தமிழ் வளர்க்கும் தாய்க்கழகம் காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தின் சார்பாக நடைபெற்ற கானொளி காட்சி தொடர் உரையில் திருப்பத்தூர் கம்பன் கழகம் கம்பராமாயணத்தின் மணிமுடியாக விளங்கும் சுந்தரகாண்ட தொடர் உரையினை 14 அறிஞர் பெருமக்களைக் கொண்டு நிகழ்த்தியது மகிழ்ச்சி அளிக்கிறது. அதன் தொடர்ச்சியாக இந்த ஆண்டு விழாவில் 14 அறிஞர்களின் கானொளிக்காட்சி உரையை எழுத்தாக்கி நூலாக வெளியிடுவது குறித்து காரைக்குடி கம்பன் கழகம் தனது அன்பையும் பாராட்டையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறது. இப்பணியில் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துக்கொண்ட தமிழ்ச்செம்மல் முனைவர் ரத்தின நடராஜன் அவர்களுக்கும், அன்புத் தம்பி முனைவர் தமிழ்திருமால் அவர்களுக்கும் தலைவர் மற்றும் நிர்வாகக் குழுவிற்கு நன்றியினை தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். இந்நூல் கம்பன் மணிமகுடத்தில் சூட்டியுள்ள வைரமாக மிளிரும் என அன்போடு தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். இந்த நூல் தங்கள் கம்பன் கழகத்தின் சார்பாக தமிழன்னைக்கு ஆபரணமாக வெளியிடுவதில் தாய்க் கழகம் பேருவகை கொள்கிறது.

நன்றி!

கம்பன் புகழ் பாடுவோம்! கன்னித்தமிழ் வளர்ப்போம்!!

கம்பன் பணியில் தங்களுடன்..

கம்பன் அடிகுடி திருமிகு பழ. பழனியப்பன்,
தலைவர், காரைக்குடி கம்பன் கழகம்.

முனைவர் சொ.சேதுபதி,

செயலாளர், காரைக்குடி கம்பன் கழகம்.

முனைவர் மு. பழனியப்பன்

பொருளாளர், காரைக்குடி கம்பன் கழகம்.

கம்பன் கழகம், திருப்பத்தூர்.

முன்னுரை

கன்னித் தமிழ் வாழ்க! கம்பன் புகழ் ஓங்குக!
அனைவருக்கும் வணக்கம்,

திருப்பத்தூர் கம்பன் கழகம் கடந்த 42 ஆண்டுகளாகக் கம்பன் விழாவைச் சிறப்போடு நடத்தி வருகின்றது.

தாய்க்கழகமான, கம்பன் அடிப்பொடியார், அமரர் சா.கணேசன்-அவர்களால் தொடங்கப்பட்ட, காரைக்குடி கம்பன் கழகம் இவ்வாண்டு புதிய முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளதைக் கண்டு பேருவகையும் பெருமிதமும் கொள்கிறோம்.

எங்களுக்கு வாய்ப்பளித்த கம்பன் அடிகுடி உயர்திரு. பழ.பழனியப்பன் அவர்கட்கும் முனைவர் மு.பழனியப்பன் அவர்கட்கும் எங்களின் நெஞ்சார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

எங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட காண்டம், சுந்தரகாண்டம். 14 தமிழ் அறிஞர்கள் 14 படலங்களைக் குறித்துப் பேசியதை நூல் வடிவில் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

1. தமிழ்ச் செம்மல் முனைவர் இரத்தின நடராசன்
2. உயர்திரு. முனைவர் புரிசை நடராசன்
3. உயர்திரு. தமிழ்ச் செம்மல் முனைவர் ப.சிவராஜ்
4. உயர்திரு. முனைவர் பொன்.செல்வகுமார்
5. உயர்திரு. முனைவர் கி.பார்த்திபராஜா
6. உயர்திரு. முனைவர் பி.பாலசுப்பிரமணியன்
7. உயர்திரு. முனைவர் க.மோகன்காந்தி
8. உயர்திரு. முனைவர் ப.விசாகபெருமாள்
9. உயர்திரு. முனைவர் ப.மகாலிங்கம்
10. உயர்திரு. முனைவர் தமிழ்திருமால்

11. உயர்திரு. முனைவர் தெய்வசுமதி
12. உயர்திரு. முனைவர் தேன்மொழி
13. உயர்திரு. மா.வ.தசரதன்
14. உயர்திரு. முனைவர் தமிழ்.திருமால்

இந்த நல்ல தருணத்தில் உங்களோடு சில இனிய நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புகிறேன்.

1975-76ஆம் ஆண்டு காரைக்குடியில் கம்பன் விழா நடைபெற்றது. இதில் திருப்பத்தூரிலிருந்து அமரர் கா.அ.ச. பத்மநாபன், அமரர் கா.அ.ச. இரகுநாயகன், அமரர் வி.ஆர்.மாரிமுத்து செட்டியார், நல்லாசிரியர் சு.சண்முகசுந்தரம், பேரா.ப.மகாலிங்கம் மற்றும் நான் ஆகியோர் அந்த விழாவில் கலந்து கொண்டோம்.

மறைந்த தமிழ்க்கடல் ராய. சொக்கலிங்கம் அவர்கள் வீட்டில் நாங்கள் தங்கியிருந்தோம். ராய.சொக்கலிங்கத்தின் குளியலறையில் மின்விசிறி அமைக்கப்பட்டிருந்தது எங்களை வியப்பிலாழ்த்தியது.

கம்பன் அடிப்பொடி சா.கணேசன் அவர்கள் தனது கரங்களாலேயே எங்களுக்கு உணவு பரிமாறினார். அவர்களின் விருந்தோம்பல் எங்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தது.

இலக்கிய நிகழ்வுகள் எங்களின் செவிக்கும் மனதிற்கும் நல்விருந்தாய் அமைந்தன. கா.அ.ச. பத்மநாபன் அவர்கள் நம் ஊரிலும் கம்பன் கழகத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும் என்ற கருத்தினை வெளியிட்டார். இது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது.

தலைவராக கா.அ.ச.பத்மநாபன், துணைத்தலைவராக வி.ஆர்.மாரிமுத்து செட்டியார், செயலாளராக சு.சண்முக சுந்தரம், பொருளாளராக அமரர் கா.அ.ச.இரகுநாயகன் ஆகியோரைக் கொண்ட கம்பன் கழகம் நிறுவப்பட்டது. 1977ஆம் ஆண்டு கம்பன் விழா நடைபெற்றது.

'கம்ப இராமாயணம் நூல் யானை மீது வைத்து ஊர்வலமாக எடுத்து வரப்பட்டது. பின்னர் இராமகிருஷ்ணா மேல்நிலைப் பள்ளியில் நடைபெற்ற தொடக்க விழாவில் கம்பன் அடிப்பொடி சா. கணேசன் அவர்கள் தாய்வீட்டுச் சீராக '100, காசுகளைக் கொடுத்து தொடங்கி வைத்து சிறப்புரை ஆற்றினார்.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் ஆடி மாதத்தில் இரண்டு நாட்கள் கம்பன் விழாவைச் சிறப்பாக நடத்தி வருகின்றோம்.

மறைந்த பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் கம்பன் விழாவில் கலந்து கொண்ட ஆண்டை மறக்கவே முடியாது.

வரவேற்புரையில் தலைவர் கா.அ.ச.பத்மநாபன் அவர்கள், "உறுப்பினர்களின் ஒத்துழைப்புகளும் குறைவாகவிருப்பதால், அடுத்த ஆண்டு நிறுத்திவிடலாமென யோசனை வருகிறது", என்று குறிப்பிட்டார். அடுத்து நான் பேசுகின்றபோது "நாங்கள் முழு ஒத்துழைப்பு கொடுக்கிறோம்", என்று கூறினேன்.

தொடர்ந்து பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் பேசுகையில், 'நீங்கள் நிறுத்தி விட்டாலும், நான் தொடர்ந்து ஆண்டுதோறும் வந்து, கம்பனைப்பற்றி இந்த மேடையில் பேசவேன்', என்று குறிப்பிட்டார்.

அவரின் பேச்சு உந்துகோலாக அமைந்தது. இருவரும் இன்று நம்மிடையே இல்லை. ஆனால் அவர்களின் வாரிசுகள் எங்கள் முயற்சிகளுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்து வருகின்றனர்.

ஆண்டுகள் பல உருண்டோடிவிட்டன.

"மனிதர்கள் வருவார்கள். போவார்கள், ஆனால் நான் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறேன்," என்று நீரோடையைக் குறித்து டென்னிசன் குறிப்பிட்டது எங்களுக்கும் பொருந்தும்.

கா.அ.ச. பத்மநாபனின் மறைவிற்குப் பிறகு மறைந்த வி.ஆர்.மாரிமுத்து செட்டியார் அவர்கள் தலைவராக இருந்து பணியாற்றினார். அவர்களோடு இணைந்து மறைந்த சு.சண்முகசுந்தரம் செயலராகப் பணியாற்றினார்.

நிகழ்ச்சிகளைத் துல்லியமாகத் திட்டமிட்டுப் பலரும் வியக்கும் வண்ணம் ஐம்புலன்களுக்கும் இவர்கள் விருந்தளித்தனர்.

வி.ஆர்.மாரிமுத்து செட்டியார் மறைவிற்குப் பிறகு வழக்குரைஞர் திரு. எஸ்.எஸ். மணியன் அவர்கள் தலைமைப் பொறுப்பேற்றார்.

திரு.சி.கே.டி. திருநாராயணன் கௌரவத் தலைவராகவும் பொருளாளராகவும் பொறுப்பேற்றார்.

நல்லாசிரியர் சு.சண்முகசுந்தரத்தின் மறைவிற்குப்பிறகு, பேராசிரியர் இரத்தின நடராசன் ஆகிய நான் செயலாளராக பொறுப்பேற்றுக் கொண்டேன்.

பின்னர் விழா மிகச்சிறப்புற நடைபெற, பணிகளைப் பகிர்ந்துகொண்டு சிறந்த முறையில் கொண்டாட, திரு.கே.எம். சுப்பிரமணியம், நல்லாசிரியர் சி. மணி, பேரா. முனைவர் பொன். செல்வகுமார், வழக்குரைஞர் திரு.ஆர்.ஆர். மனோகரன், முன்னாள் செயலாளர் சு.சண்முகசுந்தரத்தின் குமாரன் திரு. ச.சூரியகுமார் ஆகிய ஐவர்களை அமைப்பாளர்களாகக் கொண்ட குழு அமைக்கப்பட்டது.

மறைந்த உறுப்பினர்கள் டி.கே. சந்திரசேகரன், வி.ஆர். மாரிமுத்து செட்டியார், நல்லாசிரியர் சு.சண்முகசுந்தரம் டி.கே. சம்பந்தம் ஆகியோரின் நினைவாக அவர்கள் இயற்கை எய்திய ஆண்டில் திங்கள்தோறும் கல்வியியல் கல்லூரிகளில் கம்பராமாயணம் குறித்த நினைவுச் சொற்பொழிவுகளுக்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

அனைவரும் எவ்வித தொய்வுமின்றிச் சிறப்புறப் பணியாற்றுகின்றனர். தேவையானபோதெல்லாம் பொருளையும் பிறவற்றையும் வாரி வழங்கும் தனமும் மனமும் படைத்தத் திருப்பத்தூர் மற்றும் பிற பகுதிகளில் வாழும் மக்கள் சடையப்ப வள்ளல்களாக, கர்ணன்களாக, வற்றாத ஜீவநதியாக, கற்பக விருட்சங்களாக எங்களுக்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் ஊட்டி வருகிறார்கள்.

நாற்பதாம் ஆண்டு மாணிக்க ஆண்டு.

மாணிக்க விழாவை சிறப்புற நடத்தினோம்.

இவ்விழாவினையொட்டி இராமகிருஷ்ணா மேல்நிலைப்பள்ளி யில் ரூ.65 ஆயிரம் செலவில் கம்பர் சிலை நிறுவப்பட்டது. சிலை தந்தவர் மறைந்த திருமதி. சு.சசிலா நடராசன் அவர்கள். இதனையொட்டிப்புகைப்பட மலர்ஒன்று வெளியிடப்பட்டது.

நீதியரசர்கள் மாண்புமிகு இஸ்மாயில், மாண்புமிகு கற்பகவிநாயகம், மாண்புமிகு வெ. இராமசுப்பிரமணியன், மாண்புமிகு சொக்கலிங்கம் ஆகியோர் வருகை தந்து சொற்பொழிவாற்றியிருக்கிறார்கள்.

புதுச்சேரி மேனாள் முதல்வர் மாண்புமிகு பருக் மரைக்காயர், மேனாள் அமைச்சர்கள் மாண்புமிகு. ஆர்.எம்.வீரப்பன், மாண்புமிகு. துரைமுருகன், மாண்புமிகு. ஆர்.பாண்டிரங்கன், முனைவர் வைகைச் செல்வன் மாண்புமிகு. முகம்மதுஜான், மாண்புமிகு அமைச்சர் கே.சி.வீரமணி, மாண்புமிகு டாக்டர் எஸ்.ஜெகதீரட்சகன் ஆகியோர் பங்கேற்றுச் சிறப்பித்துள்ளனர். மேலும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள், சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், நகர் மன்றத் தலைவர்கள் வருகை புரிந்துள்ளனர்.

மேனாள் துணைவேந்தர்கள் டாக்டர் சை.வே.சிட்டிபாபு, டாக்டர் ஓளவை நடராசன், டாக்டர் ஏ. சுந்தரமூர்த்தி, டாக்டர் கே.வெங்கடசுப்பிரமணி, தற்போதைய, தமிழ்நாடு திறந்த நிலைப்பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர் முனைவர் கோ. பார்த்தசாரதி, தமிழ் வளர்ச்சித்துறை இயக்குநர் முனைவர்

கோ.விசயராகவன், தமிழ்நாடு எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் டாக்டர் சுதாசேஷய்யன் போன்றோர் பங்கேற்றுச் சிறப்பித்துள்ளனர்.

பங்கேற்ற தமிழ்ச் சான்றோர்கள்:

அருள்முரசு கிருபானந்த வாரியார்
தவத்திரு. பொன்னம்பல அடிகளார்
அமரர் கிரிதாரி பிரசாத்
கவியரசர் கண்ணதாசன்
கவிஞர் வாலி
பேரா. அ.சா.ஞானசம்பந்தன்
முனைவர் இரா.நாகசாமி
முனைவர் சிலம்பொலி செல்லப்பன்
பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன்
பேராசிரியர் சாலமன் பாப்பையா
முனைவர் சத்தியசீலன்
முனைவர் அறிவொளி
முனைவர் தெ.ஞானசுந்தரம்
உயர்திரு. கே.வைத்தியநாதன், தினமணி ஆசிரியர்
புலவர் கீரன்
சொல்வேந்தர் சுகி.சிவம்
முனைவர் சரசுவதி இராமநாதன்
கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான்
கவியருவி அப்துல் காதர்
இலங்கை ஜெயராஜ்
புலவர் இராமலிங்கம்
முனைவர் இராஜகோபால்
வழக்குரைஞர் த. இராமலிங்கம்
போன்றோர் பங்கேற்றுச் சிறப்பித்துள்ளனர்.

இந்த நேரத்தில் கம்பன் கழக அறக்கட்டளை உறுப்பினர்களையும் புரவலர்களையும் நன்கொடையாளர்களையும் விளம்பரதாரர்களையும் உணவுக்கும் பிறவற்றிற்கும் பெரிதும் தொடர்ந்து உதவி வரும் அத்துணை நன்னெஞ்சங்களுக்கும் எங்களது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

சுந்தரகாண்டத்தைக் குறித்து 14 பேர் உரையாற்றியுள்ளார்கள். 14 படலங்கள். 14 தமிழறிஞர்கள் கருத்துரை வழங்கியிருக்கிறார்கள். அவற்றை நூல் வடிவில் வெளியிட்டிருக்கிறோம். படித்துப் பயன் பெறுங்கள்.

அனைவருக்கும் எங்களின் உளமார்ந்த நன்றி.

கம்பனுக்காகத் தொண்டாற்றும் தொண்டர்கள் சி.கே.டி. திருநாராயணன், கௌரவத் தலைவர் எஸ்.எஸ்.மணியன், தலைவர் தமிழ்ச் செம்மல் பேராசிரியர் இரத்தினநடராசன், செயலாளர் எஸ்.பாலச்சந்திரன், பொருளாளர் கே.துரை, துணைப்பொருளாளர்

அமைப்பாளர்கள்:

கே.எம்.சுப்பிரமணியம், நல்லாசிரியர் சி.மணி, பேரா.முனைவர் பொன்.செல்வகுமார், ஆர்.ஆர்.மனோகரன், ச.சூரியகுமார்.

நிகழ்ச்சி ஒருங்கிணைப்பாளர்: முனைவர் தமிழ்திருமால், இந்நூல் அழகிய முறையில் வெளிவர உதவிய பேரா. முனைவர் பொன் செல்வகுமார், பேரா.முனைவர் பி.பாலசுப்பிரமணியம் மற்றும் முனைவர் தமிழ்திருமால் ஆகியோருக்கு எங்களின் நெஞ்சார்ந்த நன்றி!

கம்பன் பணியில்.....

வழக்கறிஞர் தமிழ்ச் செம்மல்
எஸ்.எஸ். மணியன் பேராசிரியர் முனைவர் இரத்தின நடராசன்
தலைவர் செயலர்,

கம்பன் கழகம், திருப்பத்தூர்.

உள்ளடக்கம்

1. கடல்தாவு படலம்
தமிழ்ச்செம்மல் முனைவர் இரத்தினநடராசன் - 12
2. ஊர்தேடும் படலம்
முனைவர் லோக.தேன்மொழி - 23
3. காட்சிப்படலம்
முனைவர் தமிழ்.திருமால் - 29
4. உருக்காட்டுப் படலம்
முனைவர் கி.பார்த்திபராஜா - 37
5. ஞ்ளாமணிப் படலம்
பேராசிரியர் முனைவர் புரிசை.ச.நடராசன் - 53
6. பொழில் இறுத்த படலம்
மருத்துவர் ப.விசாகப்பெருமாள் - 64
7. கிங்கரர் வதைப் படலம்
பேராசிரியர் முனைவர் ப.மகாலிங்கம் - 72
8. சம்புமாலி வதைப்படலம்
முனைவர் பி.பாலசுப்பிரமணியன் - 84
9. பஞ்ச சேனாபதிகள் வதைப்படலம்
முனைவர் க.மோகன் காந்தி - 97
10. அக்ககுமாரன் வதைப்படலம்
முனைவர் பொன்.செல்வகுமார் - 103
11. பாசப்படலம்
முனைவர் தெய்வ.சுமதி - 110
12. பிணி வீட்டுப் படலம்
மா.வ.தசரதன் - 118
13. இலங்கை எரியூட்டுப் படலம்
தமிழ்ச்செம்மல் முனைவர் ப.சிவராஜி - 125
14. திருவடி தொழுத படலம்
முனைவர் தமிழ்.திருமால் - 130

1. கடல்தாவு படலம்

தமிழ்ச்செம்மல் முனைவர் இரத்தினநடராசன்

செயலாளர், கம்பன் கழகம்,

திருப்பத்தூர்.

"மனிதன் பார்க்கிறான்;
விஞ்ஞானி உற்றுப் பார்க்கிறான்;
கவிஞன் ஊடுருவிப் பார்க்கிறான். என்றார் ஓர் அறிஞர்.

கம்பனுக்கு இது மிகவும் பொருந்தும்.
கம்பராமாயணம் கம்பனின் மன அறிவினினு
வடித்து இறக்கப்பட்டத் தூயஅமிழ்தமாகும்.

கம்பஇராமாயணத்தில் கம்பர் தொடாத பாத்திரம் இல்லை;
தொட்ட பாத்திரம் எதுவும் துலங்காமல் போனதில்லை!

விண்ணில் ஆயிரக்கணக்கான விண்மீன்கள் உண்டு.
ஆனால் அவற்றினிடையே துல்லியமாகச் சுடர்விட்டுப்
பிரகாசிப்பதுதான் துருவவிண்மீன்.

அதைப் போன்று தான் இவ்வுலகில் எண்ணற்ற கவிஞர்கள்
தோன்றினார்கள். வாழ்ந்தார்கள். இலக்கியங்களை
உருவாக்கினார்கள்; மறைந்தார்கள்.

கம்பரும் தோன்றினார்.
மாபெரும் வித்தியாசம்.

மற்றவர்கள் படைத்த பாத்திரங்கள் வெறும்
கதாபாத்திரங்கள். ஆனால் கம்பர் தனது கதாபாத்திரங்களைத்
தெய்வாம்சம் பொருந்தியதாகச் சித்தரித்து இலக்கிய
உலகில் தனக்கென ஓர் ஒப்பற்ற உயரிய இடத்தைப்

பெற்றிருக்கிறார். அழியாப் புகழ்பெற்ற கம்பன் காவியத்தை இயற்றியதன் மூலம் இறவாப்புகழ் பெற்றுள்ளார். அவரின் புகழ் திக்கெட்டும் பரவக் காரைக்குடி கம்பன் கழகம் பல்வகையிலும் பல்லாண்டுகளாக ஓய்வின்றிப்பாடுபட்டு வருகின்றது.

பெருமான் மன்னுயிர் வாழ உலகில் அவதரித்ததைக் கூறுவது பாலகாண்டம்.

இறைவனுக்கு அரசு தந்து தியாக மூர்த்தியாகக் காடேகும் அண்ணலைப்பற்றிக்கூறுவது அயோத்தியா காண்டம்.

தேவர் சிறை மீட்பதற்காகப் பாராட்டி சிறைபுகுதலைப் பற்றிக்கூறுவது ஆரண்யகாண்டம்.

அறத்தைக் காக்க வேண்டும் என்னும் ஒரே குறிக்கோளுடன் கீழே இறங்கிய இராகவன் வாலியைக் கொன்று கொற்றத்தைக் காட்டுவது கிட்கிந்தா காண்டம்.

பெருமாள் மணிமுடி சூடியதைக் கூறுவது யுத்த காண்டம்.

இதில் சுந்தரகாண்டம் சிறந்தது.

பண்பு, மாண்பு இவற்றுக்கு மூலப் பொருளாகிய இறைவன் என்பது பாசுரத்தின் உட்கருத்து.

உலக இதிகாசங்களில் முதன்மை வகிக்கும் இராமாயணம் ஏழு காண்டங்களைக் கொண்டது.

ஒரு காண்டம் பருவத்தாலும் (பாலகாண்டம்) 3 காண்டங்கள் இடத்தாலும், (அயோத்திய, ஆரண்யா கிட்கிந்தா) ஒரு காண்டம் செயலாலும் (யுத்த) 2 காண்டங்கள் பண்பாலும் (சுந்தர, உத்தர) பெயர் பெற்றுள்ளன.

தமிழில் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் உத்தரகாண்டம் பாடவில்லை. உத்தரக்காண்டம் பாடியவர் ஒட்டக்கூத்தர்.

இராமாயணத்தில் சுந்தரத்தைப் பற்றிப்பேசுவதால் அக்காண்டம் சுந்தர காண்டம் எனப்பெயர் பெற்றது. எனவே அது உயர்ந்தது என்பர்.

சிறையிலிருக்கும் பிராட்டியின் பால்ராமதூதன் பெருமானின் திருமேனி அழகைப் பலபடியாக விவரிக்கின்றான். பிராட்டி மெலிந்து பொன்போல விளங்குவதைக் கூறுவதாலும் சுந்தரனாகிய அனுமன் புகழ் ஒன்றை விவரிக்கப்படுவதாலும் இக்காண்டம் சுந்தர காண்டம் எனும் பெயர் பெற்றது.

இவை அனைத்தும் அன்பின் அடிப்படையிலும் உண்மையின் அடிப்படையிலும் எழுந்தனவே.

இதற்கு மேல் ஓர் உண்மை உள்ளது.

இராவணன் வர பலத்தாலும் படை பலத்தாலும் தேசத்தாருக்கு இடுக்கண் பல செய்தான்.

தேவியைச் சிறையில் வைத்தான்.

இவை இராவணனின் வீழ்ச்சிக்கு அடிகோலியது.

இவை அனைத்தையும் அனுமன் நிறைவேற்றுகிறான்.

இக்காண்டத்தின் நாயகன் அனுமன்.

பிறர் உப பாத்திரங்களே!

அனுமன் பேருருவுக்கு முன்

மற்றவை மறைந்து விடுகின்றன.

அனுமன் கடலைக் கடந்து

இலங்கையைத் தேடி,

பிராட்டியைக் கண்டு,

கணையாழியைத் தந்து,

பொழிவைச் சிதைத்து,

அரக்கனை வதைத்து,

இராவணன் செருக்கைக் குலைத்து,

மீண்டு வந்து
வேதமுதல்வன்
பாதத்தை வணங்கி
உயர்உவற உயர்நலம் பெறுகிறான்.
இதுவே சுந்தரகாண்டம்.

இலங்கை முதூர் காவற்சோலை, அனுமன்
இவற்றையெல்லாம் பார்த்து மகிழ்ச்சியால் ஆரவாரம்
செய்கிறார்.

அனுமன் திருவடியால் அழுத்தம் பெற்ற மலையினின்று
பாம்புகள் வெளியேறின.

மலைக்குகைக்குள் சிங்கங்கள் குருதி, கக்கி நெளிந்தன.
பறவைகள் வானில் மறைந்தன.

யானைகள் அச்சத்தினால் மரங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு
முழங்கின.

சிகரம் பொடியாகியது. மலை பிளந்தது.
மலையும் சலித்தது.

நிலை திரிந்து சுழன்றது.

புகல் அரும் முழையுள் துஞ்சும் பொங்கு உளைச்
சீயம் பொங்கி,
உகல் அருங் குருதி கக்கி, உள்ளூற நெரிந்த; ஊழின்,
அகல் இரும் பரவை நாண அரற்றுறு குரல ஆகி,
பகல்ஒளி கரப்ப, வாளை மறைத்தன, பறவை எல்லாம்.
(கடல்தாவு படலம் - 4)

அதனால் அங்குள்ள வித்தியாரத்தலைவர்கள் ஏந்திய
கேடயத்தோடு, தாங்கிய வாளோடும் விண்ணில் சென்றனர்.

இது பகைவரைத் தாக்க எழுந்தது போல் இருந்தது.
அனுமன் கப்பலின் பாய்மரம் போன்று காட்சியளித்தார்.

அழுந்தும் மலை கடலினுள் செல்லும் கப்பல்
போன்றிருந்தது.

மணமுள்ள பொருள்களைப் பூசி, நீராடுவார் போல
அருவி, மகரந்தம் முதலானவற்றைப் பூசி, சுனையில் நீராடின.
அது நிலத்தில் பாயும் போது மலை பிளந்து குருதி விழுவது
போன்றிருந்தது.

பற்றை விடாமல் சுவர்க்கத்தை அடைந்ததைப் போன்று
முனிவர்கள் வெளியேறினர்.

தத்தம் தேவிமாரால் தழுவப் பெற்ற தேவர்கள் உமையைத்
தழுவக் கயிலாய மலையில் மகிழ்ந்த சிவபிரானை
ஒத்திருந்தனர்.

கிளி கூட்டுக்குள் இருந்தால் பிழைப்பது கடினம்.

பறக்க வியலாமல் கூண்டிலேயே அடைபட்டு வருந்தியது.
பிராட்டி தான் விட்டு வந்த கிளியைச் பாதுகாக்கும்படி
சுமந்திரனிடம் கூறினாள்.

இவையெல்லாம் அனுமன் திருவடி அழுந்திய காரணத்தால்
மலையின்கண் நிகழ்ந்தவற்றைக் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்
விவரித்ததைக் கண்டோம்.

"பேருருக் கொண்ட என் ஆற்றலுக்கு குறுமுனி குடித்த
கடல் அற்பம்" என நீ கருதாது செல்க, எனத்துணைவர்கள்
கூறினார்கள்.

அனுமன் கொண்ட பேருரு இலங்கையை மட்டும்
எல்லையாகக் கொண்டதன்று. "இவன் இலங்கையை
அடைந்ததும், அவனைத் தடுத்து நிறுத்தும் பொருள்
இல்லையே", என்று தேவர்கள் கருதினர்.

அனுமன் கால் எடுத்து, தாள் மடக்கி, மார்பு ஒடுக்கி, கருத்தினைச்சுருக்கி, கைநீட்டி உச்சி விரிஞ்சன் நாடு விரிஞ்ச விசைந்து எழுந்தான்.

அனுமன் பின்சென்ற மரம் முதலான பொருட்கள் வீழ்ந்து கடல் மேடாயிற்று.

அது அணைபோல் காட்சியளித்தது.

மணிகள் செல்வச் செழிப்பைக் காட்டிற்று

மகர மீன், சுறவு, பாளை மீன் முன்னே சென்றன.

இந்திரனின் பார்வைக்கு எட்டமுடியாத வேகமுடைய அனுமன், புட்பக விமானம் இலங்கைக்குப் போவதைப் போன்றிருந்தான்.

கடலும் உலகும் தன்னுள் அடங்கும்படிப் பேருருக் கொண்டிருப்பதால் புட்பக விமானம் போல் இருந்தான்.

வெண்ணிறமுடைய அனுமன் இராவணனின் மேல் கொண்ட சீற்றம் அதிகரிக்க, அவனை அழுத்திச் செல்லும் கைலாயம் போன்றிருந்தான்.

அனுமன் திரிசூட மலையாகிய மைந்தனைத் தேடிச்செல்லும் மேருமலையைப் போன்றிருந்தான்.

அனுமன் மேற்கொண்டது பிரம்மச்சரியம்.

அனுமன் ஊழிக்காலத்தில் வடக்குத் திக்கில் உதிக்கும் முழுமதி போன்றிருந்தான்.

திருமாலுக்குத் தன்னுடைய வலிமையை காட்ட மறந்து சென்ற கருட பகவானைப்போன்று விளங்கினான் அனுமன்.

"மாயன் காலால் அளந்த உலகத்தை அனுமன் வாலால் அளந்தானே", என்று வானவர் மருண்டனர்.

அனுமன் வால் துப்பறியும் அரக்கர்களுக்கு அஞ்சி அனுமனுக்குப் பின்னே மறைந்து போகும் கால பாசத்தை ஒத்தது.

மேரு மலையைப் பிணித்திருந்த ஆதிசேடன் கருடன் வந்ததும் பிணிப்பு நீங்கி விலகிச் செல்வது போல் அனுமன் வால் இருந்தது.

அனுமன் வேகமாய்ச் செல்வதால் உண்டான பெருங்காற்று மோத, அதனால் தேவர்களின் விமானங்கள் ஒன்றொடொன்று தாக்கிக்கடலில் வீழ்ந்தன.

அனுமன் வேகமாகச்சென்றதால் உண்டான காற்றால் கடலும் திமிங்கலங்களும் கலங்கின.

அனுமனின் கைகள் கடக்க முடியாத பெருமிதத் தோற்றத்தாலும் ஒன்று போன்றிருந்தன.

மைந்நாகமலையின் சிகரங்கள் குங்குமத்தைப் போல் உள்ளன.

நீலநிறம் பெற்றுள்ளன.

பவளக்கொடியால் சுற்றப்பட்டுள்ளன.

பொன் போன்றன.

அம்மலையின் முற்றங்களில்

மகர மீன்கள் பெட்டியுடன் உலவுகின்றன.

மைந்நாகமலை மலைச் சிகரங்கள்

கைகளைப்போன்றிருந்தன.

மலையின் குகையில் அகப்பட்டப் பாம்புகள் ஆறுவகையான பகைகளையும் மூன்று குற்றமும் நீங்கிய ஞானியைப்போல விடுதலை பெற்று உயர்ந்தன.

மைந்நாகமலையைக் கண்ட அனுமன் இத்தகைய சிறப்பு உண்டாகாது என்று கருதி மேல் நோக்கிப் பாய்ந்தான்.

மைந்தனாக மனித வடிவத்துடன் வந்து, இதைக் கேள் என்று கூறியது.

"என்னைப் பகைவன் என்று கடிந்து கொள்ளாதே."

"அனுமனே! எனக்கு உதவி செய்த வாயுதேவன் புதல்வன் நீ! ஆகையினாலே உனக்கு உதவுவதற்கு மேலே கிளர்ந்து வந்தேன்", என்று கூறியது.

"தாயினும் சிறந்தவன் என்று கருதி என்னுடைய உதவியை ஏற்றுக்கொள். விருந்தினரை உபசரிப்பதே என் கடமை" என்றது.

இக்காட்சியைக் கம்பர்
'அன்னான் அருங்காதலன் ஆதலின், அன்பு தூண்ட,
என்னால் உனக்கு ஈண்டு செயற்கு உரித்தாயது இன்மை,
பொன்னார் சிகரத்து, இறை ஆறினை போதி என்னா,
உன்னா உயர்ந்தேன் -உயர்விற்கும் உயர்ந்த தோளாய்!
(கடல் தாவு படலம் 45)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மைந்தனாக மழையின் மொழியால், "இவன் நல்லவன்" என்பதை அறிந்து, அனுமன் புன்னகை செய்து மைந்தனாக மலையின் சிகரத்தை நோக்கினான்.

"இராமபிரான் கருணையினால், யான் சோர்வடைய மாட்டேன். என்னுடைய விருப்பம் நிறைவேறினால் அல்லாமல் எதையும் உண்ணேன்;" என்றான் அனுமன்.

"உன் அன்பு பிணைத்து விட்டது. எனவே உண்டவன் ஆனேன்."

"இனிமேல் தடுப்பதற்கு யாது உள்ளது" என்றான் அனுமன்.

"அன்பை விடச் சிறந்த வழி கிடையாது.

யான் இலங்கை சென்று பெருமானின் பணிசெய்து மீண்டால் உன் விருந்தை ஏற்பேன்", என்று கூறிச்சென்றான் அனுமன்.

வேறு வேறு பொருள்கள் அனுமனின் வேகத்தால் ஒன்று சேர்ந்தன. ஆதலால் அவன் ஊழிக் காலத்தை ஒத்திருந்தான்.

சூரியன், சந்திரன் கிரகங்கள் வெவ்வேறு இடத்தில் இருந்தன.

அனுமன் வேகத்தால் அவை யாவும் ஒன்று சேர்ந்தன.

அனுமன் திருமேனியின் பிரிவால் பூமியில் இருள் உண்டாயிற்று. அவனுக்கு மேலே ஒளியிருந்தது. ஆதலால் இவன் இருளையும் ஒளியையும் உண்டாக்கும் நாளைப் போன்றிருந்தான்.

அனுமன் வலிமையை எங்கட்கு அறிவிக்க என்று தேவர் சுரசையைக்கேட்டனர்.

அனுமனுக்கு எதிரே தோன்றினாள்.

"குரங்கே வா நீ தான் எனக்கு உணவு," என்றது சுரசை

"இராமனுடைய கட்டளையை நிறைவேற்றி மீண்ட பிறகு நீ என்னுடைய உடம்பை உண்ணு. நான் அதை உனக்கு வழங்குவேன்!" என்றான் அனுமன். சுரசை சிரித்தாள்.

நெடிது வளர்ந்து, உடனே சுருங்கி வயிற்றில் நுழைந்து வெளியே வந்தான் அனுமன்.

சாதுர்யம், வல்லமை;

தேவர் மகிழ்ந்தனர்

அனுமன் சுரசையின் ஆசி பெற்றான்.

அங்கார தாரை கடலில் தோன்றியவர்.

நெருப்பு கொழுந்து போன்றவன்.

தூரப்பொருள்களையும் காணும் பேறு பெற்றவன்

"பெண்தானே என்று கருதாதே! எனக்கு முன்வந்தால்

உண்பேன்", என்றாள்.

அனுமன் அரக்கியின் வயிற்றில் நுழைகிறான்.

தேவர்கள் வருந்தினர்.

அனுமன் திரும்பினான்.

அங்காரதாரை மலை.

வாய் குகை.

நுழைந்து குடலுடன் வந்தான் அனுமன்.

இச்செயல் கருடனை ஒத்தது.

தேவர்கள் முதல் அனைவரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர்.

வழி கூறிய வானரங்கள் குறித்தத் துன்பங்கள் பல பல;
அவையாவும் ஒதுங்கின.

"இலங்கை அடைந்தால் துன்பம் நீங்கும் என்று
கருதினான்.

துன்பங்கள் அதிகமாகின்றன.

"இராம நாமத்தை ஜெபிக்க வேண்டும்" என்றான்
அனுமன்.

இலங்கையின் மதிலைப்பார்த்து, வேகத்தைத் குறைத்துக்
கொண்டு, செல்லும் வழியை மாற்றிக்கொண்டு பவள
மலையில் குதித்தான் அனுமன்.

அனுமன் பாய்வதால் இலங்கை புயற்காற்றில்
அல்லல் பட்டதைப் போன்றது.

சுவர்க்கம், இன்பம்

இலங்கையில் உள்ளது.

தேவலோகத்தில் இல்லை - என்பதைக் கம்பர்

நல் நகர் அதனை நோக்கி, நளினக் கை மறித்து, 'நாகர்
பொன்னகர் இதனை ஒக்கும் என்பது புல்லிது, அம்மா!
அந் நகர் இதனில் நன்றேல், அண்டத்தை முழுதும் ஆள்வான்

இந் நகர் இருந்து வாழ்வான்? இது அதற்கு ஏது என்றான்.
(கடல்தாவு படலம் 79-1)

என்று பாடியுள்ளார்.

அனுமன் கடலைத்தாவி இலங்கையை அடைந்தார்.

கம்ப இராமாயணத்தில் சுந்தரகாண்டத்தில் கடல் தாவு படலத்தில் அனுமனின் பெருமைகளைப் பார்த்தோம். வியந்து போய் நிற்கிறோம். அனுமன் ஒரு குறையில்லா பாத்திரம்.

குன்றேறி நிற்கும் உன்னதப்பாத்திரம். மனிதன் மனிதனாக வாழலாம். சிலர் மனித நிலையிலிருந்து விலங்கு நிலைக்குச் சென்று விடுகின்றனர். மனிதன் தனது பரிசுத்தமான செயல்களால் தெய்வம் ஆகலாம். ஆனால் இங்கு ஐந்தறிவு உள்ள ஒரு விலங்கு மனித நிலைக்கு உயர்ந்து, மேலும் தெய்வ நிலைக்கு உயர்ந்து மக்களால் போற்றப் கூடிய தெய்வமாகக் காட்சி அளிக்கிறார்.

அனுமன் புகழ் ஒங்குக

கம்பன் புகழ் என்றும் நிலைத்து நிற்கட்டும்

கன்னித்தமிழ் எங்கும் பரவட்டும். நன்றி.

கடலில் திசை தெரியாது திக்கு அறியாது செல்லும் கப்பல்களுக்குத் திசைகாட்டியாய்த் திகழ்வது கலங்கரை விளக்கு. அதைப் போன்று எண்ணற்ற மனிதர்கட்கும் அறிஞர்கட்கும் கவிஞர்கட்கும் கலங்கரை விளக்கமாக திகழ்பவர் தான் கம்பர்.

2. ஊர்தேடும் படலம்

முனைவர் லோக.தேன்மொழி

தீருப்பத்தூர்.

முதல் படலமான கடல்தாவு படலத்தில் அனுமன் மகேந்திரமலையின் மீது விசுவருபமெடுத்து, வானளாவ உயர்ந்து தான் செல்லும் பணியில் வெல்லும் வரம் வேண்டி எல்லா தெய்வங்களையும் வணங்கிய வாயுமைந்தன் "இங்கிருந்து ஒரே தாவலில் இலங்கையை அடைவேன். அங்குல அங்குலமாகத்தேடிச் சீதையைக் கண்டுபிடிப்பேன். இலங்கையில் இலங்கை மன்னனை இம்சித்து இழுத்து வருவேன்" என்று வானரவீரரை நோக்கிச் சொன்னான்.

கடலுக்குள் இருந்து அவசரமாய் முளைத்தெழுந்து நின்ற மைநாகமலை மீது மோதினான் அனுமன். "கடலரசன் உத்தரவுப்படி என் சிகரத்தில் இளைப்பாறி சிரம பரிகாரம் செய்தப்பின் செல்" என்றது மலை. அதைக் கேட்ட அனுமன் சீதாபிராட்டியைத் தேடிக் காணும் பணி ஈடேறும் வகையில் ஓய்வுக்கே ஓய்வு கொடுத்து விட்டதாகச் சொன்னான். பின் வானில் பறக்க முற்பட்டதும் சுரசை என்ற அரக்கி தோன்றி தனக்கு உணவாகுமாறு வாயைப்பிளந்தாள். அவள் வாயினுள் கொசு அளவில் தன் உருவத்தை மாற்றி நொடிப் பொழுதில் அவள் வாயினுள் நுழைந்து வெளியேறினாள்.

"அங்கார தாரை" என்ற அரக்கி மிகச் சரியான விருந்து என்று வாயைத் திறந்தபடி அனுமனை நெருங்கினாள். அவளது வாயினுள் புகுந்த அனுமன் மறுகணமே அவனது மார்பைப் பிளந்து கொண்டு வெளிப்பட்டான். இத்தடைகளை எல்லாம் கடந்து வெகு சீக்கிரம் இலங்கையின் எல்லையை அடைந்தான் அனுமன்.

திரிசூட மலையின் சிகரத்தில் அமைந்திருந்த இலங்கையை அடைந்ததும் தன் உருவத்தைச் சிறிதாக்கிக் கொண்டான். கடல் தாண்டி வந்த களைப்பு சிறிதும் இல்லை. வேகமாக இலங்கையின் நுழைவாயிலை நோக்கி நடந்தான். அப்போது இருள் பரவத் தொடங்கியது. மாலை நேரம் முடிந்து இருள் ஆரம்பித்ததால் இலங்கைக்கு முடிவு நெருங்கிவிட்டதை உணர்த்துவது போல் அந்த இருள் பரவத் தொடங்கியது.

நகருக்குள் நுழைய முயன்ற அனுமன் முன் நடுங்கவைக்கும் உருவோடு வந்து நின்றான் ஓர் அரக்கி.

"தேவரும் மூவரும் பிறரும் நுழைய தயங்கும் இலங்கை மாநகருக்குள் வந்த நீ யார்? இலங்கையில் உனக்கென்ன வேலை எதற்காக இங்கே வந்தாய்?" என்று கேட்டாள் அரக்கி.

அனுமன் அலட்சியமாக "நீ யாரென்று முதலில் எனக்குத் சொல்" என்றார்.

இலங்கையின் காவல் தெய்வமான "இலங்கினி" நான்; என் அனுமதியின்றி இந்நகரில் நுழைய முடியாது; எமனோ காற்றோ கூட என் அனுமதியின்றி நுழைய முடியாது என்றாள் அரக்கி.

அழகுமிகு இந்நகரை ஆசை தீரச் சுற்றிப்பார்ப்பதே என் நோக்கம். எனவே மறுக்காதே என்றான் அனுமன். அரக்கி அவன் மீது வேல் ஒன்றை வீசினாள். அனுமன் தன் கையில் அதை வாங்கி உடைத்து அவள் மீது வீசினான். வேறொரு வேல் எடுத்து வீசினாள். அதையும் உடைத்து அரக்கி மீது வீசினான் அனுமன். அடுத்தடுத்து வேல் வீசி அனைத்தும் பயனற்றுப் போக நிராயுதபாணி ஆனாள் அரக்கி.

இலங்கையின் மறுவடிவம் நான்; வானரவீரன் ஒருவன் எப்போது வந்து உன்னை எதிர்த்து வெற்றி பெறுகிறானோ அப்போது இலங்கைக்கும் இராவணன் குலத்துக்கும் இறுதி நெருங்கிவிட்டது என்பதை உணர்ந்து கொள் என்பது "பிரம்ம

தேவன் முன்பு என்னிடம் சொன்ன வாக்கு". அந்த நான்முகன் சொன்ன நாள் இன்று வந்துவிட்டது. இலங்கைக்குள் செல்ல உனக்கு இனித்தடை இல்லை என இலங்கைத்தேவதை வாயு குமாரனுக்கு வழிவிட்டு விலகி நின்றாள்.

இடது காலை முன்வைத்து இலங்கைக்குள் நுழைந்தான் அனுமன். இலங்கையில் சூழ்ந்திருந்த இருளை விரட்டி விட்டு எங்கும் ஒளி தவழச் செய்து கொண்டிருந்தது நிலவு.

நிலவொளியில் இலங்காபுரி பல வண்ணங்களில் பிரகாசித்தது. தேவலோகத்தை உருவாக்கிய மயன் என்னும் விஸ்வகர்மனே இலங்காபுரியையும் நிர்மாணித்து இருப்பான் போல் இருக்கிறதே. மாடங்கள் எல்லாம் கீழ்ப்பகுதியில் பாதாள உலகத்தையும் மேல் பகுதியில் விண்ணுலகமும் தாங்கியுள்ளன. இங்குள்ள அரக்கர்களுக்குத் தொண்டு புரிய தேவர்களே வந்து பணியாளர்கள் ஆகிவிட்டனர். தேவதச்சனைப் புகழ்வதா? இராவணனின் தவவலிமையைப் புகழ்வதா?

மாடமாளிகைகள், அரண்மனைகள் எல்லாம் தங்கம் பூசப்பெற்று அதில் நவரத்தினக் கற்கள் பதிக்கப் பெற்றுப் பல வண்ணங்களில் ஒளி வீசின.

கவசம் அணிந்த காவலர்கள் கைகளில் ஆயுதங்கள் உள்ளன. வேல் ஏந்தியவர்கள், வில் ஏந்தியவர்கள், அம்பு ஏந்தியவர்கள், தடி ஏந்தியவர்கள், இவர்களைத் தவிர காலாட்படை, தேர்ப்படை, குதிரைப்படை, யானைப்படை எனப் படை வீரர்கள் அணிவகுப்பு எல்லாம் பார்த்து அனுமன் வியந்து போனான்.

அரக்கர்கள் எல்லாம் வெண்ணிறப்பற்களுடனும் செந்தலையுடனும் கரிய மேனி உடனும் எப்போதும் ஊக்கம் உடையவராய் எடுப்பானத் தோற்றத்துடன் இருந்தனர்.

இவர்களை எல்லாம் பார்த்து வியந்து நள்ளிரவுக்குள் சீதா தேவியைக் கண்டுபிடித்து விட வேண்டும் என்று தொடர்ந்து தேடுகிறான் அனுமன்.

ஒரு பெரிய அரண்மனைக்குள் நுழைகிறான். கும்பகர்ணனைப் பார்க்கும் போது இவன் இராவணனோ என்று அனுமன் ஐயம் கொண்டான். பத்துத் தலைகள் இல்லையே 20 தோள்கள் இல்லையே எனவே இராவணன் அல்ல என்று துணிந்து வெளியேறினான்.

இன்னும் சில இடங்களில் தேடிய பின் வீடணனின் அரண்மனைக்குள் வருகிறான். உற்று நின்று அவன் உணர்வைத் தன் உணர்வினால் உணர்ந்தான். "குற்றம் இல்லதோர் குணத்தினால் இவன்" என்று அறிந்து ஒரு நொடியில் வேறு இடம் சென்றான்.

இந்திரஜித் இருக்கும் அரண்மனைக்குள் நுழைகிறான் அனுமன். ஆறுமுகன் போல் பேரழகனாக இருக்கிறானே இவன். சில முகங்களையும் சில தோள்களையும் மறைத்துக் கொண்ட முருகப்பெருமானோ இவன் என்று ஐயுறுகிறான். இராமலக்குவனர் இவனிடம் பலநாள் போராட வேண்டியிருக்கும் எனத் தீர்மானித்தவனாய் வெளியேறி 12 யோசனை தூரமுள்ள மூன்று லட்சம் தெருக்களையும் தனியனாகத் தேடினான் அனுமன்.

பிரம்மாண்டமான அரண்மனை ஒன்றினுள் நுழைகிறான் அனுமன். இராவணன் உறங்கிக்கொண்டிருக்கும் சயன மண்டபம் வந்துவிட்டான். அவனைச்சுற்றிலும் அழகு மகளிர் அமர்ந்து இசைக்கருவிகளில் மென்மையான ஒலி எழுப்பி இராவணனை உறங்கச் செல்கின்றனர். பின் தாமும் இசைக்கருவிகளை அணைத்துக்கொண்டே உறங்கிவிட்டனர். எதிரே அந்தப்புரத்து மகளிர் உறங்கும் மாளிகையை அடைகிறான். பெண்கள் உறங்கும் போது ஓர் ஆண்மகன் அப்பக்கம் வருவது நன்றென்று என்று அனுமனுக்கு எண்ணம் தோன்றுகிறது. எனினும் தனக்குக் கடமை தான் முக்கியம் என்று அந்த எண்ணத்திற்குச் சமாதானம் கூறி விட்டு உரிமை மகளிர் உறங்கும் இடம் செல்கிறான். வெள்ளியையும் தங்கத்தையும் உருக்கி வார்த்தப் பெண்டிர் போல் அழகழகாய்ப் பெண்கள் உறங்கிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

இவர்களெல்லாம் இராவணனின் அருளால் நிம்மதியாய் உறங்கியிருப்பதைக்கண்டு வேறோர் இடம் செல்கிறான். மண்டோதரி உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். பேரழகாக உறக்கத்திலும் காட்சி தருகிறாள். ஒரு கணம் இது சீதையோ என்று மகிழ்ந்து "கண்டு விட்டேன் கண்டு விட்டேன் சீதையை" என்று துள்ளிக் குதிக்கிறான். ஆனால் மாற்றான் அரண்மனையில் சமயம் மண்டபத்தில் இப்படி நம் சீதாதேவி மகிழ்ச்சியோடு உறங்கிக் கொண்டிருக்க மாட்டார் என்று நிச்சயித்து வெளியேறுகிறான்.

ஐயோ நடுநிசி ஆகிவிட்டதே நம்மால் சீதையைக் கண்டுபிடிக்க முடியாதோ? இப்படியே கிட்கிந்தை போனால் அனுமன் இலங்கையில் சீதையைக் கண்டு, நம்மிடம் கொண்டு வருவான் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் இராமன் முன் போய் நின்றால் இராமன் இறந்து விடுவானே! சக்ரீவனும் சினவயப்படுவானே! என்ன செய்வது? "ஆமாம் சீதை இலங்கையில் தான் உள்ளார் என்று சம்பாதி கூறியது அனுமனுக்கு நினைவு வர மீண்டும் தீவிரமாகத் தேடப் பறப்பட்டான்.

மகளிர் ஆடல், பாடல் கலைகளில் சிலர் உப்பரிகையில் வெறுமனே அமர்ந்து பொழுது போக்கிக்கொண்டிருக்கும் இடம் தாண்டி ஒரு வனம் சென்றடைகிறான். அதன் மதில் மீது ஏறி நின்று பார்க்கிறான் எப்பேர்ப்பட்ட ரம்மியமான வனம் இது. சோகம் என்பதற்கு ஒரு சிறிதும் இடம் கொடாத அசோகவனம் ஆக இருக்கிறதே. இங்கேதான் சீதை சிறை வைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என உறுதியாகப் பார்க்கிறான். அதோ வனத்தின் நடுவில் ஒரு மேடை அதன் அருகே உள்ள மரத்தின் அடியில் சோகமே ஒரு பெண் உருக்கொண்டு வந்து விட்டதோ என்று நினைத்து ஒரு பெண்மணியைக் கண்டான். இவள் சீதையாகத் தான் இருக்கும் என்று முடிவெடுத்து காலையில் எவரும் பார்க்கும் முன் சீதையருகே சென்று ராமன் கொடுத்த கணையாழியைக் கொடுத்து தன்னோடு வரும்படிச் கூற வேண்டும் என்று எண்ணி காத்திருந்தான்.

திரிசடை மட்டும் சீதையின் அருகில் இருக்க
மற்ற அரக்கியர்கள் உறக்க நிலைக்குச் சென்று
விட்டார்கள். பொய் உறக்கம் கொண்ட இராவணன்
நடுநிசியில் எழுந்து சீதையை நோக்கி வருகிறான்.
தனக்கு இணங்குமாறு வற்புறுத்துகிறான். மிரட்டுகிறான்,
கெஞ்சுகிறான், அரக்கியரைப் பார்த்து இவளை எப்படியாவது
அச்சுறுத்தி எனக்கு இசையப் பண்ணுங்கள் என்று மிரட்டி
சென்று விட்டான்.

இராவணன் சென்றதும் அரக்கியர்கள் சீதையை
மிரட்டுகின்றனர். அனுமன் ராமமந்திரத்தால் அவர்களை
உறக்கத்தில் ஆழ்த்தி விடுகிறான். திரிசடை மட்டுமே தனக்கு
இன்று வலது கண் துடித்ததாகக் கூறுகிறாள். சீதை தனக்கு
இடது கண் துடித்ததாகக் கூறுகிறாள். முன்பு எனக்கு
வலக்கண் துடித்தது இதே இராவணனால் சிறை பட்டு
இருக்கிறேன் என்றால் சீதை. இப்போது இடக்கண் துடிப்பு
நல்ல சகுனம் எனத் திரிசடை கூற அமைதி அடைகிறாள்
சீதை.

பொழுது புலர்ந்ததும் சீதையின் அருகே சென்று இராமனின்
அடையாளமெல்லாம் கூறி இராமன் தன்னிடம் கொடுத்த
கணையாழியைச் சீதையிடம் கொடுக்கிறான். தன்னோடு
வரும்படியும் இராமனிடம் அழைத்துச் செல்வதாகவும்
கூறுகிறான். அவனது பேச்சில் அமைதியடைந்த சீதை தன்
பங்கிற்குச் சூளாமணியை அனுமனிடம் தருகிறாள் என்ற
நிலையில் இப்படலம் நிறைவுற்றுக் காட்சிப் படலத்திற்கு
நகர்கிறது.

"அழுக்காறு அவாவெகுளி இன்னாச்சொல் நான்கும்
இழுக்கா இயன்றது அறம்"

இந்தக் குறளுக்கு ஒப்ப அனுமன் அற வழியில் சென்று
இராமனின் கட்டளையை நிறைவேற்றிய மகிழ்வை நாம்
உணர்கிறோம். சோதனையைத் தடைக்கல்லாகக் கருதாமல்
படிக்கல்லாகப் பாவித்து வெற்றியை எட்ட வேண்டும் என
நமக்குப் படிப்பினை புகட்டுகிறது.

3. காட்சிப்படலம்

‘கம்பர் மாமணி’

முனைவர் தமிழ்.திருமால்

இணைச் செயலாளர்,
திருப்பத்தூர் குடியேற்றம் கம்பன் கழகம்.

புகையுண்ட ஓவியம் சீதை

அசோகவனமாகிய அம்மலர்ச்சோலைக்குள் அனுமன்
நுழைந்தான்.

அங்கே அரக்கியர் கூட்டத்திடையே சீதை இடையைப்
போலவே எல்லா அங்கங்களும் மெலிந்து துவண்டிருந்தாள்.
தூங்காததால் கண் இமைகள் மூடாமல் துயரத்துடன்
இருந்தாள். வெய்யிலில் ஏற்றிய விளக்கைப்போல் ஒளியற்ற
தேகத்துடன் கீழே விழுந்து விம்முவாள்; உடல் வெதும்பியதும்
வெறுப்பேற்பட்டு எழுவாள்; இராமனை நினைத்து ஏங்கி,
இரங்குவாள்; தொழுவாள்; அப்படியே சோர்ந்து கலங்குவாள்;
அத்துயரால் பெருமூச்சுவிட்டு வருந்துவாள்: அழுவாள்.
இப்படிப் பிரிவுத் என்ற துயரம் ஓர் உருவம் எடுத்ததுபோல
வேறொன்றும் தெரியாத நிலையில் இருந்தாள்.

விழுதல், விம்முதல், மெய் உற வெதும்புதல், வெருவல்,
எழுதல், ஏங்குதல், இரங்குதல், இராமனை எண்ணித்
தொழுதல், சோருதல், துளங்குதல்,

- துயர் உழந்து உயிர்த்தல்,

அழுதல், அன்றி, மற்று அயல் ஒன்றும் செய்குவது
அறியாள்.

இராமன் வந்து விடுவான், வந்து விடுவான் என்று எல்லாப்
பக்கங்களிலும் ஏக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.
தென்கடல் அமிழ்தம் கொண்டு மன்மதன் செய்த அருமையான
ஓவியம் புகை படிந்து கிடப்பது போல் இருந்தாள்.

பழைய நினைவுகள் அவளைக் கொல்லாது கொன்றன. இலக்குவனைத் தான் சொன்ன வார்த்தை கேட்டு இராமன் அறிவற்றள் என்று தன்னைத் துறந்திருப்பானோ? தன்னைப் பார்த்த செய்தியைச் சொல்லும் முன்னரே சடாயு இறந்து போயிருப்பானோ? மாயம் வல்ல அரக்கர் இத்துணை காலம் தன்னை வைத்திருக்க மாட்டார்கள். தின்றிருப்பார்கள் இராமன் இனிச் செய்வது என்ன என்று தளர்ந்திருப்பானோ? தாய்மார்களும் தம்பியரும் மீண்டும் வந்து அழைக்க அயோத்தி சென்றிருப்பானோ? சொன்ன காலக்கெடுவான பதினான்கு ஆண்டுகள் முடியாமல் இராமன் அயோத்தி செல்ல மாட்டானே? இராமனுக்குக் காட்டில் இப்போது யார் பரிமாற உண்பான்? விருந்தினர் வந்தபோது என்ன செய்வான்?

"அருந்தும் மெல் அடகு ஆர் இட அருந்தும் ?" என்று
அழுங்கும்;

'விருந்து கண்டபோது என் உறுமோ ?' என்று
விம்மும்;

'மருந்தும் உண்டுகொல் யான்கொண்ட நோய்க்கு ?'
என்று மயங்கும்

இருந்த மாநிலம்செல் லரித்திடவும்

ஆண்டு எழாதாள்.

தயரதன் இராமனிடம் கோசல நாட்டு அரசாட்சியை ஏற்றுக்கொள் என்றபோதும் சரி, பிறகு அதனைத் துறந்து கானகம் செல் என்ற போதும் சரி, மலரவும் செய்யாது, வாடவும் செய்யாது சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை போன்றிருந்த இராமனின் திருமுகச் செவ்வியை நினைத்து ஏங்குவாள்.

'மெய்த்திருப்பதம் மேவு' என்ற போதினும்,

'இத் திருத்துறந்து ஏகு' என்ற போதினும்,

சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரை

ஒத்திருக்கும் முகத்தினை உன்னுவாள்.

கங்கையைக் கடந்தபோது வேடனாகிய குகனிடம் அவன் தன் தோழன் என்றும், தன் தம்பி அவன் தம்பி என்றும், தன்னைக் கொழுந்தி என்றும் உறவு சொல்லி நட்புக் கொண்ட பெருந்தகைமையை எண்ணி மயங்குவான்.

"ஆழ நீர்க் கங்கை அம்பி கடாவிய
ஏழை வேடனுக்கு, 'எம்பி நின் தம்பி; நீ
தோழன்; மங்கை கொழுந்தி' எனச் சொன்ன
வாழி நண்பினை உன்னி, மயங்குவான்.

கனாக் கண்டு சொன்ன தோழ் தீர்ச்சுடை

அப்போது அவளுடன் இருந்த வீடணன் மகளாகிய திரிசடையிடம் சீதை தன் இடக்கண்ணின் புருவங்கள் துடித்தன. அதன் விளைவு என்ன தேருமோ என்று தெரியவில்லை எனவும், முன்பு அவள் திருமணத்திற்கு முன் விசுவாமித்திர முனிவருடன் இராமன் மிதிலைக்கு வந்தபோது தனது தோள்களும் கண்ணும் இப்போது போலவே இடம் துடித்தன என்றும் சொன்னாள். மேலும் இராமன் பரதனுக்கு நாடு தந்து காடு புகுந்த நாள் வலப்பக்கம் துடித்தது. இராவணன் காட்டில் வஞ்சம் செய்த நாளிலும் வலம் துடித்தது என்றும் சொன்னாள்.

சீதையிடம் தாயைவிட மேலான அன்பு செலுத்திய திரிசடை, சீதை சொன்னபடி இடம் துடித்தால் நன்மையே விளையும் என்றும் அதனால் இராமனை அடைதலும் உண்மையாகும் என்றும் கூறி, தொடர்ந்து தனக்குத் தோன்றிய அறிகுறிகளைச் சொன்னாள். பொன்னிறமான வண்டு ஒன்று வந்த தேனினும் இனிய ரீங்கார இசையுடன் சீதையின் காதில் மென்மையாக ஒலித்துச் சென்றது. அதனால் அவன் கணவனின் தூதுவன் ஒருவன் வந்து அவனைக் காண்பான் என்றாள்.

திரிசடைதான் கண்ட கனவு ஒன்றினையும் சீதையிடம் சொன்னாள். இராவணன் தன்னுடைய பத்துத் தலைகளும் எண்ணெய் தேய்க்கப் பெற்று ஒழுக, கழுதைகளும் பேய்களும் பூட்டிய தேரின்மீது தென்திசை நோக்கிச் சென்றான். மக்களும்

கற்றத்தாரும் அவன் சென்ற திசை நோக்கியே சென்றனர். அவர்களில் ஒருவரும் திரும்பவில்லை. வாலுடையை குரங்கு ஒன்று விளக்கின் தீயினால் இலங்கையின் அரண்மனைகளை எல்லாம் எரித்தது. வானத்து நட்சத்திரங்கள் பூமியில் விழுந்தன. தோரணங்கள் எறிந்தன. வேதம் வல்ல அறிஞர்கள் வைத்தப் பூரண கலசங்களிலிருந்து நீர் மதுவைப்போல குடத்தை விட்டு மேலெழுந்து பொங்கின. வானிலிருந்து இரத்த மழை பெய்தது. மங்கையரின் மங்கலத் தாலிகளை வேறு பலர் தங்கள் கரங்களால் வாங்கினர். இராவணன் மனைவி மண்டோதரியின் கூந்தலும் அவிழ்ந்து விழுந்தது.

வலிமையான இரண்டு சிங்கங்கள் குன்றுகளின் மத்தியிலிருந்து வந்த, யானைகள் வசிக்கும் காட்டில் புகுந்து, யானைகளை அடித்துக் கொன்றன. பிறகு அச்சிங்கங்கள் அக்காட்டிலிருந்து வெளியேறும்போது அக்காட்டிலிருந்து ஒரு மயிலும் கூடவே சென்றது. ஆயிரம் விளக்குகளின் பேரொளி பொருந்திய ஒரு விளக்கினைக் கையில் ஏந்தி திருமகள் இராவணன் அரண்மனையிலிருந்து வீடணன் அரண்மனைக்குள் புகுந்தான். இப்படி நான் கனவு கண்டு கொண்டிருந்தபோது தான் நீ என்னை எழுப்பினாய்.

அதைக்கேட்ட சீதை திரிசடையிடம் "தாயே! அந்தக் குறை கனவு முழுவதையும் காண நீ உறங்கி அக்கனவைக் கண்டு சொல்வாயாக" என்றாள்.

அன்னையே ! அதன் குறை காண்' என்று, ஆயிழை, 'இன்னமும் துயில்க' என, இரு கை கூப்பினாள்.

மனத்தவம் பூண்டிருந்த மங்கையைக் கண்ட மாருத்

சீதையும் திரிசடையும் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது, அனுமன் அங்கு வந்தான். காவல் புரிந்துவந்த அரக்கியர் யாரோ வந்துள்ளனர் என்று உணர்ந்து உறக்கத்திலிருந்து எழுந்தனர். குலம், மழு, வாள் முதலியன ஏந்திச் சுற்றிவந்த அரக்கியர் கூட்டத்திடையே சீதையைக் கண்டு. அவள் இராமன் கூறிய இலக்கணங்களின்படி இருப்பதால் அவள் சீதையே எனத் தெளிவுற்று மகிழ்ந்தான்.

தூய படிந்த மணியைப் போலவும் பிறைச் சந்திரனைப் போல மெலிந்தும் இருந்த சீதையைச் கண்டதுமே அவள் கற்பும் இராமன்பால் கொண்ட காதலும் பழியடையவில்லை என்பதனை உணர்ந்தான். அறத்துக்கு என்றும் அழிவில்லை என்பதனையும் உணர்ந்தான். புலன்களை வருத்தித் தவம் செய்பவரினும் குலமங்கையர் மனத்தவம் கொல்ல முடியாத பெருமையுடையது என்று சீதையின் மனத்தின் மாண்பைக் கண்டு மகிழ்ந்தான்.

‘வெங்கனல் முழுகியும், புலன்கள் வீக்கியும்,
நாங்குவ, அருந்துவ, நீக்கி, நோற்பவர்
எங்கு உளர்? குலத்தில் வந்து, இல்லின் மாண்புடை
நங்கையர் மனத்தவம் நவிலற்பாலதோ?

சீதையின் மனவலிமையைப் புகழ்வதா? அவள் பிறந்த சனகர் குலத்தின் பெருமையைப் புகழ்வதா? இராமனின் தோள்களைப் புகழ்வதா? என்றெல்லாம் தனக்குள் சிந்தித்த அனுமன். அப்படி அங்கு மனத்தவம் புரிந்துவரும் சீதையைக் காண இராமனுக்குக் கொடுத்து வைக்க வில்லையே என்றும் எண்ணினான்.

அப்போது அங்கு இராவணன் வந்தான். தேவ மகளிரான ஊர்வசி உடைவாள் எடுத்துவர, மேனகை வெற்றிலை கொடுத்துவர, திலோத்தமை செருப்பினைத் தாங்கிவர, மற்ற அரம்பையர்கள் எல்லோரும் புடை சூழ்ந்து கற்பூரம், சாந்து, சந்தனம், மலர்கள் முதலிய நறுமணம் வீசச் செய்ய, பல பெண்கள் நெய்விளக்குகளைக் கைகளில் ஏந்திவர, இராவணன் வந்தான்.

உருப்பசி உடைவாள் எடுத்தனள் தொடர,
மேனகைவெள்ளடை உதவ,
செருப்பினைத்தாங்கித் திலோத்தமை செல்ல,
அரம்பையர் குழாம் புடை சுற்ற,
கருப்புரச்சாந்தும், கலவையும், மலரும்,
கலந்துஉமிழ் பரிமளகந்தம்,

**மருப்புடைப் பொருப்பு ஏர் மாதிரக் களிற்றின்
வரிக்கை வாய் மூக்கிடை மடுப்ப;**

இராவணன் என்ன செய்யப் போகிறான் என்பதைக் கவனிக்கத் தன்னை மேலும் மறைத்துக் கொண்டு அனுமன் இராமநாமத்தை ஜபித்தவாறு இருந்தான்.

ஆசையால் உயிர் உடல் கட்டுக் குலையும் இராவணனையும் கூசிக்குலை நடுங்கும் சீதையையும் அவள் குற்றமற்ற கண்கள் காட்சியாகத் துல்லியமாகக் காட்டும் கற்புக் கனலையும் கண்டான், என்ன நடக்குமோ என்ற மனப் போராட்டத்தில் இருந்த அனுமன்.

கூசி ஆவி குலைவுறுவாளையும்,
ஆசையால் உயிர்ஆச அழிவாளையும்,
காச இல் கண்இணை சான்று எனக் கண்டனன்
ஊசல் ஆடி உளையும் உளத்தினான்.

இராவணன் சீதையின்முன் நின்று "குயிலே! நீ எனக்கு எப்போது இன்னருள் தருவாய், மூன்று உலகங்களையும் அரசாளும் நான், என்னை உன் அடிமை என்று எண்ணியிருக்க என்மீது கருணை காட்டாதது ஏன்? நாட்கள் கழிந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. துன்பத்தால் நான் இறந்தபின் தான் எனக்கு அருளுவையோ? நாளும் இளமையும் போனால் திரும்ப வராது. தேவர் தேவியர் கை தொழும் மூன்று உலகமும் உனக்கே தந்தேன். ஏற்கமாட்டாயா? என்று பலப் பல நய வார்த்தைகள் கூறி தன் பத்துத் தலையும் தரையில் படவிழுந்து எழுந்தான்.

இடிக்குநர் இல்லை இராவணன்

இராவணனின் சொற்கள் தன் செவிகளின் விழுந்து செவிகளே தேய்ந்தது போன்ற பெருங்கோபம் கொண்டு கண்கள் சிவக்க இராவணனிடம் பேசுவானாள் சீதை.

மேரு மலையைத் துளைக்க வேண்டுமா? ஆகாயத்தைப் பிளந்து செல்ல வேண்டுமா? பதினாறு லோகங்களையும்

அழிக்க வேண்டுமா? என் கணவரின் வில்லின் அம்பு ஒன்றே போதும்; இது தெரிந்தும் அறிவற்ற நீ சொல்லக்கூடாத சொற்களை எல்லாம் சொன்னாய் உன் தலைகள் பத்தும் நீ இழக்கப்போகிறாய்.!

‘மேருவை உருவ வேண்டின், விண் பிளந்து ஏக
வேண்டின்,
ஈரமு புவனம் யாவும் முற்றுவித்திடுதல் வேண்டின்,
ஆரியன் பகழிவல்லது; அறிந்து இருந்து,
அறிவுஇலாதாய் !
சீரிய அல்ல சொல்லி, தலை பத்தும் சிந்துவாயோ?

என் கணவரின் ஆற்றலுக்கு அஞ்சியதனால்தானே, வஞ் சமாக மாயமான ஏவி, மறைந்து வந்து என்னைச் சிறை வைத்தாய்; சடாயுவிடம் அன்று நீ தோற்றாய் சங்கரன் கொடுத்த வெற்றிவாளால் நீ சடாயுவை வென்றாய் இல்லா விட்டால் நீ இந்நேரம் இறந்திருப்பாய்.

கயிலை மலையை நீ எடுக்க முயன்று தன் சேவடியை அழுத்தி உனைவென்று சிவபெருமானின் வில் என் கணவரின் ஆற்றலுக்கு ஈடுகொடுக்க மாட்டாது இற்று வீழ்ந்த ஓசை நீ கேட்க வில்லையோ? உன்னைச் சிறையில் வைத்த ஆயிரம் தோள்களுடைய கார்த்த வீரியார்ச்சுணனைக் கொன்று பரசுராமனை என் கணவர் அடக்கியது உனக்குத் தெரியுமா?

கடிக்கிற பாம்பும் மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்படும்; உன் பெருமையை நீயே மெச்சி மகிழ்கின்றாயே, உனக்குத் தக்கது இச்செயல், தகாதது இது என்று காரணத்தோடு தைரியமாக எடுத்துக் காட்டி உன்னை இடித்துரைப்பவர்கள், திருத்துபவர்கள் இல்லை; உன்னோடு இருப்பவர்கள் எல்லாம் நீ சொல்வதற்கே ஆமாம் போட்டு உன்னையே அழிப்பவர்கள் என்பதால் உனக்கு முடிவைத் தவிர வேறு முடிவும் உண்டோ?

‘கடிக்கும் வல் அரவும் கேட்கும், மந்திரம்;
 களிக்கின்றோயை,
 “அடுக்கும், ஈது அடாது” என்று, ஆன்ற ஏதுவோடு
 அறிவு காட்டி,
 இடிக்குநர் இல்லை; உள்ளார், எண்ணியது எண்ணி,
 உன்னை
 முடிக்குநர்; என்றபோது, முடிவு அன்றி முடிவது
 உண்டோ ?’

இதையெல்லாம் கேட்ட இராவணன் கண்களில் தீப்பொறி பறக்க அவளைப் பிளந்து தின்பேன் என்று காதலும் கோபமும் மாறி மாறி வருத்த அதட்டினான்.

இதைப்பார்த்துக் கொண்டிருந்த அனுமனோ, சீதையை இராவணன் தொடுவதன் முன்னம் பத்துத் தலைகளையும் தாக்கி எறிந்து, அவளைச் சுமந்து கொண்டு சென்று விடலாமா எனத் தன் கைகளைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தான்.

காமத்தின் முன்னே கோபம் அடங்கிப் போக, இராவணன் மீண்டும் சீதையிடம் பேசலானான்; “உன் கணவனைக் கொன்றால் நீ உயிர்விடக் கூடும்; அதனால் நானும் இறப்பேன் என்பதனால் தான் அன்று வஞ்சனையால் உன்னை எடுத்து வந்தேன். போரில் யார் என்னை வெல்ல முடியும்? மாயமான் என்று தெரிந்தும் பின்னே போய் ஏமாந்த மனிதர்களே, நான் தான் உன்னைச் சிறை எடுத்து வந்தேன் என்பதால் தான் வரவில்லை. இனி வரவும் மாட்டார்கள். மனிதர்களாயினும், அவர்கள் உன்னை எனக்குத் தந்ததனால், அவர்கள் உதவியதனால், என்னால் கொல்லப்பட மாட்டார்கள். அவர்கள் உயிர்வாழ வேண்டுமானால் அது உன் முடிவைப் பொறுத்தது. இல்லையேல், அயோத்தி சென்று பரதன் முதலியோரையும் அழித்து, பிறகு மிதிலை சென்று அங்குள்ளவர்களையும் அழித்து, பின்பு உன்னையும் கொல்வேன். என்னை நன்றாக அறிந்துகொள்” என்று சீதையை அச்சுறுத்திவிட்டு இராவணன் போனதும் அரக்கியர்கள் வேறு சீதையை அதட்டி உரைத்தனர்.

திரிசடை தான்கண்ட கனவை சீதைக்கு நினைவூட்டி அவளைத் தேற்றினாள். அப்போது அனுமனின் விஞ்சையால் அரக்கியர் உறங்கத் தொடங்கினர்.

4. உருக்காட்டுப் படலம்

முனைவர் கி.பார்த்திபராஜா

உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழ் முதுகலை ஆய்வுத்துறை
தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
திருப்பத்தூர் -635601.

முன்னுரை

கவிச்சக்கரவர்த்தி என்றும் கல்வியில் பெரியவன் என்றும் தமிழ்ச் சமூகத்தில் கொண்டாடப்பட்டவர் கம்பர். 'கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்' என்பது வெகுமக்களிடமும் வழங்கிவரும் வழக்காறு. மிகக் கடுமையான பணியைக் குறிப்பிடும்போது, 'அது என்ன கம்ப சூத்திரமா?' என்று கேட்பது தமிழகத்தின் தெற்கத்தி வழக்கு. இவ்வாறு தமிழகத்தின் சமூக நடைமுறைகளில் காலந்தோறும் போற்றப்பட்டு வரக்கூடிய பெருமை, கம்பரைத் தவிர வேறு யாருக்கேனும் இருக்கிறதா? என்பது ஐயமே.

கம்பர் படைத்த 'இராம அவதாரம்', அவர் பெயரிலேயே 'கம்பராமாயணம்' எனச் சிறப்பிக்கப்படும் பெற்றியது. கம்பராமாயணம் சுந்தரகாண்டத்திலுள்ள 'உருக்காட்டுப் படலம்' குறித்த அறிமுகத்தை வழங்குகிறது இக்கட்டுரை.

உருக்காட்டுப் படலம்: பெயர்க்காரணம்

சுந்தரகாண்டத்தின் நான்காவது படலம், உருக்காட்டுப் படலம் ஆகும். சிறையிருந்த செல்வியாகிய சீதாப்பிராட்டிக்கு அனுமன் தன் உருவினைக் காட்டிய படலம் இது. அது மட்டுமல்லாமல், 'அழியா அழகுடைய' இராமனின் உருவத்தைச் சீதைக்குக் காட்டும் படலமும் இதுவாகும்.

இராவணனால் சிறையெடுக்கப்பட்டு, அசோகவனத்திற்குள் கொண்டு வந்து சிறைவைக்கப்பட்டாள் சீதை. தன் காதற்கணவன் இராமன் என்ன ஆனான்? தன்னால்

அவமானப்படுத்தப்பட்ட இலக்குவன் நிலை என்ன? தன்னைத் தன் கணவன் தேடுகிறானா? இல்லையா? என்பன போன்ற ஏராளமான வினாக்கள், விடைகாணப்பட முடியாமல் சீதாப்பிராட்டியின் உள்ளத்திலே புரண்டெழுகின்றன. சீதை சிறையெடுக்கப்பட்டப் பிறகு, புறவுலகில் என்ன நடந்தது என்பதை அனுமன் சித்திரமாகக் காட்டுகிறான் 'இராம தூதன்' அனுமன். எனவே புறவுலகின் உருவினைக் காட்டிய படலம் என்றும் இப்படலத்தைச் சொல்லலாம்.

படலத்தின் தொடக்கம்

உருக்காட்டுப் படலம் இப்படித் தொடங்குகிறது: அரக்கியர் குழ காவல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார் பிராட்டி, அவரைக் கண்டுபேசுவதற்குத் தக்க காலம் இதுவே எனக்கருதினான் அனுமன். ஆனால், பிராட்டியை நெருங்கிப் பேசுவொட்டாதபடி அரக்கியர்கள் இமையாது காவல் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களின் பார்வைக்குத் தப்பி எவ்வாறு சீதாப்பிராட்டியைக் காண இயலும்? அனுமனுக்கு ஓர் எண்ணம் தோன்றுகிறது. அது, தனது மந்திர வலிமையால் அரக்கியரைக் கண்துஞ்ச வைப்பது. உடனேயே அனுமன், ஒரு மந்திரத்தை உச்சரித்துக் காவலரக்கியரைத் துயில் கொள்ள வைக்கிறான்.

ஒருநாளும் தூங்காதவர்களாகிய அரக்கியர் உறங்குவதைக் கண்ட சீதாப்பிராட்டி, தன்னுடைய துன்பத்தை எண்ணிக் கலங்குகிறாள், தனக்குத்தானே புலம்புகிறாள்.

விதிதான் அவளுடைய உசாவலுக்கு முதலில் வந்து நிற்கிறது.

‘வலிமையுடைய விதியே, இராமபிரானுடைய வலிமையுடைய வில்லோசை நான் கேட்கும்படி இங்கே வருமா?’ என்று விதியை நோக்கிக் கேட்கிறாள் பிராட்டி.

அவள், இயற்கைப் பொருட்களோடெல்லாம் பேசுகிறாள், அவற்றை ஏசுகிறாள்.

மதியும் இரவும் இருளும் அவளுடைய ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்கும் ஆளாகின்றன.

'கல்லா மதியே! சுதிர் வாள் நிலவே
செல்லா இரவே சிறுகா இருளே
எல்லாம் எனையே முனிவீர், நினையா
வில்லாளனை யாதும் விளித்திலிரோ?'

என்று கேட்கிறாள். 'எல்லோரும் என்னையே வந்துதுகிறீர்களே... என்னைப் பற்றிச் சிறிதும் எண்ணாத வில் வீரனாகிய இராமபிரானிடத்தில் எதுவும் சொல்லமாட்டீர்களோ?' என்று கேட்கிறாள் சீதை.

துன்பத்தில் தோயும் ஒருவருக்குச் சிலவேளைகளில் இப்படித் தோன்றும்.

'எல்லோரும் மகிழ்ச்சியாகவே இருக்கிறார்கள். நமக்கு மட்டும்தான் உலகின் துன்பமெல்லாம் வந்து சேருகிறது' என்று தோன்றும்.

'நள்ளென்றன்றே யாமம்
சொல்லவிந்து இனிதடங்கினரே மாக்கள்
முனிவின்றி நனைந்தலை யுலகமும் துஞ்சும்
ஓர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே..'

என்று சங்க இலக்கியத் தலைவி புலம்புவாளே! அதைப்போலவே சீதாப்பிராட்டி, 'எல்லாம் எனையே முனிவீர்' என்கிறாள்.

சங்கத் தலைவியானாலும் காப்பியத் தலைவியானாலும் நவீன இலக்கியத் தலைவியானாலும் மனம் என்பது ஒன்றாகவே இருக்கும் போலும். உலகின் எப்பகுதியில் இருந்தாலும் எந்த வாக்கப் பிரிவில் இருந்தாலும் பெண் என்பவள் எப்போதும் பெண்தானே?

ஏழ்மையிலும் செல்வச் செழிப்பிலும் கிராமத்திலும் நகரத்திலும், குடும்பத்திலும் குடும்பத்துக்கு வெளியிலும் ஆண் என்பவன் எப்போதும் ஆண்தானே?

இந்தப் பால்நிலைதான், அவர்களின் சிந்தனைப் போக்கைத் தீர்மானிக்கிறது, வழிகாட்டுகிறது, மடைமாற்றுகிறது.

இடர் பொறுத்தமை

‘இராமபிரான் வருவான் என்ற நம்பிக்கையில்தானே நான் ஓராயிரம் கோடி இடர்களையும் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன் என்கிறாள் சீதை.

இவ்வாறு சிந்திக்கும்போது சீதைக்கு இராமபிரானின் அருள்மீதே ஐயம் வருகிறது.

‘தரு ஒன்றிய கான் அடைவாய்; தவிர் நீ
வருவென் சில நாளினில்; மா நகர்வாய்
இரு’ என்றனை; இன் இருள்தான் இதுவோ?
ஒருவென் தனி ஆவியை உண்ணுதியோ?’

என்று புலம்புகிறாள்.

தனது ஆற்றாமையின் எல்லையில், இயலாமையின் விளிம்பில், துயரத்தின் உச்சத்தில் இராமபிரானைக் ‘கொடியவன்’ என்றே சீதை ஏசுகிறாள்.

உயிர் இருக்கும் வரைதானே துன்பம்? உயிரைப் போக்கிய பிறகு ஏது துன்பம் என்று நினைக்கிறாள் சீதை. எனவே துன்பத்திலிருந்து விடுபடுவதற்கான வழியைச் சிந்திக்கும்போது, வாழ்க்கையிலிருந்து தப்பிப்பது என்ற எண்ணமும் அவளுக்கு வருகிறது.

உண்மையில், வாழ்க்கையோடு போராடுவதற்கு ஒரு வலிமை வேண்டும், மனத் துணிவு வேண்டும்.

‘எல்லாம் மாறும்’ என்ற தத்துவத்தைத் தவிர, மற்றெல்லாம் மாறும் என்று புரிந்து கொண்டவர்கள், வாழ்க்கைத் துன்பங்கள், துயரங்கள் யாவும் தற்காலிகமே என்பதை உணர்வார்கள். அதைக் கடந்து போவார்கள். மற்றவர்கள்?

உயிருக்கும் துயருக்குமான உறவு

'ஒன்று என் உயிர் உண்டு எனின் உண்டு இடர்' என்கிறாள் சீதை.

'உயிர் இருக்கும்வரை துன்பமும் இருக்கும்' என்பது இயலாமையின் புலம்பலாக இருந்தாலும் அதில் ஆழமான தத்துவப் பொருள் நிறைந்திருக்கிறது. உலகத்து உயிர்கள், தங்களின் துன்பத்தைப் போக்கிக் கொண்டு, பேரின்பம் அடைவதற்கான வழிகளையே, இந்தியத் தத்துவமரபு ஆழ்ந்து சிந்தித்திருக்கிறது. அதையே ஆன்ம வழிகாட்டல்களாக மதங்களின் வழியாகச் சோதனை செய்து பார்த்திருக்கிறது எனவும் கொள்ளலாம்.

சிறையிருந்த செல்விக்கு இப்போது மற்றுமொரு ஐயமும் வருகிறது. அதாவது, அயலான் காவலில் சிறையிருந்த தன் திருமேனியை இராமன் தீண்டுவானோ புறக்கணிப்பானோ எனும் ஐயமே அது.

இந்த ஐயம், சீதாப்பிராட்டியை வாழ்க்கையின் விளிம்பை நோக்கி உந்தித் தள்ளுகிறது. இனியும் ஏன் உயிர் வாழ வேண்டும் என்ற கேள்வி சீதாப்பிராட்டியாரின் உள்ளத்திலே எழுகிறது.

இராவணனால் சிறையெடுக்கப்பட்டபோது, பிறன்மனை எய்திய பெண் என்ற பழி வந்து சேர்ந்தது. அப்போதே தான் உயிர் துறந்திருக்க வேண்டும் என்று தன்னைத்தானே நொந்துகொள்கிறாள் சீதை.

'எப்பொழுது இப் பெரும் பழியின் எய்தினேன்
அப்பொழுதே உயிர் துறக்கும் ஆணையேன்'
என்கிறாள் அவள்.

பிராட்டி செய்த தவறு

ஆரண்யத்தில் இருந்த காலத்தில், தான் செய்த தவறு இப்போது பிராட்டிக்குப் புரிகிறது. அதைச் சொல்லிப் புலம்புகிறாள்.

என்ன தவறு அது?

'வஞ்சனை மானின்பின் மன்னைப் போக்கி, என்
மஞ்சனை வைது "பின் வழிக்கொள்வாய்" எனா,
நஞ்சு அனையான் அகம் புகுந்த நங்கை யான்,
உய்ஞ்சனென் இருத்தலும்' உலகம் கொள்ளுமா?'
என்கிறாள்.

'மானின் பின் நாயகனை அனுப்பிவிட்டேன் மகனாகிய
இலக்குவனைத் திட்டி அனுப்பினேன். நஞ்சினைப் போன்ற
இராவணனின் இல்லம் புகுந்தேன். நான் உயிரோடு
இருத்தலை இந்த உலகம் ஏற்குமா?' என்று புலம்புகிறாள்.

உலைவாயை முடிவிடலாம்; ஊர்வாயை மூடமுடியுமா?

'கரும்தனி முகிலினைப் பிரிந்து கள்வர் ஊர்
இருந்தவள் இவள்' என ஏசா நிற்பெனோ?

எனப் பதறுகிறாள்.

'ஆதலான் இறத்தலே அறத்தின் ஆறு' எனாச்
சாதல் காப்பவரும் என் தவத்தின் சாம்பினார்;
ஈது அலாது இடமும் வேறு இல்லை' என்று, ஒரு
போது உலாம் மாதவிப் பொதும்பர் எய்தினாள்'

அறமற்ற ஒரு செயலை, அறமெனக் கருதும் குழப்ப
மனநிலைக்கு ஆட்பட்டிருந்தாள் சீதை. அதனால்தான்,
'இறத்தலே அறத்தின் ஆறு' என்கிறாள்.

மாதவிக்கொடி என்னும் குருக்கத்திக் கொடியைச் சுருக்கிட்டுக்
கட்டித் தன் தலையை நுழைக்கிறாள். தவத்தின் பெருமையால்
அனுமன், அக்கொடூரக் காட்சியைப் பார்த்துவிட்டான்.

'கண்டனன் அனுமனும்; கருத்தும் எண்ணினான்;
கொண்டனன் துணுக்கம்; மெய்தீண்டக் கூசுவான்
அண்டர் நாயகன் அருள்தூதன் யான்" எனாத்

தொண்டைவாய் மயிலினைத் தொழுது தேற்றினான்' அனுமன்.

உயிர்விடப் போகும் தருணத்தில் ஒற்றை வாக்கியத்தில் சீதாப்பிராட்டியாரைத் தடுத்து நிறுத்துகிறான் அனுமன்.

சொல்லின் செல்வனின் வன்மை

அனுமன் 'சொல்லின் செல்வன்' என்பதைச் சுந்தரகாண்டத்தில் அவன் பேசும் ஒவ்வொரு சொல்லும் மெய்ப்பிக்கிறது.

'அண்டர் நாயகன் அருள்தூதன் யான்' என்ற ஒற்றை வாக்கியத்தில் உயிர் பிழைக்கிறாள் சீதை. 'போன உயிர் திரும்பி வந்தாற்போல...' என்பார்களே, அப்படிச் சீதைக்குப் போகவிருந்து உயிர் மீள வருகிறது.

இராமபிரானின் ஆணையால் உன் சேவடி வந்து நோக்கினேன் என்கிறான் அனுமன்.

'இத்தனை காலம் ஏன் இராமன் தன்னைத் தேடி வரவில்லை? என்னும் ஐயம் சீதாப்பிராட்டியின் உள்ளத்தில் எழும் என்பதைக் கருத்தால் உன்னிய அனுமன் அதற்கான விடையைச் சொல்லுகிறான்.

'ஈண்டு நீ இருந்ததை, இடரின் வைகுறும்

ஆண்தகை அறிந்திலன் அதற்குக் காரணம்

வேண்டுமே? அரக்கர்தம் வருக்கம் வேரொடு

மாண்டில ஈது அலால், மாறு வேறு உண்டோ ?'

என்கிறான்.

'நீ இருந்த இடத்தை அறியவில்லை ; அதனால் இத்தனை காலம் வரவில்லை. இராமன் மட்டும் அறிந்திருந்தால், இந்த அரக்கர்குலம் இந்நேரம் உயிரோடு இருந்திருக்குமா? என்று கேட்கிறான்.

'ஐயப்பட வேண்டாம்; இராமபிரான் கொடுத்தனுப்பிய அடையாளமும் என்னிடம் இருக்கிறது. மேலும் சில குறிப்புகளையும் அவன் தந்து அனுப்பியிருக்கிறான். உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல அவை நம்முன் இருக்கின்றன. நெய் விட்டு எரிக்கப்படும் தூய விளக்குப் போல, ஒளிச்சுடரை ஒத்திருக்கும் சீதையே, நீ வேறு ஒன்றையும் நினைத்து மறுகுதல் வேண்டா' என்று அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசுகிறான் வாயு மைந்தன் அனுமன். இதோ பாடல்:

'ஐயறல்; உளது அடையாளம்; ஆரியன்
மெய்யுற உணர்த்திய உரையும் வேறு உள;
கைஉறு நெல்லி அம் கனியில் கண்டியால்!
நெய்உறு விளக்கு அனாய்! நினையல் வேறு!'

என்றான்.

இதைக் கேட்ட சீதை நினைக்கிறாள்.... 'இவன் யாராக இருந்தாலும் இருக்கட்டும்; இராமபிரானின் திருநாமத்தைச் சொல்லி என்னுடைய உயிரை மீட்டான்.

இதைவிடச் சிறந்த உதவி வேறு இருக்க இயலுமா? என்று நினைத்துப் பார்க்கிறாள்.

'அரக்கனே ஆக; வேறு ஓர் அமரனே ஆக; அன்றிக் குரக்கு இனத்து ஒருவனேதான் ஆகுக; கொடுமை ஆக இரக்கமே ஆக; வந்து இங்கு எம்பிரான் நாமம் சொல்லி உருக்கினன் உணவைத் தந்தான் உயிர்;

இதின் உதவி உண்டோ ?'

இவ்வாறு நினைத்த சீதாப்பிராட்டி, 'வீர! நீ யாவன்?' என்று வினவுகிறாள்.

'நீர்வார் கண்ணை எம்முன் வந்தோய் யாரையோ நீ மடக்கொடியோய்..' என்று சிலப்பதிகாரக் கண்ணகியிடம் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கேட்க, 'தேரா மன்னா...!

செப்புவதுடையேன்...' எனத் தொடங்கித் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறாளே கண்ணகி.. அதைப்போல இரத்தினச் சுருக்கமாகத் தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறான் அனுமன்.

அனுமன் தன்னை அறிமுகம் செய்தல்

'ஆயசொல் தலைமேல் கொண்ட அழகையன், 'அன்னை நின்னைத் தூயவன் பிரிந்த பின்பு, தேடிய துணைவன், தொல்லைக் காய்கதிர்ச் செல்வன் மைந்தன், கவிக்குலம் அவற்றுக்கு எல்லாம் நாயகன் சுக்கிரீவன் என்று உளன், நவையில் தீர்ந்தான்...!

மற்றவன் முன்னோன் வாலி, இராவணன் வலி தன் வாலின் இற்று உகக் கட்டி, எட்டுத் திசையினும் எழுந்து பாய்ந்த வெற்றியன் தேவர் வேண்ட, வேலையை விலங்கல் மத்தில் சுற்றிய நாகம் தேய அமுது எழக் கடைந்த தோளான்...!

'அன்னவன் தன்னை உம்கோன் அம்பு ஒன்றால் ஆவி வாங்கிப் பின்னவற்கு அரசு நல்கித் துணை எனப் பிடித்தான் எங்கள் மன்னவன் தனக்கு நாயேன் மந்திரத்து உள்ளேன், வானின் நல்நெடும் காலின் மைந்தன் நாமமும் அனுமன் என்பேன்

என்று விவரிக்கிறான் அனுமன். இந்த மூன்று பாடல்களில் தனது முன் வரலாற்றைச் சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கிறான். சீதை, இராவணனால் கவரப்பட்ட காலத்திலிருந்து தற்போது, பிராட்டி முன்பு தான் தோன்றி நிற்கும் இக்கணம் வரை நிகழ்ந்தனவற்றை நிரல்படத் தொகுத்துச் சொல்லுகிறான் அவன்.

குலமுறை கிளத்தும் படலம்போல, நிகழ்ந்தன உரைத்தான் அனுமன். சரி, சீதாப்பிராட்டியின் இருப்பிடம் அறிந்தது எப்படி என்ற வினா எழும். இல்லையா அதற்கும் விடையளிக்கிறான் அனுமன்.

'நீ வீசியெறிந்த அணிகலனைக் கொண்டு நிகழ்ந்ததை அறிந்த இராமன் தன்னை விடுத்தான்' என்கிறான்.

தன்னுடைய இருப்பிடத்தை இராமன் அறியவில்லை என்று மனத்தில் மருகிக் கொண்டிருந்த சீதாப்பிராட்டி, நடந்தனவற்றை அறிந்ததும் மகிழ்ச்சி அடைகிறாள். மனத்தில் புதுத்தெம்பு பிறக்கிறது,

தன்னுயிர் போக்கிக் கொள்ளத் துணிந்த சீதை, இப்போது மன மகிழ்ச்சியோடு, முக மலர்ச்சியோடு அனுமனை ஏறிட்டுப் பார்க்கிறாள்.

'தான் மீளும் காலம் வந்துவிட்டது' எனக் கருதி நெகிழ்ந்த பிராட்டி, 'அய்ய! சொல்! அனையன் மேனி எப்படித்து? அறிவி என்கிறாள்.

ஒருவருடைய நலத்தை அறிய 'உடம்பு சுகமா?' என்று கேட்பது நம் வழக்கம். அப்படித்தான் சீதையும் கேட்டாள். சுகம் என்று மட்டும் சொல்லி நிறுத்தவில்லை சொல்லின் செல்வன்.

இராமனைப் பிரிந்து, மனத்தால் மட்டுமே அவனை எண்ணியிருந்த சீதையின் கண் முன்னால், இராமபிரானின் உருவத்தை அப்படியே சொல்லில் ஓவியமாக வடிக்கிறான் அனுமன்.

இராமனின் திருமேனிச் சிறப்பு

இராமபிரானின் திருமேனி அழகினை 21 பாடல்களில் வருணிக்கிறான் அனுமன் வாயிலாகக் கம்பன்.

திருவடிச் செவ்வி, திருவடி விரற்செவ்வி, திருவடி விரல்களின் நகச் செவ்வி, கணைக்கால் அழகு, தொடைகளின் அழகு, திருவுந்தியின் அழகு, திருமார்பின் அழகு, கைத்தலங்களின் அழகு, கை நகங்களின் அழகு, திருப்புயங்களின் அழகு, திரு மிடற்றின் அழகு, திருமுகத்தின் அழகு, திருவாயின் அழகு, பற்களின் அழகு, திருமுக்கின் அழகு, திருப்புருவத்தின் பேரழகு, திருநெற்றியின் பெற்றி, திருக்குழலின் அழகு, நடையின் அழகு என வருணிக்கிறான் அனுமன்.

இராமபிரானைக் காதலித்துக் கைபிடித்த சீதையே இவ்வளவு நுட்பமாக இரசித்திருப்பாளோ தெரியாது. அப்படி ரசித்து ருசித்து வருணிக்கிறான் அனுமன்.

ஏனைய அடையாளங்கள்

‘பொன்னாலான அடையாளப் பொருளும் உண்டு அடையாளச் சொல்லும் உண்டு’ என்று சொல்லி விவரிக்கிறான் அனுமன்.

‘எழுகென எழுந்தாய் என் செய்தனை’ என்று சிலப்பதிகாரக் கோவலன் கண்ணகியைக் கேட்கிறான். அதுவரை சிறு சொல்லால்கூடக் கணவனைக் கடிந்து பேசாத கண்ணகி, சொற்களால் அவனைச் சுடுகிறாள். ‘போற்றா ஒழுக்கம் புரிந்தீர் யாவதும் மாற்றா உள்ள வாழ்க்கையன் ஆதலின் ஏற்றெழுந்தனன்’ என்று பேசுகிறாள்.

வா என வந்தாள் கண்ணகி. வாராதே என வந்தாள் சீதை. இதை நினைவுபடுத்துகிறான் அனுமன்.

இங்கு இராமன் வனத்திற்கு வரவேண்டாம் என்று தடுத்தும் அன்பின் மிகுதியால் வந்த செய்தியை இசைக்கிறான் அனுமன்.

‘நடத்தல் அரிது ஆகும் நெறி நாள்கள் சில; தாயர்க்கு அடுத்த பணி செய்து இவண் இருத்தி’ என அச்சொற்கு, உடுத்த துகிலோடும், உயிர் உக்க உடலோடும், எடுத்த முனிவோடும், அயல் நின்றதும் இசைப்பாய்’

அடுத்து, அயோத்தியிலிருந்து காடுநோக்கிப் புறப்படும்போது நிகழ்ந்ததை நினைவுறுத்திச் சொல்லி அனுப்பியிருக்கிறார் இராமபிரான்.

அது என்ன?

அரண்மனை வாயிலைத் தாண்டும் முன், ‘காடு வந்துவிட்டதா? என்று பிராட்டி , கேட்டது.

'நீண்ட முடி வேந்தன் அருள் ஏந்தி நிறை செல்வம்
பூண்டு, அதனை நீங்கி நெறி போதல் உறு நாளின்,
ஆண்டு அநகர் ஆரையோடு வாயில் அகலா முன்,
'யாண்டையது கான்?' என் இசைத்ததும் இசைப்பாய்'

அடுத்து, கானகத்தில் இவர்களை விடுத்து அயோத்தி
திரும்பிய தேரோட்டி சுமந்திரன், அங்குள்ளவர்களுக்குச்
சொல்ல வேண்டிய செய்தி யாது? எனக் கேட்டபோது,
சீதாப்பிராட்டி சொல்லிய சொல்.

'எள் அரிய தேர்தரு சுமந்திரன், 'இசைப்பாய்
வள்ளல் மொழி! வாசகம்' எனத் துயர் மறந்தாள்,
கிள்ளையோடு பூவைகள் வளர்த்தல் கிள!' என்னும்
பிள்ளை உரையின் திறம் உணர்த்துதி பெயர்த்தும்'

'கிளிகளோடு மைனாக்களையும் கவனமாக வளர்த்து
வரும்படிச் சொல்' என்று குழந்தை இயல்போடு சீதாப்பிராட்டி
சொல்லிய சொல்லை நினைவுபடுத்துகிறான் அனுமன்.

சீதாப்பிராட்டியின் மகிழ்ச்சி

இராமன் தந்த திருவாழியை எடுத்துக் காட்டுகிறான்.

ஆழி கண்ட பிராட்டி, பரவசமடைகிறாள். அப்பரவசத்தை
அடுக்கிச் சொல்கிறான் கம்பன்.

இழந்த மணி புற்று அரவு எதிர்த்தது எனல் ஆணாள்,
பழம் தனம் இழந்தன படைத்தவரை ஒத்தாள்,
குழந்தையை உயிர்த்த மலடிக்கு உவமை கொண்டாள்,
உழந்து விழி பெற்றது ஓர் உயிர்ப் பொறையும் ஒத்தாள்'
என்கிறான் கம்பன்.

'உயிர் தந்தாய் உத்தம' என்று அனுமனைப் பாராட்டுகிறாள்
சீதை.

'அம்மை ஆய் அப்பன் ஆய, அத்தனே, அருளின் வாழ்வே' எனவும் நெகிழ்ந்து அனுமனைப் போற்றுகிறாள்.

'நான் இங்கிருக்கிறேன் என்பது எப்படித் தெரிந்தது? என்று கேட்கிறாள்.

சடாயுவை இராமன் சந்தித்ததும் அவனிடமிருந்து பெற்ற செய்தியையும் குறிப்பிடுகிறான் அனுமன்.

இராமனின் நலை

நீ மட்டும் புலம்பவில்லை பிராட்டி, இராமன் உன்னை இழந்து பைத்தியமே ஆகிவிட்டான் என்கிறான் அனுமன்.

கோதாவரி ஆற்றின் மீது கோபப்பட்டான்' மலையோடு சினந்தான்; மான்கள் மீது வெகுண்டான்.

'நல் மத்தம் நாகம் தலைசூடிய நம்பனே போல், உன்மத்தன் ஆனான், தனை ஒன்றும் உணர்ந்திலாதான்'

ஊமத்தம்பூவையும் பாம்பினையும் குடிச் சுடலையில் ஆடிய சிவனைப்போல உன்மத்தன் ஆனான் என்கிறான்.

இலக்குவன் தேறுதலால் மீண்டான் இராமன் என்கிறான் அனுமன்.

சீதையின் ஐயங்கள்

'ஐய, நீ அளப்பு அரும் அளக்கர் நீந்தினை எய்தியது எப்பரிசு? இயம்புவாய்!' என்று சீதை கேட்கிறாள்.

அரிய கடலை எப்படி நீந்தி இங்கு வந்து சேர்ந்தாய்? என்பது அவள் கேள்வி. அதற்கு என்ன விடை சொல்கிறான் தெரியுமா அனுமன்?

சுருங்கு இடை! உன் ஒரு துணைவன் தூயதான்
ஒருங்கு இடை உணர்வினோர் ஓய்வு இல் மாயையின்
பெருங்கடல் கடந்தனர் பெயரும் பெற்றிபோல்,
கருங்கடல் கடந்தனென் காலினால்'
என்கிறான்.

இராமபிரானின் திருவடிகளைப் பற்றிய பக்தர்கள்,
மாயையாகிய கடலைக் கடப்பது போலக் காற்றால் கடந்தேன்
என்கிறான்.

அதோடு சீதாப்பிராட்டி விட்டிருக்க வேண்டும்.
இராமபிரானின் திருவடிகளைப் பற்றியவர்களின் வியத்தகு
அரிய செயல்களையெல்லாம் அனுமன் நினைவுறுத்திய
பிறகும் சீதாப்பிராட்டி கேட்கிறாள்:

இத்தனை சிறிய வலியற்ற உடலைக் கொண்டு எப்படிச்
கடந்தாய்? என்கிறாள்.

உருக்காட்டினான் அனுமன்

சீதையைத் தொழுதபடி விசுவரூபம் எடுத்துத் தன்
உருவைக் காட்டுகிறான் அனுமன்.

வானம் முட்டும் என்று சற்றே வளைந்து நின்றான்
அனுமன் என்கிறான் கம்பன்.

மேருமலையில் வளர்ந்துள்ள மரங்களில் செறிந்திருந்த
மின்மினிகளைப் போல, அனுமனின் சடையில் சிதறிக்
கிடக்கின்றன வின்மீன்கள்.

அவன் காதில் அணிந்த குண்டலங்கள் வானத்துக்
கோள்களோடு பகை கொண்டன.

இந்த இடத்தில் இராமனுக்கு இணையாக அனுமனைக்
கொண்டு வைக்கிறான் கம்பன்.

'ஏன் இலது ஒரு குரங்கு ஈது என்று எண்ணலா
ஆணியை, அனுமனை, அமைய நோக்குவான்
'சேன் உயர் பெருமை ஓர் திறத்தது அன்று' எனா,
நாண் உறும், உலகு எலாம் அளந்த நாயகன்'
என்கிறான் கம்பன்.

பெருமை ஓரிடத்தில் மட்டுமன்று;

வல்லவனுக்கு வல்லவன் உலகத்தில் இருப்பான் அல்லவா?

இந்த உலகியல் வழக்கை நினைவுபடுத்துகிறான் கம்பன்.

வானலோகத்தில் இருக்கும் தேவர்களைப் பார்க்கிறான் அனுமன்; அவன் இரண்டு பாதங்களின் அழுத்தம் தாழாமல் இலங்கை இன்னும் கடலுக்குள் அமிழ்ந்து போகிறது.

பதறிப் போகிறாள் சீதை.

அஞ்சினென், இவ்வுரு அடக்குவாய் என்கிறாள்.

இக்காட்சியைக் காண உலகம் திரண்டுவிடும்; எனவே 'இனிக் குறுகுவாய்' என்று வேண்டுகிறாள்.

'அனுமனைப் பலபடப் பாராட்டுகிறாள் சீதாப்பிராட்டி.'

இலங்கையையே அழிக்க வல்லவன் அனுமன் என்பதைப் புரிந்து கொள்கிறாள்.

இனித் தான் இறந்தாலும் பரவாயில்லை . பழி நீங்கிவிடும் என்று மனம் மகிழுகிறாள்.

அனுமன் சொல்கிறான்:

.....'அருந்ததியே

வண்ணக் கடலின் இடைக்கிடந்த மணலின் பலரால், வானரத்தின் எண்ணற்கு அரிய படைத்தலைவர், இராமற்கு அடியார்; யான் அவர்தம் பண்ணைக்கு ஒருவன் எனப் போந்தேன்'

என்கிறான்.

எழுபது வெள்ளம் சேனை இராமனின் பின் அணிவகுத்து நிற்கிறது, என்று சொல்லி, வானரப் படைத்தலைவர்களின் பெயர்களை அடுக்கிச் சொல்லுகிறான் அனுமன். இந்த இடத்திலே உருக்காட்டுப் படலம் நிறைவுறுகிறது.

அடுத்த சூடாமணிப் படலத்தில் அனுமனிடம் சீதை சூடாமணியை அடையாளமாக அளிக்கிறாள்.

முடிவுரை

உருக்காட்டுப் படலம்... காட்சியாய் நம் உள்ளத்தில் நிற்கும் படலம்.

அனுமனின் உருவை மட்டுமல்லாது, இராமபிரானின் உருவப் பேரழகை, பாதாதி கேசமாய்ப் பகரும் படலம்.

காப்பியத் தலைவியாகிய சீதாப்பிராட்டியைத் தன்கொலை என்னும் பெரும்பழியிலிருந்து மீட்டெடுத்த அனுமனின் மகோன்னதச் செயலை உள்ளடக்கிய படலம் இது.

மனம் உடைந்த சீதாப்பிராட்டியின் மனத்தில் நம்பிக்கையை விதைப்பதோடு, காப்பிய வாசகனுக்கும் வாழ்க்கையின் மீதான நம்பிக்கையை விதைக்கும் படலம் இது.

வாழ்க்கைத் தரிசனத்தை அடைகாத்துக்கொண்டுள்ள அரிய படலம் இது.

கம்பன் புகழ் வாழ்க! கன்னித் தமிழ் வாழ்க!

நன்றி!

5. சூளாமணிப் படலம்

பேராசிரியர் முனைவர் புரீசை.ச.நடராசன்
காஞ்சீபுரம்

அலங்கலில் தோன்றும் பொய்ம்மை அரவெனப் பூதம் ஐந்தும்
விலங்கிய விகாரப்பாட்டின் வேறுபாடு உற்ற வீக்கம்
கலங்குவது எவரைக் கண்டால் அவர் என்பர் கைவில் ஏந்தி
இலங்கையிற் பொருதார்; அன்றே மறைகளுக்கு இறுதி யாவார்.

இது, சுந்தரகாண்டத்திற்கு அமைந்த கடவுள் வாழ்த்துப் பாட்டு. வேதாந்தங்களின் முடிவில் கூறப்பட்டுள்ள பரம்பொருளே, நல்லோரைக் காக்கவும், தீயோரை அழிக்கவும் தசரதன் குமாரன் இராமனாகத் தோன்றி, இராவணன் முதலிய அரக்கர் கூட்டத்தோடு போரிட்டவன் என்று கம்பர் தெரிவிக்கின்றார். மேலும், இராவணன் முதலியவரைப் போல அப்பெருமானை மானுடன் என்று கருதாது, “பரம்பொருளே இவ்வண்ணம் அவதாரம் செய்துள்ளது” என்ற உண்மையை உணர்ந்து அவன் திருவடிகளே துணை என்று சரணடைந்து உலகத்தார் உய்வுபெற வேண்டும் என்பதனையும் கம்பர் குறிப்பாக உரைக்கின்றார் எனலாம்.

சுந்தர காண்டம் - சுந்தரம் என்றால் அழகு; காண்டம் என்றால் பாகம் அல்லது பகுதி. அனுமனுக்கு, சுந்தரன் என்றொரு பெயர் உண்டு. அவனுடைய செயற்பாடுகளை விளக்கமாகத் தெரிவிக்கின்ற பகுதி. எனவே, சுந்தர காண்டம் எனப்பெற்றது என்பர் முன்னோர். மற்றொரு கருத்தும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. காவியத் தலைவனான இராமபிரானது கல்யாண குணங்களை நினைந்து, நினைந்து, உணர்ந்து, உணர்ந்து, நெகிழ்ந்து, நெகிழ்ந்து, ஊற்றெழும் கண்ணீர் அதனால் உடம்பு நனைந்து, நனைந்து காவியத்தலைவி சீதை உருகும் பாங்கினைச் சொல்லுவதாலும், காப்பியத் தலைவி சீதாப்பிராட்டிப் பகைவருடைய பாதுகாப்பில்

அசோகவனத்தில் கற்பின் கனலியாக, தவம் செய்த தவமாம் தையலாக இருக்கின்றாள் என்று அனுமன் வழியாக அறிந்து இராமபிரான் பெருமிதம் அடைவதைத் தெரிவிப்பதாலும் இது அழகிய பகுதியாக இராமாயணத்தில் அமைந்துள்ளது. எனவே, சுந்தரகாண்டம் எனப்பெயர் பெற்றுள்ளது என்று கருத இடம் இருக்கின்றது.

இராவணன் சீதையைச் சிறையெடுத்துக் கொண்டு வந்தபோது மற்றைய அணிகளோடு சேர்த்துக்கட்டி எறிந்திடாமல், பிறிதொரு காலத்திற்கு உதவும் என்று கருதி, மங்கள அணிக்கு அடுத்த படியாக, பிராட்டி வைத்திருந்த ஆபரணம் சூடாமணி. பெண்கள் தங்கள் தலைமுடியின் மீது அணிந்து கொள்ளும் இரத்தினம். சூடாமணியைச் சூளாமணி என்றும் வழங்குவர். தன்னைத் தேடிக் கண்டுகொண்ட அனுமனிடம், சீதை, இராமபிரானிடம் கொண்டு கொடுக்க வேண்டிய அடையாளமாகச் சூளாமணியைக் கொடுத்த வரலாற்றைத் தெரிவிக்கும் படலம் இதுவாகும். இப்படலத்தில் 84 பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இராமபிரானது உயிரைப் போன்றவளும் திருமகளை ஒத்தவளுமாகிய சீதை, அசோகவனத்தில் துன்புறுவதைக் கண்ட அனுமன், அவளை எடுத்துச் சென்று இராமனிடம் கொண்டு சேர்ப்பதே செய்ய வேண்டிய செயல் என்று கருதினான். அனுமனுடைய இக்கருத்தினை ஒன்பது பாடல்களில் கம்பர் தெரிவிக்கின்றார்.

“அருந்ததி போன்ற கற்பின் மேம்பட்டவளே! அடியேனது சொற்களைக் கேட்டருள்க; கோபிக்கவேண்டா; இராவணன் வைத்திருக்கும் சிறையிலே இருந்து உங்களை எடுத்துச் செல்வதே தக்கது” என்று கருதுகிறேன். “அதற்கு, எனது தோள்களின் மேல் ஏறி அமர்ந்து கொள்க; சிறிது உறங்குக; நான் நடுவழியில் எங்கும் தங்காது, ஓர் இமைப்பொழுதில் பிரானிடம் தங்களைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பேன்”, என்றான். “உம்மை எடுத்துக் கொண்டு போகும் பொழுது, நடுவழியிலே, அரக்கர்கள் தடுத்துப் போருக்கு வந்தால், அவர்களைக் கொன்றொழித்து என் கோபத்தைத் தீர்த்துக்

கொள்வேன்; உம்மை இவ்வாறு கண்ட நான், பிரானிடம் வெறுங்கையனாகச் சென்று நிற்க மாட்டேன்."

"இலங்கைப் பட்டணத்தோடும் என்னைக் கொண்டு செல்", என்று நீங்கள் ஆணையிட்டாலும் அவ்வாறே, இலங்கையை ஒரு கையில் எடுத்துக் கொண்டு, மற்றொரு கையில் அரக்கரை அழித்து ஒழிப்பேன். அப்படியில்லாமல், இராமபிரானிடம் சென்று "உனது மனைவி அரக்கர்களின் சிறையில் ஒருவகையாலும் விடுதலை ஆக முடியாமல் வேதனையுறுகின்றாள்", என்று சொல்வேனானால் எனது அடிமைத் தொழிலால் யாது பயன்? உம்மைக் கொண்டு செல்லாவிட்டால், எனது உயிர்க்கு ஏதாவது தீங்கு நேருமோ என்று அஞ்சி, என் உயிருக்கு நன்மையைச் செய்தவன் ஆவேனே அன்றி, வள்ளல் இராமபிரானுக்கும் உமக்கும் ஒரு நன்மையும் செய்தவன் ஆகமாட்டேன்.

"இராமபிரான், நான் உம்மை எடுத்துக் கொண்டு போக, உம்மோடு கூடியிருந்து, மனத்தெளிவோடு, பிறிதொரு காலம், இங்கு வந்து அரக்கர் கூட்டத்தை அழிப்பதே நல்லது. எனவே, பிரானிடம் தங்களைக் கொண்டு சேர்க்கும் பாக்கியத்தை எனக்குத் தந்தருள்க; எனது தோளின் மீது இப்பொழுது ஏறி அருள்க", என்று இறைஞ்சி நின்றான் இணையில்லா வீரன் அனுமன்.

தாய்ப்பசுவிற்கு முன் நிற்கும் கன்றினைப் போல அனுமன் விளங்கினான். அவனை நோக்கி அன்னை ஜானகி சில சொல்ல முற்பட்டாள். ஜானகியின் வார்த்தைகளை, கம்பநாடர் 15 பாடல்களில் தெரிவிக்கிறார்.

"மாருதி! உனக்குச் செய்ய முடியாத செயல் ஒன்று இல்லை; உனது வல்லமைக்குப் பொருந்தியதையே சொன்னாய்; சொன்ன வண்ணம் செய்து முடிக்கவும் வல்லாய்; ஆயினும், என் சிற்றறிவுடைய பெண் தன்மையால், நீ சொன்ன காரியம் செய்யத்தக்கது அன்று என்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. என்னை எடுத்துக் கொண்டு நீ செல்கையில் அரக்கர்கள் வளைத்துக் கொண்டு போருக்கு

எழுந்தால், அவர்களோடு போரிடவும் முடியாமல், என்னைக் காப்பாற்றவும் முடியாமல், நீ தடுமாறுவாய் அல்லவா? அஃது அன்றியும் இராமபிரான் தனது மனைவியை மீட்கவில்லை என்ற பழியையும் அடையும்; வஞ்சனை செய்து பக்குவமான சோற்றை உண்பதற்குத் திருடிச் செல்லும் நாயினைப் போல நீயும் வஞ்சனையாக என்னை எடுத்துச் செல்வது பொருத்தமாகுமா? இராவணன் யாரும் அறியாமல் என்னை எடுத்துக் கொண்டு வந்தது போல யாரும் அறியாமல் நீயும் என்னை இலங்கையில் இருந்து எடுத்துச் செல்வது அறம் ஆகுமா?

“இராமனது வில்லாற்றலை தேவர்கள் பார்க்கவேண்டும். காமத்தோடு என்னைப்பார்த்த இராவணனுடைய கண்களைக் காக்கைகள் குத்தித் தின்பதை நான் காண வேண்டும். அப்போதுதான் என் மனம் நிறைவு பெறும். உலகத்திற்குத் துன்பத்தைத் தருகின்ற அரக்கர் வாழும் இலங்கை நகரை மட்டுமா, எல்லா உலகங்களையும், என் சாப வார்த்தையினாலே எரித்து அழித்திருப்பேன்; அவ்வாறு செய்வது பிரானது வில் தொழில் வன்மைக்குக் குறைவை உண்டாக்கும் என்று எண்ணியே நான் அவ்வாறு செய்யாது விட்டேன்.

அல்லல் மாக்கள் இலங்கையது ஆகுமோ? எல்லை நீத்த உலகங்கள் யாவும் என் சொல்லினால் சுடுவேன்; அது; தூயவன் வில்லின் ஆற்றற்கு மாசு என்று வீசினேன்.

நீ என்னை எடுத்துச் செல்லக்கூடாமைக்கு மற்றொரு காரணம் உள்ளது. ஐம்பொறிகளையும் அடக்கினவன் நீ என்றாலும், உன்னை ஓர் ஆண் மகன் என்று உலகம் சொல்லும். ஆதலால், இராம பிரானது திருமேனியைத் தொடுவது அல்லால் உனது இந்த உருவத்தைத் தீண்டுவது தகுமோ?

“தன்னை விரும்பாத பெண்களை இராவணன் வலியச் சென்று தொடுவானானால் அவனது தலைகள் பத்தும் வெடித்துச் சிதறும் என்றொரு சாபம் பிரம்ம தேவனால் அவனுக்கு அளிக்கப்பெற்றுள்ளது. இந்த உண்மையை,

எனக்குத் துணையாக இருக்கின்ற திரிசடை சொல்லி இருக்கின்றாள். அந்தச் சாபம் உள்ளதாலும் அறம் வெல்லும் என்ற நம்பிக்கையாலும் என் கற்பின் தூய்மையைத் தெரிவிக்க வேண்டியே இவ்வளவு காலம் நான் உயிரோடு இருக்கின்றேன்.

“தண்டகாரணிய வனத்தினின்றும் இராவணன் நிலத்தோடு பெயர்தெடுத்துக் கொண்டு இலங்கையில் வைத்திருந்தாலும் இலக்குவன் அமைத்த ஓலைக் குடிசையில் தான் நான் இருக்கின்றேன். இதனைக் காண்பாயாக. தவிரவும் நான் இந்த இடத்தை விட்டு அப்புறம் பெயர்வது இல்லை. இராமபிரானது திருமேனியைப் போன்ற, தாமரைப் பூக்களால் நிறைந்துள்ள தடாகத்தைச் சென்று அவ்வப்போது பார்ப்பதன் மூலம் என் உடம்பில் உயிரைத் தாங்கி இருக்கின்றேன். ஆதலால், என்னை, எடுத்துச் செல்ல வேண்டா”, என்று அன்னை சீதை அன்போடு எடுத்துரைத்தாள்.

அனுமன், இதுவரை தன் மனத்திற் கொண்டிருந்த ஐயமும், துன்பமும் நீங்கப்பெற்றான்; அன்னையின் ஒப்பற்ற தவநிலையை எண்ணிப் பெரிதும் மகிழ்ந்தான்.

“தாயே! நின்னைப் பிரிந்து வருந்திக்கொண்டிருக்கும் இராமனுக்கு நான் சொல்ல வேண்டிய செய்திகளை இப்போது சொல்லி அருள்க”, என்று அனுமன் கேட்டுக் கொண்டான். சீதை அனுமனை நோக்கிக் கூறும் செய்திகளை, கவிச்சக்கரவர்த்தி 10 பாடல்களில் தெரிவிக்கின்றார்.

“நல்லொழுக்கம் உடையவனே! இலங்கையில் ஒரு மாத காலம் நான் உயிரோடு இருப்பேன். அதற்குள் இராமபிரான் இங்கு வராவிடின் அந்த இராமபிரான் மீது ஆணையிட்டுச் சொல்கின்றேன், நான் உயிரை வைத்திருக்க மாட்டேன். இதை நன்றாக மனத்தில் பதித்துக் கொள்க.

“சிறை மீட்பதற்கு உரிய தகுதியுள்ள மனைவி அல்லள் என்று என்னைப் பிரான் கருதினாலும் தனது ஒப்பற்ற வில்லாற்றலை உலகிற்குத் தெரிவிப்பதற்காகவாவது என்னை அவர் மீட்க வேண்டும், என்று சொல்லுக.”

“அடுத்து, இலக்குவனுக்குச் சொல்லவேண்டுவது ஒன்று உள்ளது. இராமபிரானது கட்டளையால் என்னை, பஞ்சவடியில் காவல் செய்து கொண்டிருந்த இலக்குவனுக்கே இப்போதும், இலங்கைச் சிறையிலிருந்தும் மீட்க வேண்டிய கடமை உள்ளது”, என்று தெரிவிப்பாயாக.

“இன்னும் ஒரு மாதத்தில் என்னுடைய விரதம் நிறைவு பெறும். அதற்குள் இராமச்சந்திர மூர்த்தி என்னை மீட்கவில்லையென்றால் கங்கை நதிக்கரையிலே எனக்குச் செய்யவேண்டிய இறுதிக் கடன்களைச் செய்து முடிக்கலாம் என்று சொல்லுக”.

“சீதை தனது மாமியார் மூவருக்கும் வணக்கத்தைக் கூறினாள் என்று இராமபிரானிடம் தெரிவிக்க வேண்டுகிறேன். என் மீது பிரானுக்குக் கருணை இல்லாமையால் அவர் என்னைப் பற்றி எனது மாமியாரிடம் சொல்ல மறந்தாலும் ஆஞ்சநேயா! நீ மறவாதே சொல்.”

“இராமபிரான் மிதிலாபுரிக்கு வந்து என்னை மணம் செய்து கொண்ட நாளில் இப்பிறப்பில் உன்னைத் தவிர வேறு ஒரு பெண்ணை மனத்திலும் நினைக்க மாட்டேன் என்று எனக்கு ஒரு வரம் தந்தார். அதனை அவரது திருச்செவியில் இரகசியமாகச் சொல்லுக.”

“வந்தனைக்கரம் பற்றிய வைகல்வாய்
இந்த இப் பிறவிக்கு இரு மாதரைச்
சிந்தையாலும் தொடேன் என்ற செவ்வ றம்
தந்த வார்த்தை திருச்செவி சாற்றுவாய்”

அவர் என்னை சிறை மீட்காமல் விட்டு இங்கேயே எனது உயிர் நீங்கப் பெற்றாலும் மற்றொரு பிறவி எடுத்து வந்து அப்பெருமானது திருமேனியைத் தீண்டுவதோர் வரத்தை எனக்குத் தந்தருள வேண்டும் என்று கூறுக.”

“எனது தந்தையான ஜனக மகாராசனுக்கும் தாய்க்கும் எனது சுற்றத்தாருக்கும் எனது வணக்கங்களைத் தெரிவிக்கவும்.

“வானரங்கட்கு அரசனான சக்ரீவனுக்குச் சொல்ல ஒன்று உள்ளது. அவன், இராமபிரானை விடாது தொடர்ந்து பின்சென்று பாதுகாத்து, அயோத்திக்கு அரசனாக முடிசூட்டி வைக்க வேண்டும் என்று சொல்லுக”, எனப் பல்வகையாகப் பிராட்டி அனுமனிடம் கூறினாள். அவற்றைக் கேட்ட அனுமன், அன்னையின் துன்பம் அகலவேண்டி, தன் நிலைக்குத் தக்கவாறு ஆறுதலாகச் சிலவற்றைக் கூற முற்பட்டான்.

“நற்குணம் உடையவளே, நீ இலங்கையிலே இறப்பாயாம்; இராமபிரான், நீ இறந்த பின்பும் உயிர் வாழ்வானாம்; காட்டை விட்டு அயோத்திக்குச் சென்று அரசனாகத் திருமுடி சூடிக்கொள்வானாம்; சிறையில் உன்னை வைத்த இராவணன் உயிர் பிழைத்து வாழ்வானாம்; பெரியவரும், இளையவரும் அரச தருமத்தைக் கைவிட்டு விடுவார்களாம்; வானரக் கூட்டங்களாகிய நாங்கள் அரக்கர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டுக் கொல்லாமல் எமது உயிர் பிழைத்தால் போதும் என்று ஒதுங்கிக் கொள்வோமாம்; இராமபிரானும் தன் கையில் உள்ள கோதண்டம் என்ற வில்லோடு எங்களை அழைத்துக் கொண்டு அயோத்திக்கு அழைத்துச் செல்வாராம்!” என்று சொன்னான் அனுமன்.

சீதையை முன்பு அனுமன் தேற்றுவதற்காகக் கூறிய முறை வேறு; இப்போது அவன் சொல்லும் முறை வேறு. அவள் கூறியதை உடன்படுவான் போன்று, கேட்போர் உள்ளம் மகிழுமாறு உடன்பாட்டுச் சொல்லால் எதிர்மறைப் பொருளைப் பெறவைத்துத் தேற்றல் உற்றான். இங்ஙனம், உடன்பாட்டால் எதிர்மறைப்பொருளைப் பெறவைப்பது “எதிர் மறை அணி” என்னும் ஓர் அலங்காரமாகும். “ஒரு மாத காலத்திற்குள் தவறாமல் இராமபிரான் உன்னைச் சிறைமீட்பான், ஆதலால், நீ உயிர் விடும்படி நேராது. நீ உயிர் விட்டால், பின்பு இராமபிரான் பிழைத்திருப்பானோ? பிழைத்திருந்து ஊருக்குத்தான் திரும்புவானா? சென்றுதான்

முடிசூடிக்கொள்வானா? இவற்றில் ஒன்றும் நடவாது", என்கின்றான். காப்பியத்தலைவன் இராமபிரானால் "சொல்லின் செல்வன்" என்று அனுமன் பாராட்டப்பட்டிருக்கின்றான். அதற்கு முற்றிலும் பொருத்தமானவன் என்று நிலை நிறுத்துவதற்கு ஏற்றவகையில் அனுமனுடைய சொற்கள் பல சந்தர்ப்பங்களில் வெளிப்படுவதைக் கதைப்போக்கில் காணலாம். அத்தகைய சிறப்புப் பகுதிகளில் இப்போது அனுமன் சீதைக்கு ஆறுதல் கூறும் பகுதி ஒன்றாகும். சூழ்நிலைக்குத் தக்கவாறும் கேட்போர் உள்பாங்கிற்கு ஏற்றவாறும் பேசுவதில் அனுமன் வல்லவன் என்பதை இப்பகுதி மெய்யாக்குகின்றது.

"குரங்குக் கூட்டமாகிய நாங்கள் மனம் மகிழும்படி நாடாளும் செல்வத்தை வழங்கிய இராமனுக்கு உம்மை மீட்டுக் கொடுக்காமல் ஒதுங்கிக்கொண்டால் எங்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்கள் யாரேனும் இருப்பார்களா?"

"அன்னையே! உம்மை இராவணன் சிறையெடுத்து வருவதற்கு முன்னமே, முனிவர்களுக்கு, மூன்று உலகங்களிலும் உள்ள அரக்கர்களை அழித்து, நல்லவர்களைக் காப்பாற்றுவேன் என்று கொடுத்த வாக்குறுதியை இராமன் மறந்து போய் விடுவானா? உனது நிலை இப்படிப்பட்டது என்று அறிந்த பின்பும் அரக்கர்களைக் கொல்வதற்குப் போர்க்கோலம் கொள்ளாமல் அவன் சாந்தசீலனாகவே இருப்பானா? சொல் என்றான்.

"ஆகையால், நீங்கள் சில நாள் துன்பத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு இருப்பதே உம்முடைய அளவற்ற கருணையைக் காட்டுவதாகவும் அமையும்; நல்லோரைக் காக்கவும், தீயோரை அழிக்கவும் தோன்றிய அவதார நோக்கத்தை இராமபிரான் நிறைவேற்றுவதற்கு அது உறுதுணையாகவும் அமையும்.

"தீவினையையுடைய அரக்கர்கள் கரித்துண்டுகளாக, சீதை என்கின்ற நெருப்பு நடுவிலே பொருந்த, இராமபிரானது அம்புகள் பெருங்காற்றாக வீச, இலங்கையாகிய பொன் உருகுவதை நீங்கள் காணப்போகிறீர்கள்."

வினையுடை அரக்கராம் இருந்தை வெந்துகச்
சானகி என்று ஒரு தழல் நடுவண் தங்கலான்
அனகன்கை அம்பு எனும் அளவு இல் ஊதையால்
கனகநீடு இலங்கை நின்று உருகக் காண்டியால்.

கருநிறம் உடைமையால் அரக்கர்களைக்
கரித்துண்டுகளாகவும் தூய்மையினாலும் கற்பு நிலையால்
கொடியவரை அழிக்கும் தன்மையாலும் ஜானகியை
நெருப்பாகவும் பிரானது கோதண்டமாகிய வில்லில் இருந்து
புறப்படும் அம்புகளை ஊதைக்காற்றாகவும் பொன்மயமான
இலங்கை நகரத்தை, பொன்னாகவும் முற்றுருவகம் செய்த
கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பநாடரின் கவிதையைப் போல்
கற்றோருக்கு இதயத்தைக் களிக்கச் செய்யும் கவிதை வேறு
உண்டோ ?

“அன்னையே! மத்தினாற்கடையப்பெறும் தயிரைப்
போல, இராமபிரான் அடையும் மன வேதனைக்கு ஓர்
அளவும் உண்டோ ? உம்மைப் பிரிந்த விரக வேதனையால்,
இராமபிரானுக்கு உண்டான தாபத்தினால், அவன் செல்லும்
காடுகளில் உள்ள பூ, தளிர், மரம், கொடி முதலியனவெல்லாம்
வெந்து கரிந்து போகின்றன என்றால் அவனுடைய துன்பத்தை
நினைத்துப் பார்.

"இலங்கையில் சீதை சிறைப்பட்டு பெரும்
வேதனைப்படுகின்றாள் என்று நான் சொன்ன உடனே பிரான்
போருக்கு எழுவான் என்பது முற்றிலும் உண்மை. நாளைக்கு,
பெரிய குரங்குக் கூட்டத்தினோடு இப்பட்டினத்திற்குப்
பெருமான் வருகின்ற போது, கருடன் மேல் தோன்றும்
திருமாலைப் போல எனது பிடரியின் மேல் இராமன்
எழுந்தருளுவான்; உதயகிரியில் தோன்றும் சூரியனைப்
போன்று அங்கதன் தோளின் மேல் இலக்குவனைக்
காணலாம்.

"குறித்த நாளில், இராமபிரான் வந்து உம்மை
மீட்கவில்லையென்றால் பாவமும் பழியும் பற்றுதற்கு உரிய
இராவணன் அவன்; இவ்விராவணனே இராமன் ஆவான்"
என்று நிறைவாகச் சொல்லி முடித்தான் கட்டுரை வல்லவனான
காற்றின் மைந்தன் அனுமான்.

குராவரும் குழலி நீ குறித்தநாளினே
 விராவரு நெடுஞ்சிறை மீட்கிலான் எனின்
 பராவரும் பழியொடும் பாவம் பற்றுதற்கு,
 இராவணன் அவன்; இவன் இராமன் என்றான்.

சீதை, மாருதி உரைத்த மாற்றரும் சொற்களைக் கேட்டு மனம் தெளிந்தாள்; அவனுக்கு விடை கொடுக்கும் எண்ணத்துடன் இராமபிரானிடத்து விண்ணப்பிக்கவேண்டிய சில அடையாளங்களைக் கூறினாள்.

“வனவாசம் செய்யத் தொடங்கிய காலத்தில், சித்திரகூடப் பர்வதத்திலே தங்கியிருந்தபோது இந்திரன் மகன் சயந்தன் காகத்தின் வடிவில் வந்து எனது மார்பை நகத்தால் தீண்டியபோது, தருப்பைப் புல்லையே அம்பாக எய்து, இராமபிரான் அக்காகத்தின் கண்பார்வை ஒன்றைப் போக்கியதைத் தெரிவிக்க வேண்டுகின்றேன்.

“யான் வளர்த்த கிளிப்பிள்ளைக்கு யாருடைய பெயரை இடுவது என்று கேட்டபோது, இராமன் தனது தாயாகிய கைகேயியின் பெயரை இடுக என்று அயோத்தியில் இருந்த போது கூறியதை எடுத்துச் சொல்லுக”, என்றாள்.

இதற்கு மேல் அடையாளம் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டா என்று கருதினாள் அன்னை ஜானகி. குளிர்ச்சியைப் பெற்ற பிராட்டியின் கூந்தலாகிய மேகத்திலே எழுகின்ற சூரியனை ஒத்திருப்பதும், பிராட்டியின் திருமேனி போலச் சிவந்திருப்பதும், பிரானது திருவடி போல ஒளி தருவதுமான சூளாமணியைப் பிராட்டி மாருதிக்கு எடுத்துக் காட்டினாள்.

சூடையின் மணி கண்மணி ஒப்பது, தொன்னாள் ஆடையின் கண் இருந்தது பேரடையாளம்
 நாடிவந்தெனது இன்னுயிர் நல்கிளை, நல்லோய்,
 கோடி என்று கொடுத்தனள், மெய்ப்புகழ் கொண்டாள்.

“என்னைத் தேடி வந்து, என்னுடைய உயிரைக் காத்த அன்பனே! கண்ணின் கருவிழியைப் போன்று அருமையானதும் எனது ஆடையில் பல நாளாக முடிந்து வைக்கப்பட்டு இருந்ததுமாகிய இச்சூளாமணியைப் பெரிய அடையாளமாக ஏற்றுக் கொள்க”, என்று சொல்லி, அனுமனிடம் அதனைக் கொடுத்தாள். அனுமன் பிராட்டியைத் தொழுது அதனை வாங்கித் தனது ஆடையிற்சுற்றி முடித்துப் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான். பிராட்டியை மூன்று முறை வலம் வந்து வணங்கினான். அன்னையும் அவனை அன்புடனே வாழ்த்தினாள்; அனுமன் அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

6. பொழில் இறுத்த படலம்

மருத்துவர் ப.விசாகம்பெருமாள்,

நெறியாளர்,

வாணியம்பாடி முத்தமிழ் மன்றம்,

வாணியம்பாடி.

"உலகம் யாவையும் தாம் உளவாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகுஇலா விளையாட்டு உடையார் அவர்
தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே"

உலகம் யாவையும் தாமுளவாக்கிய தலைவனை
உலகம் யாவையும் தமக்குள் அடக்கிய தேவியை
உலகில் யாவையும் தமதெனத் தோற்ற அரசர்களை
உலகில் யாவரும் சகோதரர் ஆக்கிய அறத்தினை
உலகில் யாவரும் அறிந்திட எழுதிய கம்பனே!

கவிச்சக்கரவர்த்தியே! வணக்கம். வாழ்க நின்புகழ்

நம் இந்தியத் திருநாட்டின் பெருமை வாய்ந்த இரு பெரும்
இதிகாசங்களில் ஒன்று இராமாயணம். வடமொழியிலே
அதை எழுதியவர் வால்மீகி முனிவர். அந்த இராம
காதையை செம்மொழித் தமிழில் பாங்குற யாத்துத் தந்தவர்
கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர். இந்த வடமொழிக் காவியத்தை
எப்படிச் கம்பர் தமிழுக்கு ஆக்கித்தந்தார் என்பதை நான்
பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் திருப்பத்தூர் கம்பன்விழா
கவியரங்க மேடையிலே ஒரு கவிதை பாடினேன்.

அது

"வடமொழி நூலுக்குக் கற்பனைச் சாயம் தோய்த்து
நற்றமிழ்த் தறியினிலே பண்பாட்டுப் பாவோட்டி
சிறையிருந்தாள் ஏற்றத்தைச் சீர்முந்திச் சரிகையாக்கிப்
பட்டாடைத்தமிழ்த்தாய்க்கு நெய்தளித்தக் கலைஞன்

-கம்பன் !"

பட்டாடை மட்டுமல்ல, பாட்டாடைத் தமிழ்த்தாய்க்கு நெய்தளித்த கலைஞன் “கம்பன்” என்று நான் எழுதியிருந்தேன். உலகமகாகவிஞர்களில் ஒருவராக, உலகமகாகவிஞர்களுக்கு ஈடாக இணையாக மட்டுமில்லாமல் அதற்கு ஒருபடி மேலாகப் போற்றப்படுகிற கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பனின் புகழ் பரப்பி, கன்னித் தமிழ் வளர்க்கும் அரும்பணியைச் செய்து வருவது கம்பன் கழகங்கள் கம்பன் கழகங்களுக்கெல்லாம் தாய்க்கழகமாக விளங்குவது காரைக்குடி கம்பன் கழகம். காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தாரின் எண்ணத்தில் மலர்ந்ததுதான் இந்த கம்பராமாயணப் படலங்களின் தொடர்ச் சொற்பொழிவுகளின் நிகழ்வு. அவற்றைக் காணொலிக் காட்சி உரையாகப்பதிவு செய்கிற பணிமிகவும் பாராட்டுக்குரியது போற்றத்தக்கது.

திருப்பத்தூர் கம்பன் கழகம் இந்த அரிய பணியில் இணைந்து, சுந்தர காண்டத்தை வழங்குகிறது என்பது மிகுந்த மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. அவர்களின் பணிசிறக்க வாழ்த்துகிறேன்.

திருப்பத்தூர் கம்பன் கழகம் நிறுவிய காலத்தில் அதன் தலைவராக இருந்த கா.அ.ஷ.பத்மநாபன் பொருளாளர் கா.அ.ச.இரகுநாயகன் ஆகியோரின் குடும்பத்தைச் சார்ந்த நான் கம்பன் வீட்டுக்கட்டுத் தறியாக உங்களோடு உரையாடுகிறேன்.

கம்பனின் இராமகாதையில் ஐந்தாவது பகுதியான சுந்தரகாண்டத்தின் ஆறாவது படலம்

பொழில் இறுத்த படலம்.

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான், அஞ்சிலே ஒன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே ஒன்று ஆறு ஆக ஆருயிர் காக்க ஏகி
அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அணங்கைக் கண்டு அயலார் ஊரில்
அஞ்சிலே ஒன்று வைத்தான் அவன் எம்மை அளித்துக் காப்பான்

சுந்தரன் என்று அழைக்கப்படுகிறவன் காற்றின் மைந்தன் சுந்தர காண்டத்தின் நாயகனாக விளங்குகிறவன் அனுமன். சுந்தரவீர அஞ்சநேயன் அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அணங்கு சீதையைக் கண்டபின்னர், இலங்கையில் அஞ்சிலே ஒன்றான தீயை வைக்கின்றான் அப்படி அனுமன் இலங்கைக்குத் தீயிடுகிற செயலுக்கு அடிப்படையாக, காரணமாக இருப்பது அசோக வனத்தை அனுமன் அழிக்கின்ற நிகழ்வு. அதனை விவரிக்கின்ற பகுதிதான் பொழில் இறுத்த படலம்.

சீதாப்பிராட்டியைக்கண்டு, பேசி, சூடாமணியைப் பெற்றுக்கொண்டு விடைபெற்ற அனுமன், வடக்கு நோக்கி இராமனிடம் செல்லப் புறப்படுகிறான். சிறிது தூரம் நகர்ந்தபின், 'சிறுத்தொழில் முடித்து அகல்தல் தீது' எனல் தெரிந்தான் செய்வதற்குரிய காரியம் ஒன்று உளது என்று அனுமன் எண்ணுகிறான்.

சீதையைக் காண்பதுதான், இலங்கைக்கு வந்ததன் நோக்கம் என்றாலும், அதைமட்டும் செய்துவிட்டுத் திரும்புவது வீரமாகுமா? நம் வீரத்தை அரக்கர்கள் தெரிந்து கொள்ளுமாறு செய்துவிட்டுப்போக வேண்டாமோ? என்று அனுமன் யோசிக்கிறான்.

ஈனம் உறு அரக்கரைக் கொன்று, இலங்கையைக் கடலில் அழுத்தி, மீன் விழியாளை மானவன் மலர்க்கழலில் சென்று சேர்க்கவில்லையானால் நான் எப்படி இராமனின் அடியவன் ஆவேன்? என்று கலங்குகிறான்.

இராவணனின் பத்துத் தலைகளையும் அசைத்து, என் வாலால் அவனைக்கட்டிச் சிறைவைக்கலாம் என்றால் அது இராமன் செய்யத் தக்கதென்று சீதை பணித்துவிட்டார்.

பட்டத்தரசிமண்டோதரியின் குழல்பிடித்து சிறைவைத்திடல் முறையான செயலாக இருக்காது; அது இராவணன் சீதையை சிறையெடுத்த இழிசெயலுக்கு ஒப்பாகிவிடும்.

எதிரிகளான அரக்கர்களைக்கொன்று என்வலிமையை அவர்களுக்குக் காட்டுவது தான் சரியானதாக இருக்கும். அதற்கு அவர்களிடம் கடும்போர் புரிய வேண்டும் போர்முள வேண்டுமே. அதற்காக இந்த அழகிய பொழிலை அசோக வதைதை அழிப்பேன்; இறுக்குவன். அதனால் பெரியபூசல் ஏற்பட்டு, இராவணனின் செவிகளுக்குச் செய்தியெட்டினால் தான் போர்முளும்; அப்போது நான் அவ்வரக்கர்களை அழிப்பேன் என்று பலவராக அனுமன் எண்ணுகிறான். அரக்கர்கள் மடிந்தால் என்னெஞ்சில் உள்ள துயர் நீங்கி நான் மகிழ்ச்சியோடு செல்வேன் என்று நினைத்த அனுமன் சூரிய சந்திரர்கள் போல இருக்கும் தன் குன்றம் அனைய இரண்டு தோள்களை உயர்த்தி, பெரிய உருவம் கொண்டு அசோகவனத்து மரங்களையெல்லாம் தன் கால்களால் உதைத்து முறிக்கத்தொடங்குகிறான்.

"முடிந்தன ; பிளந்தன ; முரிந்தன ; நெரிந்த ;
மடிந்தன ; பொடிந்தன ; மறிந்தன ; முறிந்த ;
இடிந்தன ; தகர்ந்தன ; எரிந்தன ; கரிந்த ;
ஓடிந்தன ; ஓசிந்தன ; உதிர்ந்தன ; பிதிர்ந்த"

மரங்கள் வேரோடு சாய்ந்து, முறிந்து, ஓடிந்து, உடைந்து, பிளந்து, தகர்ந்து, எரிந்து உதிர்ந்தன என்று இந்தப் பாடலில் சொற்களை அடுக்கி வைத்து அழகு கூட்டுவார் கம்பநாடர்

தனந்தன, தனந்தன ; தனந்தன ; தனந்த என்கிற தாள நயத்தோடு சந்தப்பாடலாக இது அமைந்திருப்பது மகிழ்ந்து வியக்கவைக்கிறது.

இப்படி அனுமன் மரங்களைப் பிடுங்கி விண்ணில் வீசி எரிந்தபோது வானவர்களின் நந்தவனம் கூடச்சிதைந்து போனது. அவன் கடலில் எரிந்த மரங்களுடன் சென்ற தேன், மலர், காய், கனி, வண்டு மற்றும் பறவைகளை மேலெழுந்து உண்ட மீன்களும் அந்த மரங்களால் தாக்குண்டு மடிந்தன. அனுமன் வான் வழியாகக் கடலைக் கடந்து வந்தார்; இப்போது அந்தக் கடல் மரங்களால் தூர்க்கப்பட்டதால், கடல் மீதே நடந்து செல்லும் படியாக மாறியதாம். இலங்கை

மாளிகைகள் எல்லாம் இடி விழுந்த மலைகள் போல ஆயினவாம்.

விண்ணில் அனுமன் வீசிய மரங்கள் வானுலகில் ஓர் அசோக வனம் இருப்பது போலக்காட்சி அளித்தது. இராவணன் தேவலோகத்திலிருந்து எடுத்து வந்து அசோக வனத்தில் நட்பு வைத்திருந்த தேவதருக்கள் அனுமனால் மீண்டும் தேவலோகத்தைச் சென்றடைந்தன என்று சொல்லுகின்ற கவிச்சக்கரவர்த்தி மண்ணில் பிறந்த தேவர்கள் சாப விமோசனம் பெற்றுத் தேவலோகம் மீண்டது போல என்று உவமை காட்டுவார்.

குழையும், கொம்பும், கொடியும், குயிற்குலம்
விழையும், தன்தளிர்ச் சூழலும், மென்மலர்ப்
புழையும், வாசப்பொதும்பும், பொலன் கொள்தேன்
மழையும், வண்டும், மயிலும், மடிந்தவே.

அசோக வனத்திருந்த அத்துணை மரங்களும் செடிகொடிகளும் பறவை புள்ளினங்களும் தடாகங்களும் அழிந்துபோயின. ஆனால் சீதை தங்கியிருந்த அந்த ஒரு மரம் மட்டும் அழியாமல் நின்றது. இதைக் கம்பன் இப்படிச் கூறுவார்.

பொய்ம் முறை அரக்கர் காக்கும் புள் உறை புதுமென் சோலை,
விம்முறும் உள்ளத்து அன்னம் இருக்கும் அவ்விருக்கம் ஒன்றும்,
மும் முறை உலகம் எல்லாம் முற்றுற முடிவது ஆன
அம் முறை, ஐயன் வைகும் ஆல் என, நின்றது அம்மா!

சீதை தங்கியிருந்த மரம் ஒன்றே அழியவில்லை ; இது பிரளயம் ஏற்பட்ட காலத்தில் அகில உலகமும் அழிந்த போதும் திருமால் உறையும் ஆலமரம் ஒன்று மட்டும் அழியாமல் நின்றதை ஒத்திருந்தது என்பார் கம்ப நாட்டாழ்வார். திருமாலின் இடது மார்பில் உறையும் திருமகள் தான் சீதை; அதனால் தான் சீதை இருந்த இடத்தில் இருந்த மரமும் அழியவில்லை என்று இங்கே கம்பன் இராம அவதாரத்தை

நினைவு கூர்வது கவிஞனின் பக்தியின் வெளிப்பாடாக அமைந்துள்ளது.

இவையெல்லாம் இரவில் நிகழ்ந்து முடிந்தன ; காலையில் கதிரவன் கீழ்த்திசையில் தோன்றுவதைக் கம்பன் ஓர் அழகான உருவகமாகக் கூறுவதைப் பார்க்கலாம்.

இலக்குமியாகிய சீதை இராவணனால் சிறைபிடிக்கப்பட்டு வானில் புஷ்பக விமானத்தில் செல்லும் போது தன் அணிகலன்களையெல்லாம் களைந்து எறிந்தார்; ஆனால் சூளாமணியை மட்டும் கழற்றிப் போடாமல் தன் தலையிலேயே வைத்திருந்தார். அந்த ஒரு சூடாமணியையும் இப்போது தன் தலைவன் இராகவனுக்கு அடையாளமாக அனுமனிடம் கொடுத்துவிட்டார். 'அணிகலன்கள் ஒன்றுமில்லாத வறியவளாக, சீதை இருக்கிறார்' என்று கடல் எண்ணிக் கலங்கியதாம். அந்த சீதாதேவிக்கு ஒரு சிகாமணியைத் தேடி எடுத்துக்கடல் கொடுப்பது போன்று சூரியன் கடலினின்று மேலெழுந்து தோன்றினான் என்று மிக அற்புதமாகக் காட்டுகிறார் கவிச்சக்கரவர்த்தி.

அனுமன் வனத்தை அழித்துவிட்டு நெடிது நிமிர்ந்து நிற்பது எப்படி இருக்கிறதாம் என்றால், மூவுலகம் அளந்த திருவிக்ரமன் போலவும் அமுதம் கடைந்த போது கடலில் நின்ற மந்தர மலை போலவும் ஊழியின் இறுதிக்காலத்து உருத்திர மூர்த்தி போலவும் இருந்தது என்று கம்பன் பேசுவார்.

அதிர்ச்சியினால் விழித்தெழுந்த அரக்கியர்கள் அனுமனின் பெருவடிவைப் பார்த்துப்பயந்து, சீதையிடம் வந்து "இந்தப் பேருருவம் யாதென நீ அறிவாயோ?" என்று கேட்கிறார்கள் அதற்குச் சீதை, "மாயம் வல்ல அரக்கர் அறியார் எனில் யாரறிவார்" என்று சொல்லிவிடுகிறார்; அரக்கியர்கள் எல்லாம் அஞ்சி ஓடி ஒளிந்து கொள்கிறார்கள்.

இலங்கை வேந்தனின் ஆணையின்படி, பிரம்ம தேவன் தானே பொன்னாலும் மணிகளாலும் இழைத்து நிர்மாணித்த ஒளிபொருந்திய குன்று ஒன்று நிற்பதை அனுமன் பார்க்கிறான். இராவணன் முன்பு ஒருமுறை வெள்ளியங்கிரியை வேரோடு பெயர்த்தான் என்று அனுமன் கேள்விப்பட்டிருக்கிறான் ; அந்தச் செயலுக்கு இழிவு ஏற்படுமாறு, அதையும் தோற்கடிக்கிற வகையில் அந்த செய்குன்றத்தைப் பிடுங்கி இலங்கை மீது எறிந்துவிடுகிறான் அனுமன். இலங்கை மாநகரத்தின் வானுயர்ந்த மாட மாளிகைகள் கூட கோபுரங்கள் எல்லாம், பொடிபட வீழ்ந்து நொறுங்கிவிடுகின்றன.

அசோக வனத்தைக் காவல் காத்து வந்த பருவத்தேவர்கள் தலை தெறிக்க ஓடிச்சென்று இராவணன் கால்களில் விழுந்து அரற்றினர் ; புலம்பினர்.

"சொல்லிட எளியது அன்றால் ; சோலையை, காலின், கையின், புல்லொடு துகளும் இன்றி, பொடிபட நூறி, பொன்னால் வில் இடு வேரம் தன்னை வேரொடு வாங்கி வீச, சில் இடம் ஒழிய, தெய்வ இலங்கையும் சிதைந்தது; என்றார்"

இதைக் கேட்ட இராவணன் நம்பாமல் நகைக்கின்றான். தனி ஒரு குரங்கு அசோக வனத்தை அழித்தது ; செய்குன்றம் பிடுங்கி எரிந்து இலங்கையைச் சிதைத்தது என்று "முடரும் மொழியார்" என்று நம்பமறுக்கிறான்.

அப்போது பூமியே பிளந்து கடல் கொண்டது போலவும் எண்திசை யானைகளும், தேவரும் நிலை கெட்டு ஓடுவதுபோலவும், "அண்டமும் பிளந்து விண்டது ஆம்" என அனுமன் ஆர்ப்பரித்து உரத்த கூக்குரல் எழுப்புகின்றான். அந்த ஓசை இராவணன் செவிகளிலும் இடிபோல விழுந்தது. அதன் பின்னர் இராவணன் கிங்கரர்களை அனுப்புவது அடுத்த படலத்தில் தொடர்கிறது.

இங்கே கம்பன் ஒரு குறிப்பைக் காட்டுகிறான்; அனுமன் ஆர்ப்பரித்த ஒலியை அரக்கியர்கள் கேட்கிறார்கள்;

அவர்களில் கர்ப்பிணிகளாக உள்ள அரக்கியர்களின் கர்ப்பம் கலங்கியது ; கலைந்தது என்கிறார். இனி பிறக்கப்போகும் அரக்கர் குலக் குழந்தைகள் கருவிலேயே அனுமனால் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன, இராமன் இலங்கைக்கு வந்து, உயிருடன் இருக்கிற அரக்கர்கள் அனைவரையும் அழித்து சீதையை மீட்டுச்செல்வார் என்பதால் அரக்கர்குலம் அடியோடு அழிந்து போக இது தொடக்கம் என்று குறிப்பால் காட்டுவார் கம்பன். அரக்கர் குலம் அழிவதற்கு இது முன்னோட்டம்; இலங்கைக்குத் தீ வைத்த நிகழ்வுக்கு முன்னோட்டமாக அமைந்ததது தான் அசோகவனத்தை அனுமன் அழித்த செயல்; என்று இந்தப்பொழில் இறுத்த படலத்தில் காண்கிறோம்.

கம்பகாவியப் பெருங்கடலில் ஒருசிலத்துளிகளை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள எனக்கு வாய்ப்பு நல்கிய கம்பன்கழகத்தார் அனைவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகளைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

கம்பன் புகழ்பாடிக் கன்னித் தமிழ் வளர்த்த
கம்பன் அடிப்பொடியார் கனவின் பயனான
கம்பன் கழகங்கள் வளர்க ! வாழ்க !

முத்தமிழால் இணைவோம்!
செம்மொழியாய் சொழிப்போம்!

நன்றி, வணக்கம்.

7. கிங்கரர் வதைப் படலம்

பேராசிரியர் முனைவர் ப.மகாலிங்கம்,

மொழிகள்புல முதல்வர்,

வேல்ஸ் பல்கலைக்கழகம், சென்னை.

அலைபேசி : 9444028356.

மின்னஞ்சல்: pa.mahalingam@gamil.com

உலகம் யாவையும் தாம் உளவாக்கி நலம் சூழ வாழுகின்ற தமிழ்க் குயில்களே! கம்ப மயில்களே!! அனைவருக்கும் இனித்திடும் முத்தமிழ் வணக்கம்!

‘கல்வி சிறந்த தமிழ்நாடு புகழ்
கம்பன் பிறந்த தமிழ் நாடு”

எனப் பெருமிதம் கொள்வார் மகாகவி பாரதி! ‘கல்வியில் பெரியோன் கம்பன்’ எனச் சான்றோர்களால் போற்றப்படும் சிறப்பும் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனுக்கே உரியது...! அலகிலா விளையாட்டு உடைய நடையில் நின்றாயர் நாயகன் இராமனைப் பரம்பொருள் என அடையாளம் கண்டஅருள் பூத்த நெஞ்சினர் - கம்பர்.

தான் பெற்ற அந்த உன்னதமான அனுபவத்தைக் கன்னித் தமிழால் மக்களிடம் கொண்டு செலுத்துவதில் பெற்ற பெருவெற்றிக்கான ஒரு ‘ஞானக் கருவூலம்’ தான் கம்ப நாடன் அருளிச்செய்த ‘இராமாவதாரம்’! சக்கரவர்த்தித் திருமகன் இராமனின் அவதார மகிமைகளை விதந்து உரைக்க விழைகின்ற கம்பனின் கவிநெஞ்சம், இதனை ‘மானுடத்தின் வெற்றியாக’ கண்டுக் களிப்பெய்துகிறது காவியம்பாடி மகிழ்கிறது.

அறத்தின் நாயகனாம் இராமனின் அழியா அழகை அருங்குணத்தை, பேராண்மைத் திறத்தை அடுக்கிச் சொல்ல

ஆறு காண்டத்தைப் படைத்துக் காட்டுகின்றார் கம்பர்! பால காண்டம் தொடங்கி, பாட்டுடைத் தலைவன் இராமனை மையப்படுத்திப் பல்வேறு பாத்திரப் படைப்புகள் இயக்கம் கொள்கின்றன! இது யுத்த காண்டத்து முடிகுட்டு விழா வரையில் தொடர்கிறது!

கம்பன் காட்டும் இராமனுக்குதான் எத்தனை எத்தனை உறவுகள், உடன் பிறப்புகள், தோழமைகள்! சர்வஜன ராஜனாக மக்கள் மாமன்னனாக விளங்கிய சிறப்பு இராமனுக்கே உரியது! இராமனுடனான இத்தகைய எந்த உறவு எல்லைக்குள்ளும் இடம் பெறாமல் தன் தூய பக்தி மேன்மையால் தன்னலமில்லாத் தொண்டு மாண்பினால் இராமனுடைய இதயத்தில் நிலைத்த இடம் பெற்று நிற்பதோடு, இராமனின் அன்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் பாத்திரமாகத் திகழ்வது அனுமன் மட்டும்தான்! இவற்றிற்கான வெளிப்பாடுதான், 'தம்மை ஆரத்தமுவும்' பரிசை இராமன் அனுமனுக்குத் தந்ததும் அரியணையை அனுமன் தாங்கியதும் எனலாம்.

நான்காவது காண்டமாகிய கிட்கிந்தா காண்டத்தில்தான் கம்பர், அனுமனை அறிமுகப்படுத்துகின்றார். இராமனை, கண்ட மாத்திரத்திலேயே 'பரம்பொருள்' என உணரும்பேறு அனுமனுக்கு மட்டுமே வாய்த்ததாகக் கம்பர் குறிப்பிடுவார். இராமனைக் கண்ட முதல் காட்சியிலேயே அனுமன், தன்னை ஓர் இராம பத்த அனுமனாகத் தத்தம் செய்து கொள்கின்றான்! இராமனின் தூதுவனாக அகத் துறையிலும் புறத் துறையிலும் ஒருசேரத் தடம் பதித்த சிறப்பு அனுமனுக்கு மட்டுமே உண்டு! 'எளிய' காட்சிக்கு உரியவனாக, கிட்கிந்தா காண்டத்தில் தோன்றும் அனுமன் அடுத்த சுந்தர காண்டத்தில் விசுவநுபம் எடுக்கின்றான்.

சீதையைத் தொலைத்து வாடுகின்ற அண்டர் நாயகனுக்கும் தம் கற்பைத் தொலையாமல் காத்திடும் சிறையிருந்த செல்வியாம் சீதா பிராட்டிக்கும் இடையே ஓர் உறவுப் பாலமாக உன்னாத நம்பிக்கை ஒளியாகத் திகழ்கின்றான் அனுமன்.

ஐந்தாம் காண்டமான சுந்தர காண்டம், அனுமனையே மையப்படுத்திச் சுழல்கின்றது! சொல்லின் செல்வனாம் அனுமனுக்குக் கம்பன் எழுப்பியுள்ள எழில்மிகு 'காவியக் கோயில்' தான் சுந்தர காண்டம் என்றால் அது மிகையாகாது! அனுமனைப் பற்றிப் பேசும் போதெல்லாம் கம்பனின் கவி, துள்ளிக் குதித்துத் தாவி நடந்து குதூகலிக்கின்றது! அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றானாகிய அனுமனின் ஆளுமை அனைத்தையும் முற்றாக வெளிப்படுத்தும் திறன்கொண்ட சுந்தர காண்டத்தைக் கம்பர் ஐந்தாவதாக இடம்பெறச் செய்துள்ள பொருத்தப்பாடு கருதத்தக்கது! ஐந்திலே ஒன்று பெற்றானைப் பேசுகின்ற சுந்தர காண்டத்திற்கு 'அனும முத்திரை'யைக் கம்பன், இசையும் வண்ணம் பதித்துள்ளார் எனலாம்.

பதினான்கு படலங்களில் விரிந்து நடை பயிலும் சுந்தர காண்டத்தின் ஏழாவது படலமாக அமைவது 'கிங்கரர் வதைப் படலம்' இந்தப் படலம் முழுவதிலும் புலனடக்கத்தின் வடிவாக விளங்கிடும் அனுமனின் எல்லையில்லா வீரதீரச் செயல்களை, இராம காவியத்தின் பன்முக இயக்குநரான கம்பர் ஒரு 'காணொலிக் காட்சி'யாகவே ஆக்கியுள்ளார்!

அசோக வனம் இயற்கை எழில் கொண்டதுதான் என்றாலும், அது அன்னை சீதைக்குச் சிறையாக ஆனதைக் கண்டு, வெகுண்டு எழுகின்ற அனுமன் முதலில் அந்த அசோக வனத்தை அழித்துச் சோக வனமாக ஆக்குகின்றான்! அடுத்து, சீதையைச் சிறைவைத்த இராவணன் மீது அனுமனின் சீற்றம் தீயெனச் சுட்டெரிக்கின்றது! பேரிடி முழக்கமாய் எண்ணிசையும் பரவிப் பாய்கிறது.

'அருவரை முழையில் முட்டும் அசனியின் இடிப்பும் ஆழி வெருவரு முழக்கும் ஈசன் வில் இறும் ஒலியும் என்ன, குரு மணி மகுடகோடி முடித்தலை குலுங்கும் வண்ணம் இருபது செவியினூடும் நுழைந்தது, அவ் எழுந்த ஒசை'

இந்த 'ஒலி ஒளிக் காட்சி'தான் 'கிங்கரர் வதைப் படலத்தின்' முதற் பாடல்! அனுமனின் பெருமுழக்கச் செயலும் அதற்கான இராவணனிடத்து நிகழ்ந்த எதிர் வினையும் கம்பனால் இப் பாடலில் பதிவு செய்யப்படுகின்றது! இலங்கையின் அசோக வனத்தைச் சிதைத்துக் கலக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற அனுமனின் பேரிடி எனும் முழக்கத்தை இராவணன் எதிர்கொள்ளும் முதற் காட்சி இதுதான்.

மிதிலையில் நடந்த சுயம்வரத்தில் பங்கேற்று, சிவதனுசை வளைப்பதில் தோல்வி கண்டவன்தான் இராவணன். அந்தச் சிவதனுசை ஒடித்துச் சீதையை மணந்தவன் சீதாராமன்! அந்தச் சீதையைச் சூழ்ச்சியால் சிறைபிடித்து வைத்திருக்கின்ற இராவணனின் வீரத்தைத் தளர்வு கொள்ளச் செய்யும் உத்தியாகக் கம்பர், ஒரு செய்தியை இங்கே உவமையாக்கிக் காட்டுகின்றார். அனுமன் தன் ஆத்திரத்தில் எழுப்பிய பேரொலி எப்படியாக இருந்தன என்பதனைக் கம்பர் பட்டியலிடுகின்றார். கற்குகையில் மோதிய இடியையும் ஆழிப்பேரலையின் ஒலியையும் உவமிக்கின்ற கம்பர், முத்தாய்ப்பாக 'ஈசன் வில் இறும் ஒலியும்' எனக் குறிப்பிடுகின்றார். சனகனின் மகளுக்கான சுயம்வர மண்டபத்தில் ஒடிக்கப்பட்ட சிவதனுசுதான் அனைத்துப் பின் நிகழ்வுகளுக்கும் ஊற்றுக்கண்ணாக உருவெடுத்தது! இராமனின் வெற்றி சீதையின் திருமணம் இவற்றோடு இராவணனின் தோல்வியையும் குறிக்கின்ற குறியீடாக இங்கே 'ஈசன் வில் இறும் ஒலி' அமைகிறது! அனுமனின் பேரொலி முழக்கத்திற்கு உவமையாக, 'சிவதனுசு ஒடிந்த ஒலியைக்' குறிப்பிட்டிருப்பதன்வழி, இராவணனுக்கு முன் நிகழ்வைக் கம்பர் அறிவுறுத்துகின்றார். அத்தோடு நில்லாமல் மீண்டும் ஒரு தோல்வி நிகழ்விருப்பதற்கான எச்சரிக்கையாகவே கம்பர் இதைக் கவி நுட்பத்தோடு கையாண்டுள்ளார்! வலி மிக்க மாவீரன் இராவணன் உளநிலையால் தளர்வைச் சந்திக்கின்ற சூழலாக இந்த உவமைக் காட்சி அமைந்து, போர்ப் பரணி பாடி நிற்கின்றது!

அனுமனால் நிகழ்த்தப்பட்ட அடாத செயல்களைக் கேட்டறிந்த இராவணனிடத்து, ஒரு குரங்கு இப்படிச் செய்கிறதா என்ற ஏளனம் ஒருபுறமும் மனம் பொறாத நிலை மறுபுறமும் சிறிதாக வெளிப்படுகின்றது! வான் வழியையும் தடை செய்து, எண்ணிலடங்காக் கொல்லும் ஆற்றலில் மிக்க தம் வீரர்களான கிங்கரர்களை அனுப்புகின்ற இராவணன்,

‘கொல்லிலிர் குரங்கை, நெய்தின் பற்றுதிர், கொணார்திர்”

எனக் கட்டளை இடுகின்றான்; அனுமனை எதிர் கொள்வதும் பிடித்துவருவதும் மிகவும் எளிதானதாக இராவணன் முதலில் கருதுகின்றான்!

அனுமனைப் பிடித்துவர இராவணன் அனுப்பிய அரக்கர் சேனையின் அளவையும் ஆற்றலையும் காட்சிப்படுத்தும் கம்பர்,

‘கானினும் பெரியர்; ஓசை கடலினும் பெரியர்; கீர்த்தி வானினும் பெரியர்; மேனி மலையினும் பெரியர் மாதோ!”
எனக் கவிக் கூற்றாகச் சொல்லி வியக்கின்றார்.

அனுமனைப் பிடித்துவர அணிவகுத்துச் செல்லுகின்ற அரக்க வீரர்கள், ‘பூவையும், காய் கனி கிழங்கு முதலியவற்றையும் உண்டு வாழ்கின்ற ஒரு சின்னக் குரங்கு வெற்றி அடைவது’ என்பது ஒரு பெரும் பழிச் சொல்லாகிவிடும் என்று நினைத்து, பெரிதும் வெட்கத்தால் வருந்தும் மனத்தோடு, தம்முடைய பராக்கிரமங்களை எல்லாம் எண்ணியபடியாக வீர நடை பயின்றனர்.

அனுமனைப் பிடிப்பதற்காகப் புறப்பட்டுள்ள அரக்கர் சேனையின் படைக் கருவிகளைக் கம்பர் வரிசைப்படுத்திக் காட்டுகின்றார்.

‘சக்கரம், உலக்கை, தண்டு, தாரை, வாள், பரிகம், சங்கு,”
எனத் தொடர்ந்திடும், இருபத்திரண்டு வகைப்

படைக்கலன்களைத் தாங்கிய சேனை வீரர்கள், ஒற்றை அனுனைப் பிடித்துவர அங்கலாய்ப்புடன் புறப்பட்டனர். இப்படியாகப் பதினெட்டுப் பாடல்கள், அனுமனை நோக்கிய அரக்க வீரர்கள் படையெடுப்பை விரிவாகக் காட்சிப்படுத்துகின்றன.

தன்னை நோக்கி முன்னேறி வருகின்ற அரக்கர் படையின் ஒலியையும் பின்னர் அதன் வருகையையும் கண்டு மகிழ்ச்சி கொள்கின்றான் அனுமன்! பரந்த பெருவெளியில் தன்னந்தனியாகக் 'கயிலையின் மலையென' நிற்கும் அனுமனின் காட்சியை,

‘வெயில் விரி கதிரவனும் போய் வெருவிட வெளியிடை, விண்தோய் கயிலையின் மலை என நின்றான்; அனையவர் வரு தொழில் கண்டான்.’

எனக் கம்பர் விவரிக்கின்றார். அனுமனைக் கண்டு சூரியனே அஞ்சி விலகிப் போய்விடுவதாகக் கம்பர் குறிப்பிடுகின்றார். இதற்குக் காரணம் அனுமன் சிறு குழந்தையாக இருந்தபோது, ‘தன்னைப் பற்ற வந்ததை எண்ணி, மீண்டும் வருவானோ என்ற நினைப்பில்’ சூரியன் விலகிப்போய்விடுவதாகக் கம்பர் குறிப்பிடும் காட்சி, எண்ணி மகிழ்த்தக்கது.

அரக்கர்களுடனான போரினைப் பெரிதும் விழைகின்ற அனுமன், ‘சிதவு இயல் கடிபொழில் ஒன்றே சிதறிய செயல் தருதிண் போர்’

எனப் பொழில் இறுத்த தம் செயலை எண்ணி இன்புறுகின்றான்! கட்டுக் காவல் மிக்க அசோக வனத்தைத் தாம் அழித்ததற்குக் கிடைத்த பரிசுதான், விரும்பத்தக்க வலிய அரக்க வீரர்களுடனான இந்தப் போர் என அனுமன் மனநிறைவு கொள்கின்றான்.

அரக்கர் தன்னருகில் படைகளை ஏவ, அனுமன் ஒரு மரத்தால் அவற்றை எதிர்கொண்டு போரிடுகின்ற காட்சியில், அரக்க வீரர்கள் அனுமனைக் கண்டதும், ‘இவன்தான், இவன்தான், இவன்தான்’ எனக் குறிப்பிட்டுக் காட்டத்

தொடங்கியவர்கள், 'இதுவே அந்தக் குரங்கு' என்று சொல்லி எதிர்த்துப் போரிட்டனர். கம்பர் இப்பாடலில் பெய்து இருக்கும் 'இவன் இவன்' என்ற அடுக்கு, விரைவுப் பெருளையும் வெகுளிப் பொருளையும் தந்து நிற்பது சுவைப்பதற்கு உரியது.

அனுமனை அருகணைந்திடும் அரக்க வீரர்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் வளைத்துக்கொண்டு வரும் காட்சிக்கு, 'கழை தொடர் வனம் எரியுண்டாலென எறி படைஞர் கலந்தார்' என மிக அழகிய உவமையால் வடித்துக் காட்டியிருக்கும் கவி நலம் சிறப்பிற்குரியது.

அனுமனைச் சுற்றி வளைத்துப் படைக் கருவிகளை அவன் மீது எறிகின்றனர் அரக்க வீரர்கள். அவர்களின் போர்த் தொழிலை, அறத்தின் வடிவான அனுமன் அழித்து வீழ்த்துவதற்கு ஏதுவாக, இனிது உதவக்கூடிய உயரமான நெடுமரம் ஒன்றைக் கையில் எடுத்தான்; தக்க சமயத்தில் உதவியாய் அமைந்த அந்த மரத்தை மனங்கொண்டு போற்றினான். அரக்க வீரர்களுக்கு நடுவில் பாற்கடல் கடையும் மந்திர மலையென அனுமன் திகழும் காட்சியை,

'நிறைகடல் கடையும் நெடுந்தாள் மலை என, நடுவண் நிமிர்ந்தான்'

என உவமையாக்கிடும் கம்பனின் திறந்தால், அனுமன் பன்மடங்கு உயர்ந்து தோன்றுகின்றான்!

போர்க் களத்தில் ஒற்றையில் நின்று போரிடும் அனுமன், இலங்கை நாட்டின் போர்ப் படையை வெற்றியோடு எதிர்கொள்கின்றான். கிங்கரர் படைகள் சிதறுண்டு ஓடுகின்றன என்பதைக் காட்டிலும் அனுமனின் பேராற்றலால் இருந்த இடத்திலேயே சின்னாப்பின்னப்பட்டு, தலைவேறு கைவேறு கால்வேறு எனக் கிங்கரர் உடலங்கங்கள் அழிந்து படுகின்றன. ஆங்காங்கே பிணக் குவியலே குன்றுகளாக மண்டிக் கிடக்கின்றன! அனுமனிடத்தில் ஆயுதம் எதுவும்

கிடையாது; இராமனை நெஞ்சில் இறுத்திடும் 'ஆன்ம பலம்' மட்டுமே அனுமனின் ஆயுதம்! போரின்போது அங்கு கையில் கிடைத்த நீண்ட நெடுமரம் ஒன்றைத் தாங்கி, அதனைக் கொண்டே கிங்கரர் படை அனைத்தையும் சுழற்றி அடித்துப் பூமியில் போட்டு அழித்த மாவீரன்தான் மாருதி.

அனுமன் தமக்கு எதிர்ப்பட்ட கிங்கர வீரர்களைத் தம் கைகளினாலும் வாலினாலும் சுழற்றி அடித்து வீசி எறிய, இலங்கை நகரின் மாட மாளிகை கூடக்கோபுரங்களின் மீது பட்டு, உடலங்கள் துண்டாடப்பட்டுக் கீழே சரிந்தன! அனுமன் கிங்கரப் போர் வீரர்களை வீசி எறிந்ததனால் நாற்புறங்களிலும் உடலங்கள் சிதறுண்டன. இலங்கை முழுவதும் உடல்களாக நிரம்பிக் கிடந்தன என்பதுதான் கம்பன் இரத்த வெள்ளத்தால் தீட்டிக் காட்டும் போர்க்களக் காட்சி! அனுமன், தான் தனியொருவனாகவே நின்று, எதிர்ப்பட்ட அரக்கர் யாவரையும் கொன்று குவித்துக்கொண்டே இருக்கின்றான். ஆதலின், மாள்பவர் பலரான காரணத்தால், எமன் தன் தொழிலைச் செய்ய இயலாதவனாய்த் தளர்ந்து வலிமை இழந்து போகின்றானாம். எனவே எடுத்துக்கொண்டு போவதற்கு யாரும் இல்லாத காரணத்தால் போரில் மாண்டுபோன கிங்கரர்களின் உயிர்கள் இலங்கையின் மண் முதல் விண் வரை எங்கும் சுற்றிக்கொண்டே இருக்கின்றனவாம்.

அனுமன் இட்ட போரினால் கிங்கரரின் உடலும் உயிரும் பட்டப்பெரும்பாட்டை இவ்வாறு கம்பன் தன் பாட்டால் சோகச் சொல்லோவியமாய்த் தீட்டிக் காட்டுகின்றார். அரக்க வீரர்கள் அனுமன் கையில் பிடிபட்டு எப்படியெல்லாம் இறப்பைத் தழுவினார்கள் என்பதைப் போர்க்களத்து வீச்சோடு கூறிடும் கம்பன்,

ஈர்க்க, பட்டணர் சிலர்; சிலர் இடிப்புண்டு பட்டார்;
 பேர்க்க, பட்டணர் சிலர்; சிலர் பிடியுண்டு பட்டார்;
 ஆர்க்க, பட்டணர் சிலர்; சிலர் அடியுண்டு பட்டார்;
 பார்க்க, பட்டணர் சிலர்; சிலர் பயமுண்டு பட்டார்;

எனச் சத்தமின்றி மாண்டுபோனவர்களைத் தன் சந்தப் பாட்டால் அடுக்கின் காட்டுகின்றான்.

கொடிய அந்த அரக்கர்களை அனுமன் தன் வெற்றிபொருந்திய வாலினால் வீசி எறிந்ததால் அவர்கள் பம்பரம் போலச் சுழன்ற காட்சியை,

‘கொற்ற வாலிடைக் கொடுந்தொழில் அரக்கரை அடங்கச் சுற்றி வீசலின், பம்பரம் ஆம் எனச் சுழன்றார்”

என அழகிய உவமையால் உரைத்திடும் கம்பர், வீர மாருதியின் போர்விளையாட்டை நகைச்சுவை நாடகமாக்கிக் காட்டுகின்றார்!

அனுமன் அரங்கேற்றிய இந்த வன்மையான போர்க்களக் காட்சியில் பெண்மை நலம் போற்றும் மென்மையான இரக்க உணர்வும் இழையோடியது எண்ணி இன்புறத் தக்கது! போர்ச் சூழலுக்கிடையில் அனுமன் அரக்கியர் சிலரைப் பரிவோடு இல்லத்திற்கு அனுப்பிவைத்தான். இல்லறத்தில் புதிதாக இணைந்து, கூடியும் ஊடியும் இருந்த அரக்க வீரர் சிலரையும் கொல்லாது தையையோடு வீட்டிற்கு அனுப்பினான். இந்த மறக் கருணைக்குக் காரணம் என்னவாக இருக்கும்? ‘அனுமன் நெஞ்சில் நிழலாடிக் கொண்டிருந்த இராமன் சீதை குறித்த பிரிவுத் துயர்தான் அது’ என இங்கு ஒப்புவைத்து எண்ணத் தோன்றுகிறது.

‘அறத்திற்கே அன்புசார்பு என்ப அறியார்
மறத்திற்கும் அஃதே துணை”

என்னும் வள்ளுவத்திற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகக் கம்பன் காட்டும் அனுமன் விளங்கி நிற்கின்றான்! அனுமனது போர்த் தொழிலின் வெற்றியையும் வீரத்தையும் புகழ்ந்து, தேவர்களும் தேவமகளிரும் முனிவர்களும் பூமாரி பொழிந்து வாழ்த்தினர்! கிங்கரர் வதைப் படலத்தின் மொத்தமுள அறுபத்தியொரு பாடல்களில் சரிபாதிக்கும் மேல் முப்பத்து இரண்டு பாடல்கள் போர்க்களக் காட்சிகளாகவே

வெளிப்படுகின்றன!. இவை கலிங்கத்துப் பரணியின் 'போர் பாடியதை' நினைவுறுத்துவதோடு, அதற்கான அடிநாதம் கம்பன் காட்டும் அனுமனின் போர்களைக் காட்சிகளே என்பதாக எண்ண வைக்கின்றன.

அனுமனுடன் போர் புரிய வந்த, இராவணனால் அனுப்பப்பட்ட கிங்கரர்கள் அனைவரும் 'ஏ' எனும் இரண்டு மாத்திரைக் கால அளவில் இருநொடிப் பொழுதில் ஓட்டுமொத்தமாக இறந்துபட்டனர். நந்தவனத்துப் பாதுகாவலர்கள் அச்சத்தால் நடுநடுங்கி இராவணனிடம் உடனடியாக விரைந்து செல்கின்றார்கள். இராவணனின் முன்னே போய்ச்சேர்ந்த காவலர்கள் ஏங்கிய வண்ணம் அச்சத்தினால் வாயடைத்து நிற்கின்றனர்; அவர்கள் பதட்டத்தோடு சைகை மொழியால் அனுமனுக்கும் திக்கினைப் பார்த்து நடுங்கினார்கள். அவர்கள் படுகின்ற வருத்தமே அங்கு நேர்ந்த படுதோல்வியை இராவணனுக்கு உணர்த்தியது. சொல்லாடலே இடம் பெறாத ஒரு மௌன நாடகத்தை இப்பாடலில் நடத்திக் காட்டியிருக்கின்ற கம்பனின் கவித் திறத்து மேன்மை இங்கு புலனாகின்றது.

ஏற்பட்ட, எதிர்பாராத தோல்வியை எதிர்கொண்ட இராவணன், ஐயம் மேலிட அடுக்கிப் பல கேள்விகளை, செய்தி சொல்ல வந்த காவலர்களிடம் கேட்கின்றான். அதற்குப் பதிலிறுக்கின்ற காவலர்கள், கிங்கரர்கள் துணிவோடு போர் புரிந்த மாட்சியை இராவணனிடம் எடுத்துரைக்கின்றனர். இழிந்த அந்தக் குரங்கினால் அனைவரும் போரில் அழிந்து ஒழிந்தனர் எனக் கூறுகின்றனர். இதைக் கேட்டு மலைத்து நிற்கின்ற இராவணன் 'அந்தக் குரங்கு, அரக்க வீரரைக் கொன்றுவிட்டது' என்ற கொடிய வார்த்தை நீங்கள் கேட்டுச் சொன்னதா? பார்த்துச் சொன்னதா? என மீண்டும் கேட்கின்றான்.

அதற்கு அந்தக் காவலர்கள்,
'கண்டனம், ஒரு புடை நின்று கண்களால்;
தெண் திரைகடல் என வளைந்த சேனையை,
மண்டலம் திரிந்து, ஒரு மரத்தினால், உயிர்
உண்டது, அக்குரங்கு; இனம் ஒழிவது அன்று என்றார்"

அந்த வனக் காவலர்கள் தம் கண்ணால் கண்ட சாட்சியாக இராவணனிடம் இவற்றை எடுத்து உரைக்கின்றனர். ஒரு பண்பட்ட ஊடகச் செய்தியாளர்கள் போல அவர்கள் தம் கடமையைச் செம்மையாகச் செய்து முடிக்கின்ற வண்ணம் கம்பன் இப்படலத்தின் நிறைவுப் பாடலை முடித்துக் காட்டியிருப்பது சிறப்பிற்குரியது.

அங்கு ‘கண்டனன் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால்’ என்பதும் இங்கு ‘கண்டனம் ஒருபுடை நின்று கண்களால்’ என்பதும் சொல் நடையால் ஒன்றே! ஆயினும் சூழ்நிலையால், ஒன்று களிப்பு! மற்றொன்று அவலம்! அது அறத்தின் தெளிவு! இது தீமையின் அழிவு! ஒன்று அனுமன் கண்ட காட்சியைச் சொல்வது; மற்றொன்று அனுமனின் காட்சியைக் கண்டோர் சொல்வது. இப்படி இருவேறு முரண்பட்ட உணர்வுகளை, ஒரே வகைச் சொல் நடையால் வெளிப்படுத்திக் காட்டியிருப்பது கம்பனின் கவி ஆளுமைக்கான சான்றாகத் துலங்குகின்றது.

அனுமனுடைய போர்த்திறம் அறத்தின் பாற்பட்டது; சிறையிருந்த செல்வியின் அவலத்தை நேரில் கண்ணுற்ற நெஞ்சக் குமுறலால் நிகழ்த்தப்பட்டது; அறத்தின் நாயகன்தம் துயரம் களைதலைக் குறிக்கொண்டது; எல்லாவற்றினுக்கும் மேலாகப் பிறன்மனை நோக்கிப் பேராண்மை பிழைத்த இராவணனுக்கு எதிராக அவன் மண்ணிலேயே, இராமனும் இதனையெல்லாம் அறிந்திரா வேளையில், ‘அனுமன் நோற்ற மற வேள்விதான்’ கிங்கரூடனான இந்த அறப்போர்.

இராமனின் அவதார நோக்கம் நிறைவேறிட, நேரடியாகக் களத்தில் நின்று, கருவியாகச் செயல்பட்ட பெருமைக்கு உரியவன் அனுமன்! ‘சொல்லின் செல்வன்’ அனுமன் இந்தப் படலத்தில் எங்கும் அதிகம் பேசவில்லை; பயன்கருதாப் போர் மறவனாக மட்டுமே வெளிப்படுகின்றான். ஆனால், எல்லோராலும் பேசப்படும் பொருளாக உயர்ந்து ஒளிர்கின்றான்! அனுமனின் போர்த்தொழில் வன்மையினையும் இராமனை நோக்கிய அனுமனின் ஒருமுகப் பண்பினையும் உலகுக்கு உணர்த்த வேண்டிக் கம்பனால் தீட்டப்பட்ட ‘வீரசாசனம்’ தான்.

சுந்தரகாண்டத்தின் ஏழாம் படலமான இந்தக் 'கிங்கரர் வதைப் படலம்' என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நிறைவான, யுத்த காண்டத்தில் இராமன் நிகழ்த்திடும் 'இராவண வதத்திற்கு' ஒரு முன்னோட்டமாகவே, ஒற்றை அனுமனின் போராற்றலை முன்வைத்து, கிங்கரர் வதைப் படலத்தை அமைத்துக் காட்டியுள்ள உலக மகாகவி கம்பனின் நுண்மான் நுழைபுலம் பெருமிதத்துடன் பாராட்டுதற்குரியது.

அனுமனின் கால் பற்றி, கம்ப வனத்தில் சிந்தை உலாவரும் நல்வாய்ப்பை எனக்கு நல்கிய தாய்க் கழகம் காரைக்குடி கம்பன் கழகத்திற்கும் என் தாய் வீட்டுக் கழகம் திருப்பத்தூர் கம்பன் கழகத்திற்கும் என் நெஞ்சத்து நன்றி மலர்கள்...!

இணையத் தமிழால் இணைவோம்!

இணையிலாத் தமிழாய் மலர்வோம் !!

கம்பன் புகழ் பாடுவோம்!

கன்னித் தமிழ் வளர்ப்போம் !!

கம்ப சூத்திரத்துச் செவிநுகர் கனிகளின் பிழிவைப் பாங்குடன் பருகி மகிழ்ந்த நல் உள்ளங்களுக்கு என் இதய மலரின் நன்றிதோய் வாழ்த்து மகரந்தங்கள்...! உள்ளப் பிரியும் கடைவாயிலில் அன்பர் அனைவர்க்கும் என் இனிய தமிழ் வணக்கம்...

8. சம்புமாலி வதைப்படலம்

முனைவர் **வி.பாலசுப்பிரமணியன்**
 தமிழ்த்துறைத் தலைவர் (பிரிவு II)
 தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
 திருப்பத்தூர் -635601.

“அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான், அஞ்சிலே ஒன்றைத் தாவி,
 அஞ்சிலே ஒன்று ஆறு ஆக, ஆர் உயிர் காக்க ஏகி,
 அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அணங்கைக் கண்டு
 அயலார் ஊரில் அஞ்சிலே ஒன்றை வைத்தான்
 அவன் எம்மை அளித்துக் காப்பான்”

காப்புச் செய்யுள்,- சுந்தர காண்டம்.

இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய இரண்டு இதிகாசங்களும் இந்தியப் பண்பாட்டின் முக்கிய அம்சங்களாகும். இந்த இதிகாசங்கள் காலத்திற்கேற்றவாறு புதிய பரிமாணத்தை அடைந்து வருகின்றன. வடமொழியில் வால்மீகி, வியாசரால் வாய்மொழியாகக் கூறப்பட்டாலும் இந்தியாவிலுள்ள ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கேற்றவாறு இந்த இரண்டு கதைகளையும் படைப்பாளர்கள் தங்களது மண்ணுக்கேற்றவாறு கலை, இலக்கியங்களாக வடிவமைத்துக் கொண்டனர். அதனால் இராமாயணமும் மகாபாரதமும் வெவ்வேறு வடிவத்தில் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன. இவையிரண்டும் வைணவ மரபைச் சார்ந்த பெருங்கதையாடலாக இருக்கிறது. மாநிலத்திற்கேற்றவாறு கதையின் உள்ளடக்கமும் வடிவமும் மாற்றப் பெற்றிருக்கின்றன. இதை அடுத்த கட்ட வளர்ச்சி என்றுகூடச் சொல்லலாம். குறிப்பாக, படித்த மேட்டிமைச் சார்ந்த வர்க்கத்தினரிடமும் நாட்டார் மக்களிடமும் ஒரே நேரத்தில் இந்தக் கதைகள் புழக்கத்தில் இருந்து வருவது ஆச்சரியமளிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கிறது. குறிப்பாக, தங்களுக்கு வைக்கக்கூடியப் பெயர்களில் கூட இந்த

இதிகாசங்கள் கோலோச்சியிருப்பது வியக்கத்தக்கதாகும். இப்படியான பெருங்கதையாடலோடு வாழ்ந்திருக்கின்றனர். உயர் வர்க்கத்தினராக அடையாளப்படுத்தப்படுபவர்கள் கதைகளை நேர்மறையாக அணுகினால், நாட்டார் மக்கள் அந்தக் கதைகளைக் கேள்விக்குள்ளாக்கி அதிலுள்ள நியாய, தர்மங்களை அலசி ஆராய்ந்து விவாதப் பொருளாக்குகின்றனர்.

ஆரியர் X திராவிடர் என்ற அரசியல் கட்டமைப்புக்குள்ளும் நுழைத்து, இதிகாசங்களைக் கேள்விக்குள்ளாக்கியும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது கவனத்திற்குரியதாக இருக்கிறது. இதற்கு மற்றொரு காரணமாகக் கம்பன் கழகங்களைச் சொல்லலாம். ஏனென்றால் தொடர்ந்து சனரஞ்சக மக்களிடம் உரையாடுவதன் வாயிலாகவும் இந்தக் கதைகள் தம்மை மீண்டும் உயிர்ப்பித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் வள்ளுவன், இளங்கோவிற்கு அடுத்து புகழப்படுவதாக இருப்பவர் கம்பர். கம்பன் கவிதைகளில் ஊறித் திளைத்திருக்கிறது தமிழ்ச் சமூகம். கம்பன் விரும்பியாக இருந்த காரைக்குடியைச் சார்ந்த கம்பனடிப்பொடி சா. கணேசன் அவர்களால் கம்பன் கழகம் தொடங்கப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து, தமிழர்கள் வாழும் இந்தியாவில் உள்ள பிற மாநிலங்களிலும் அயல்நாடுகளிலும் கம்பன் கழகங்கள் திறக்கப்பட்டன. அன்றிலிருந்து இன்று வரை கம்பர் அவரது கவிதைகளின் வாயிலாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார். இன்று உலக அளவில் கம்பராமாயணப் பாடல்களைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது கழகங்கள். இன்றைய நவீன ஊடகங்கள் வாயிலாகவும் கம்பனது கவிதைகள் பேசப்பட்டு வருகின்றன. இந்தச் சூழலில் கம்பராமாயணம் குறிப்பிடத்தக்கக் கவிதை நூலாகும். இதில் சுந்தரகாண்டம் அனுமன் என்கிற ஒரு தனி கதாபாத்திரத்திற்காக உருவாக்கப்பட்டதாகும். அதிலுள்ள சம்புமாலி வதைப்படலம் அவனது தனித்திறனை வெளிப்படுத்துகிறது. அத்தகைய சம்புமாலி வதைப்படலம் பற்றி இக்கட்டுரை ஆராய்கிறது.

கம்பராமாயணம்

கம்பராமாயணம் 10,480 பாடல்களையும் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரண்ய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தர காண்டம், யுத்த காண்டம் என்ற ஆறு காண்டங்களையும் 118 படலங்களையும் 8 வகை யாப்புகளைக் கொண்டு பார்போற்றும் காப்பியமாக உயர்ந்து நிற்கிறது.

சுந்தரகாண்டம்

கம்பராமாயணத்திலுள்ள ஆறுகாண்டங்களுள் சுந்தரகாண்டம் அனுமனுக்காகக் கம்பனால் பாடப்பட்டது. இது வால்மீகி இராமாயணத்திலும் புகழ்பெற்ற ஐந்தாவது காண்டமாக அமைந்திருக்கிறது.

அனுமனின் அறிவுக் கூர்மையையும் வீரத்தையும் “கண்டனென் கற்பினுக்கு அணியைக் கண்களால்” என்று சொல்லின் செல்வனாக விளங்கும் சொல்வன்மையையும் பெருமையையும் விளக்குகிறது.

சுந்தர காண்டம் 14 படலங்களையும் 1296 பாடல்களையும் கொண்டது. சுந்தரகாண்டத்தில் சம்புமாலி வதைப்படலம், கிங்கரர் வதைப்படலம், பஞ்ச சேனாபதிகள் வதைப்படலம், அக்ககுமாரன் வதைப்படலம் என 4 வதைப்படலங்கள் உள்ளன. இந்தப் படலங்கள் அனுமனின் வீரத்தை வெளிப்படுத்துவதாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. மற்றொன்று இந்த வதைகள் அனைத்தும் அனுமனுக்கு இராமன், சீதை மேலுள்ள பற்றால் நிகழ்ந்தது என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சம்புமால் வதைப்படலம் அமைப்பு

சுந்தரகாண்டத்தில் முதன்மையான வதைப்படலமாகச் சம்புமாலிவதைப்படலத்தைக் கம்பர் அறிமுகம் செய்கிறார். இப்படலம் 14 நிகழ்வுகளாக வரிசைப்படுத்தப்பட்டு 51 பாடல்களில் பாடப்பட்டுள்ளன.

1. அனுமனைப் பிணித்து வரச் சம்புமாலியை இராவணன் ஏவுதல் (1)

2. இராவணனின் தலைமை அமைச்சன் பிரகத்தனின் மகனாகிய சம்புமாலி போருக்குப் புறப்படுதல் (1)
3. சம்புமாலியுடன் சென்ற படைகள் (1)
4. தோரணவாயில் மேல் ஏறி அனுமன் ஆர்த்தல் (12)
5. அனுமனை அணுகமுடியாது அரக்க வீரர்கள் தவித்தல் (4)
6. சம்புமாலி அணிவகுத்துவர அனுமன் போருக்கு அமைந்து நின்றல் (1)
7. அரக்கர்கள் படைவிட, அனுமன் கடும்போர் செய்தல் (2)
8. சம்புமாலி சீற்றமுற்றுப் போருக்கு விரைந்துசெல்லுதல் (19)
9. தனித்து நின்ற சம்புமாலியிடம் அனுமன் இரக்கமுற்றுப் பேசுதல் (2)
10. சம்புமாலி சினந்து போரிட அனுமன் எழுவால் தடுத்தல் (1)
11. அனுமன் கைஎழுவைச் சம்புமாலி அறுத்து வீழ்த்தல் (2)
12. சம்புமாலியை அனுமன் கொல்லுதல் (1)
13. காவல் தேவர் இராவணனிடம் இறந்த செய்தி சொல்லுதல் (3)
14. அனுமனைப்பிடிக்கஎழுந்த இராவணனிடம்படைத்தலைவர் பேசுதல் (1) போன்ற நிகழ்வுகளைக் கோர்வையாகப் பாடல்களில் செதுக்கியிருக்கிறார் கம்பர். போர்ச்சூழலைக் கவிதையில் கட்டமைத்த விதம் முக்கியத்துவமானதாகும்.

இராவணன் ஆணை

கிங்கரர் வதைக்குப் பிறகு சம்புமாலியை இராவணன் அனுமனிடம் அனுப்புகிறான். அப்போது, சம்புமாலி “என் மனம் சினம் தணித்தி என்றான்”. என் மனத்தில் உள்ள கோபத்தை ஆற்றுவாய் எனப் பணித்தான். இவ்வாறு சம்புமாலி போருக்குப் புறப்படும்போது, “அரக்கர்கள் பலர் இருக்க, என்னைத் தேர்ந்தெடுத்தாய், எனக்குப் பெருமை, என்னைவிட உயர்ந்தவர் யார் உளர்” என்றான் சம்புமாலி. இதனைக் கம்பன், “இலங்கை வேந்தன் போர்ச்சினம் போவது ஒப்பான் போயினன்” என்கிறான். மேலும், சம்புமாலி இலங்கை அரசனான இராவணனது போரில் முண்டு எழும் கோபமே ஓர் உருவெடுத்தல் போவது போன்று சென்றான் என்கிறார் கம்பர்.

சம்புமாலியுடன் சேனைகள்

சம்புமாலி போருக்குச் செல்லும்போது தனக்குரிய சேனைகள், மன்னனுக்குரிய சேனைகள், தமது தகப்பனுடைய வாள்படை சேனைகள், நட்பு சேனைகள், காவலாக வந்த சேனைகள் ஆகிய அனைத்தும் சென்றன. பின் அவனைச் சூழந்து யானைப் படைகளும் தேர்ப் படைகளும் பவனி வருகின்றன.

நிலையத்தேர், நேமித்தேர், கொடித்தேர், தடந்தேர் போன்ற தனித்தனித் தேர்ப்படைகள், இதனைத் தொடர்ந்து பகைவர்களுக்குக் கூற்றுவனாக வந்து உயிர் பறிக்கும் குதிரைப் படைகளும் ஆண் புலிகளைப் போன்ற காலாட்படைகளும் பவனி வருகின்றன.

பெரிய தண்டாயுதம், உலக்கை, கூர்மையான வாளாயுதம், ஒளிவீசுகின்ற எரியிரும்புப் படை, வச்சிராயுதம், அங்குசம், அராவிக் கூறாக்கப்பட்ட வேலாயுதங்கள், நெருப்பின் சுவாலையையுடைய சக்கரம், வில், தண்டாயுதம், இரும்புத் தண்டுகள், யமனுக்குரிய கயிற்றின் வடிவான ஆயுதங்கள், இரும்பு நெருஞ்சி முட்படைகள், பெரிய மரங்கள், வளையங்கள், கொடிய அம்புகள், கூர்மையான வேல்கள், எறியீட்டிகள், இரும்புத்தடிகள், கழுக்கள் ஆகியவை குத்திக் கிழித்ததால் மேகங்கள் சொரிந்த நீர்ப்பொழிவு போல கொடிகள் விளங்கின.

வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, சங்குகள் முழங்க, தேர்ச்சக்கரங்கள் ஒலி எழுப்ப, குதிரை கனைப்ப, யானை பிளிற, படைகளின் ஒலி வானில் உள்ள தேவர்கள் பேசும் வார்த்தைகளைத் தெரிந்து கொள்ள முடியாதபடி நீக்கி விடுகிறது என்கிறார் கம்பர். இதனை, “விண்தோய் ஒல்லி வானில்தேவர் உரைதெரிவு ஒழிக்க மன்னோ” என்ற பாடலடி வெளிப்படுத்துகிறது.

சம்புமாலியின் படைஎழுப்பும் ஒலியும் புழுதியும் பொன்னுலகமான இலங்கையைச் சுவர்க்கலோகம் போல விளங்கச் செய்தன என்கிறார் கம்பர்.

சம்புமாலியின் பெரிய தேரைச் சூழ்ந்து பெரிய தேர்ப்படைகள் பத்தாயிரம், யானைப்படைகள் இருபதினாயிரம், குதிரைப்படைகள் நாற்பதினாயிரம், காலாட்படைகள் எண்பதினாயிரம் எனச் சேனையின் தொகுதிகள், 4 வகைப் படைகளைத் தொகுத்துச் சொல்லியவர், ஒவ்வொரு படை குறித்தும் தனித்தனியாகக் குறிப்பிடுவதும் புதுமையாக இருக்கிறது. தனுர் வேதத்திற்குரியவர்கள், வித்தையில் வல்லவர்கள், அவர்களது வீரத்தைக் கண்காட்டும், வலிமையான தோள், வீரக்குடிப் பிறப்பு, அம்பறாத்தூணி கட்டிய முதுகு, மார்பில் கவசம் அணிந்தவர்கள் தேர்வீரர்கள் என்கிறார்.

ஆண்யானை செலுத்தும் வீரர் ஐராவதம் செலுத்தும் இந்திரனுக்குச் சமமானவர்கள். போர்த்தொழிலில் வல்லவர்கள், நிருதி என்ற பெண்காவல் தெய்வத்தின் வழியில் பிறந்தவர்கள், நெருப்பு போன்ற கண்களுடையவர்கள், சூரியனைப் போன்ற உடலுடையவர்கள் யானைப்படை வீரர்கள்.

18 வகைப்பட்ட சாரியைகளை அறிந்தவர்கள், திசையறிந்தவர்கள் குதிரைப்படை வீரர்கள் என்கிறார் கம்பர். இவ்வாறு படைகள் சூழ சம்புமாலி அனுமனை நோக்கிச் செல்கிறான். இதனைக் கம்பன்,

“தன் நெடுங்கண்கள் காந்த, தாழ் பெருங்கவசம் மார்பில்
மின்னிட வெயிலும் வீச வில்இடும் எயிற்று வீரன்”

(சம். வதை. 5563)

என்ற பாடலடிகள் வழி வெளிப்படுத்துகிறார்.

தோரணவாயில் அனுமன்

அசுரர்களைக் கொல்லும் ஆவேசத்துடன் அசோகவனத்துள் நின்ற அனுமன் மேலும் என்னுடன் போரிட யாரும் வரவில்லையே என்று தோரணவாயின் மீது ஏறி நின்று ஆர்ப்பரிக்கிறான். இதனைக் கம்பன், “வந்திலர் அரக்கர் என்னும் மனத்தினன்” என்கிறார். இராவணன் இந்திரனிடம் கவர்ந்து வந்து அசோகவனத்தில் வைத்த

வாயிலின் மேல்தான் அனுமன் ஏறிநின்று ஆர்ப்பரிக்கின்றான் என்பது குறிப்பிடத்தக்கச் செய்தியாகும். வாயிலில் ஏறிநிற்கும் காட்சியை,

“ஆழியின் நடுவண் தோன்றும் அருக்கனே
அனையன் ஆனான்” (சம்.வதை.5565)

“வில் என இடிக்க விண்ணோர் நடுக்குற,
வீரன் ஆர்த்தான்” (சம்.வதை.5565)

என்ற பாடலുകളில் குறிப்பிடுகிறார் கம்பர். கர்ச்சனை செய்து ஆர்ப்பரிக்கிறான், எட்டுத்திக்கு யானைகள் மதக்களிப்பு நீங்கவும் யமன் மனம் சிதறவும் நட்சத்திரம் உதிர்ந்து விழவும் பூமி பிளந்து விழவும் அனுமன் தோளைத் தட்டினான் என்பதும் பாடற் செய்திகளாகும்.

அரக்கர் படைகள் அனுமனிடம் போருக்குப் போகமுடியாமல் தத்தளிக்கின்றனர். பாதையெங்கும் மலைபோல் குவிந்து கிடக்கும் பிணக்குவியல்கள், இரத்த ஆறு பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது. சுற்றத்தார் பிணங்கள் மீது ஏறி இடறி வீழ்ந்து வழி தெரியாமல் திகைத்து நின்றார்கள் என்பதை, “எவ்வழிச் சேறும் என்றார், தமர் உடம்பு இடறி வீழ்வார்” என்ற பாடலடி வழிக் குறிப்பிடுகிறார் கம்பர்.

சம்புமாலின் படையணி வகுப்பு - அனுமன்

சம்புமாலி களத்தை அடைந்ததும் படைகளை முன்று பக்கமாகப் பிரித்து அனுப்பத் திட்டமிடுகிறான். இரண்டுபக்கம் தனிப்படையாளும் எதிரில் ஒன்றுமாகச் செல்ல ஆணையிடுகிறான். சம்புமாலியும் விரைந்து அனுமனை நோக்கிச் செல்கிறான். அனுமன் தாம் விரும்பியது நடந்ததாக எண்ணி மகிழ்ந்ததை, “வேண்டியது எதிர்ந்தான் என்ன வீங்கினன், விசயத் திண்தோள்” என்ற பாடலடி குறிப்பிடுகிறது. சம்புமாலியின் அனைத்துச் சேனைகளுக்கும் எதிராக, தான் ஒருவனே முழுச் சேனையாக அமைந்தான் என்கிறார் கம்பர்.

அனுமனின் நெற்றி - முன்னணிச் சேனை
 அனுமனின் ரோமங்கள் - படைவீரர்கள்
 அனுமனின் கைகள் - சேனைகள்
 அனுமனின் நகம் - வால்கள்
 அனுமனின் வால் - பின்னணிச் சேனை

என அனுமனுடன் கூட இருக்கும் சேனைகள் பற்றி மிக அழகாக வர்ணிக்கிறார் கம்பர். அரக்கர்கள் சினந்து அனுமன் மீது நாற்புறமும் சிதறும்படி ஆயுதங்கள் கொண்டு தாக்கினர்.

அனுமன் தமது கைகளால் அரக்கர்கள் எறிந்த ஆயுதங்களை உடைத்தெறிந்தான். பிறகு, பெருங்கோபங்கொண்டு அங்குகிடந்த இரும்புத்தடியை எடுத்துக் கொண்டு, அந்த எழுவால் அனைவரையும் அடித்துக் கொன்றான் என்பதை,

“இருந்தனன் எழுந்தனன் இழிந்தனன் உயர்ந்தான்
 திரிந்தனன் புரிந்தனன் எனநனி தெரியார்
 விரிந்தவர் குவிந்தவர் விலங்கினர் கலந்தார்
 பொருந்தினர் நெருங்கினர் களம்படப் புடைத்தான்”

(சம்.வதை.5573)

என்ற பாடல் வழி அறியமுடிகிறது. அரக்கர்களை எப்படி அடிக்கிறான் என்பதற்குக் கூட அரக்கர்கள் சிந்திப்பதற்கு இடந்தரவில்லை அனுமன் என்கிறார் கம்பர். அனுமன் இடக்கையில் ஆயுதங்களை அழித்துத் தள்ளினான். வலக்கையில் போர் செய்தான். யானைகள் முறிபட்டு இறந்தன. தேர்கள் சிதைந்து போயின. குதிரைகள் கூட்டம் கீழே விழுந்து இறந்தன. அனுமன் இருகைகளாலும் விரைந்து போர்செய்த திறம் இந்தப் பாடலில் வெளிப்பட்டுள்ளது. யானைகள் போரில் இறந்ததை,

“இழந்தன நெடுங்கொடி இழந்தன இருங்கோடு
 இழந்தன நெடுங்கரம் இழந்தன வியன்தாள்
 இழந்தன முழங்குலி இழந்தன மதம்பாடு
 இழந்தன பெருங்கதம் இருங்கவுள் யானை”

(சம்.வதை.5575)

என்ற பாடல் வழி அடையாளப்படுத்துகிறார் கம்பர்.

தேர்ப்படைகள் உடைந்து போயின. தேர்களின் பல உறுப்புகள் உடைந்ததைக் கம்பர் வெளிப்படுத்துகிறார். குதிரைப் படைகளும் அழிந்து போயின. காலாட்படை வீரர்களும் அடிபட்டு ஓடிவிட்டனர். நான்கு வகைப்படைகளையும் அந்தந்தப் படைகளைக் கொண்டே அனுமன் அழித்தான் என்பதைக் கம்பர்,

“கரிகொடு கரிகளைக் களப்படப் புடைத்தான்
பரிகொடு பரிகளைத் தலத்திடைப் படுத்தான்
வரிசிலை வயவரை வயவரின் மடித்தான்
நிரைமணித் தேர்களைத் தேர்களின் நெறித்தான்”

(சம்.வதை.5579)

என்று அழகாகக் கவித்துப்படுத்துகிறார்.

முனைகளும் இரத்தமும் கொதிக்கின்ற குழம்பு போலாகிக் குழைச் சேறாகிவிட, யானைகள் அதில் அழுந்திப்போக, அரக்கர்களைக் காலும் தலையுமாகச் சிதைந்து விழ அழித்தான் அனுமன். அரக்கர்களைப் பூமியோடு பூமியாய் அழுந்த மிதித்து அழித்தான் என்பதைக் கம்பர், “உயிரொடும் நிலத்தொடும் துகைத்தான்” என்கிறார்.

தன்னை அற்பக் குரங்கு என்று சொல்லிச் சிரித்தப் படைவீரர்களைத் தேடித்தேடி வீரர்தலைதோறும் நடந்து சென்று அழித்தான் அனுமன் என்பதை, “நகை நெடும்படைதோறும் தலைதோறும் நடந்தான்” என்ற பாடலடியில் குறிப்பிடுகிறார். குதிரையின் முதுகில் ஏறியும் வீரர் மார்பில் மிதித்தும் யானைகளையும் இடிபோல் குதித்து அழித்தான் அனுமன். தம் மனம்போன போக்கில் அரக்கர்களை அழித்தான். கண்ணுக்கு எதிரிலும் மனத்திலுமாக ஒவ்வொரு இடமாகவும் கலந்து விளங்கினான். ஒரு கையால் தேர் பூட்டியக் குதிரைக் கூட்டங்களை அடித்துத் தரையில் தேய்த்தான். மற்றொரு கையால் யானையை உயிர் சிந்தப் பிழிந்து கொன்றான்.

அரக்கர்கள் இறந்து போன இரத்த வெள்ளத்தில்

ஆயுதங்கள் மிதந்து போயின. இதில் யானை இரத்தக் கடலின் இடையில் போய்ப் புகுந்தன. அனுமன் எழு என்னும் கருவியால் அரக்கர்களின் தலைகளைத் துண்டு துண்டாக்கினான். அவை தட்டு முட்டுப் பொருள் போல அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக் கிடந்தன.

சம்புமால் சீனம் போர்

படைகள் அழிக்கப்பட்டுக் கோபத்தோடு தனியாக நிற்கிறான் சம்புமால். இரத்த ஆறு ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போர்க்களத்தில் அனுமனை நோக்கி விரைந்து செல்கிறான். இவனைக் கம்பன் “அளியன்” என்கிறார். பாவம் இரங்கத்தக்கவன் என்கிறார். இந்த இடம் சுந்தரகாண்டத்தில் அனுமனுக்கு முக்கியமானது. இராமபிரான் எப்படிப்பகைவனுக்கு அருள்காட்டினானே அதேபோல் அனுமனும் சம்புமாலியிடம் இரக்கமுற்றுப் பேசுவதைக் கம்பர்,

“ஏதி ஒன்றால் தேரும் அஃதால் எளியோர்

உயிர்கோடல்

நீதி அன்றால் உடன் வந்தாரைக் காக்கும்

நிலை இல்லாய்

சாதி அன்றேல் பிறிது என் செய்தி? அவர்பின்

தனிநின்றாய்

போதி என்றான் பூத்த மரம்போல் புண்ணால்

பொலிகின்றான்”

(சம்.வதை.5592)

என்ற பாடலில் வெளிப்படுத்துகிறார். பூத்து விளங்குகின்ற மரத்தைப் போல, உடல் முழுவதும் புண்களால் நிறையப் பெற்று விளங்குபவனான அனுமன் சம்புமாலியை நோக்கி, “உன்னிடமுள்ள ஆய்தம் ஒன்று, தேரும் ஒன்று, உன்னுடன் போருக்கு வந்தவர்களைக் காப்பாற்றும் வலிமை இல்லாத நீ, அவர்கள் இறந்தப் பிறகு தனியனானாய், நீ இப்போது இறப்பது நிச்சயம், இல்லையெனில் வேறென்ன செய்யப் போகிறாய், எளியோர் உயிரைக் கொல்லுதல் நீதிக்கு ஏற்றதல்ல. அதனால் திரும்பச் செல்” என்கிறான் அனுமன். இதுகேட்ட சம்புமால் திகைக்கிறான். “என்னைப் போரில் இறக்கும் எளியவன் என நினைத்துவிட்டாய்” என்று

சுறி ஒன்று, பத்து, நூறு, நூறாயிரம் என அனுமன் மீது அம்புகளைத் தொடுக்கலாயினான். உடனே அனுமன், “நீ வில்லைக் கைக்கொண்டாலும், ஆயுதமின்றி வெறும் கைகளோடு திரிகின்றவர்களை எளிதில் வெல்வது அரிதாகுமா?” எனக்கூறி, அம்புகளைத் தமது கையிலுள்ள எழு என்னும் ஆயுதத்தால் சிதறடித்தான்.

சம்புமாலி தமது அம்புகளால் அனுமனின் எழுவை அறுத்துத் தள்ளுகிறான். அனுமனுக்குக் கோபம் எழுந்தது.

அனுமன் அம்புகளை உடைத்தெறிந்துவிட்டுத் தேவர்கள் ஆர்ப்பரிக்கச் சம்புமாலியின் தேரில் புகுந்து வில்லுடைத்து, அவனது தலை தரையில் விழுமாறு அவனது கழுத்தில் மாட்டி இழுத்துக் கொன்றான். அவனது தேரையும் பாகனையும் குதிரையையும் காலால் மிதித்து அழித்தான். பிறகு, வாயில் தோரணம் மீது ஏறி நின்றான். அரக்கர் படையினர் அஞ்சி இந்நிகழ்வை, இராவணனிடம் சொல்ல விரைந்து ஓடினர். அப்போது, இலங்கை நகரம் நிலைகுலைந்ததை,

“பரிந்து புலம்பும் மகளிர் காண, கணவர் பிணம் பற்றி
விரிந்த குருதிப் பேராறு ஈர்த்து மனைகள் தொறும் வீச
இரிந்தது இலங்கை, எழுந்தது அழுகை இன்று இங்கு இவனாலே
சரிந்தது அரக்கர் வலி என்று எண்ணி அறமும் தளிர்த்தலால்”

(சம்.வதை.5598)

என்ற பாடல் வழி கம்பர் பதிவு செய்கிறார்.

பரந்த இரத்த வெள்ளமாகிய பெரிய ஆறு, தம் கணவர் இறந்தமையால் இரங்கிப் புலம்பும் பெண்கள் காணுமாறு, அவரவர் கணவர்களுடைய பிணங்களைப் பிடித்து இழுத்து வந்து அவரவர் வீடுகள் தோறும் கொண்டு வந்து வீச, இலங்கை நகரம் நிலைகுலைந்து அலைந்தது. அழுகைக் குரல் எங்கும் மேலோங்கியது. இன்றைய தினம் இலங்கையில் இந்தக் குரங்கினால் அரக்கர்களுடைய வலிமை அழிந்தது என நினைத்து அறக்கடவுளும் மனம்களித்து மகிழ்ந்தது என்கிறார் கம்பர்.

காவல்தேவர் சம்புமாலி இறந்த செய்தி சொல்ல வாயெழாமல்

விக்கி விக்கித் தவித்து அஞ்சி நடுங்கினார். இதுகண்ட இராவணன், “நடுங்காதீர்” எனக்கூற, காவல்தேவர், “அரக்கர் அனைவரும் இறந்தனர். சம்புமாலி இறந்தான். இவர்களைக் கொன்றது ஒரே ஒரு குரங்குதான்” என்று கூறினார். இதனைக் கம்பர்,

“ஐய நமர் எல்லாம் உக்கார்
சம்புமாலி உலந்தான், ஒன்றே குரங்கு”

(சம்.வதை.5599)

என்று தமது பாடல் வழி குறிப்பிடுகிறார்.

சம்புமாலி இறந்ததைக் கேட்டு இராவணன் கோபமுடன், நானே பிடித்து வருகிறேன் எனக்கொதித்து எழ, ஐந்து படைத்தலைவர்களான விருபாட்சன், யூபாட்சன், துர்த்தரன், பிரகசன், பாசகர்ணன் ஆகியவர்கள் பேசலாயினர். இந்தப் படலத்தை அடுத்துப் பஞ்ச சேனாபதிகள் வதைப்படலம் தொடங்குகிறது.

மத்ப்ரீடு

• கம்பராமாயணத்தில் சுந்தர காண்டம் அனுமனின் பெருமையை நிலைநாட்டுவதற்காகக் கம்பனால் தனித்தன்மையுடன் உருவாக்கப்பட்ட காண்டம். அனுமனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன என்பதும் ஆய்வுக்குரியதாக இருக்கிறது. சுந்தர காண்டம் முழுமையும் வாசிக்கிறபோது இதற்கான விடையைக் கண்டறிய வாய்ப்பிருக்கிறது.

• சம்புமாலி வதைப்படலம் முழுவதும் அனுமனின் கோபமுற்ற வீரம் வெளிப்படுகிறது. அரக்கர் அழிவை இவ்வளவு துன்பியலாகக் கம்பன் பாடலாக்கிக் காட்டுவது வியப்பளிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது.

• பிற வதைப்படலங்களில் இல்லாத இரக்கமுற்று மொழிதல் பண்பு சம்புமாலி வதைப்படலத்தில் வெளிப்படுகிறது.

- இராமனின் பக்தனாக இருக்கக்கூடிய அனுமன் பலசாலியாக இருக்கிறான். இராமன் அதைவிடப் பலம் பொருந்தியவன் என்பதைக் காட்டுவதற்காகக் கம்பன் அனுமனின் வீரத்தை அடையாளப்படுத்தினாரா? என்பது கவனிக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது.
- சுந்தர காண்டத்தில் நான்கு வதைப்படலங்களும் அனுமனின் வீரத்தை வெளிப்படுத்த திட்டமிட்டுக் கம்பனால் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.
- இராவணன் அனுமனைச் சந்திப்பதற்கு முன்பாகவே, அவனைப் பற்றிய அறிதல் பலமானதாக இருக்கிறது.
- இராவணனுக்கு இலங்கை அழிவின் எச்சரிக்கையை அனுமன் வாயிலாகத் தெரிவிக்கக் கம்பன் சுந்தரகாண்டத்தை இயற்றியிருக்கலாம் எனக்கருத இடமுண்டு.
- இராமாயணம் என்ற பெருங்கதையாடல் உருவாக்கத்திற்குப் பின்பு அனுமனுக்குக் கோயில் எழுப்பப்பட்ட கதையுமுண்டு.
- கம்பனுக்கு முன்னும் பின்னும் அனுமன் பற்றிய பதிவுகளைத் தேடுவது அவசியமானதாகும்.
- கம்பனைத் திரும்பத் திரும்ப வாசிப்பதன் வாயிலாக மொழி தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொண்டே வருகிறது.

உதவிய நூல்:

- கம்பராமாயணம், இராமாவதாரம், கம்பன் கழகம் வெளியீடு, சென்னை, முதற்பதிப்பு, 1976.

9. பஞ்ச சேனாபதிகள் வதைப்படலம்

முனைவர் க.மோகன் காந்த்

உதவிப்பேராசிரியர்.

தமிழ் முதுகலை ஆய்வுத்துறை.

தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

திருப்பத்தூர்- 635 601.

திருப்பத்தூர் மாவட்டம்.

முன்னுரை

அறத்தை வலியுறுத்த இந்தியத் திருநாட்டில் எழுந்த இருபெரும் தொன்ம(Myth)க்கதைகள் இராமாயணமும் மகாபாரதமும் ஆகும். நிலவியல் அடிப்படையில் வடக்கே இமயமும் தெற்கே குமரியும் மேற்கே ஆப்கானிஸ்தான் வரையிலும் கிழக்கே அஸ்ஸாம் வரையிலும் இக்கதைகள் வழக்கில் இருந்தன.

இன்றைய உத்தரபிரதேசத்தில் உள்ள அயோத்தியைத் தலைநகராகக்கொண்டு தசரத சக்கரவர்த்தி ஆட்சி செய்தார். பிறகு அவருடைய மூத்த மகன் இராமன் ஆட்சிக்கு வரும்போது பல சூழ்ச்சிகளால் இராமனின் முடிசூட்டுவிழா தடைபடுகிறது. பல, சில நண்பர்களைப் பெறுதல் என தொடரும் கதை இராவணனைக் கொல்வதில் முடிவடைகிறது.

பஞ்ச சேனாபதிகள் வதைப் படலம்

கம்பராமாயணத்தில் ஆறு காண்டங்கள் உள்ளன. இதில் ஐந்தாவது இடத்தில் இருப்பது சுந்தரகாண்டம். இதில் தூதுவனாகச் சென்ற அனுமான் எவ்வாறு அரக்கர்களை எதிர்கொண்டான்.

பஞ்ச சேனாபதிகள்

அனுமனோடு போரிட்ட ஐந்து அரக்கர்களே பஞ்ச சேனாதிபதிகள் ஆவர். சேனாதிபதிகள் என்பது படைத் தலைவர்களைக் குறிக்கும். 1. துர்த்தரன், 2. வீருபாட்சன், 3. யுபாட்சன், 4. ப்ரகசன், 5. பாசகர்ணன்.

இராவணனும் பஞ்ச சேனாதிபதிகளும்

இராவணனுக்காகப் போரிட்ட பல அரக்கர் தலைவர்கள் மாண்ட பிறகு, அனுமனைத் தானே எதிர்ப்பது என இராவணன் முடிவு செய்கிறான். இதைக் கண்ட பஞ்ச சேனாபதிகள், சிலந்தியை உணவாக உட்கொள்ளும் குரங்களை (அனுமன்) கொல்ல நீங்கள் (இராவணன்) செல்வதா? நாங்கள் ஐவரும் சென்று அனுமனைக் கொல்கின்றோம் என்கின்றனர். மேலும் உன்னிடத்தில் வலிமையான வீரர்கள் இல்லை என்பது போல் ஆகிவிடும். நீங்கள் போருக்குச் சென்றால், நின்னால் பெயர்க்கப்பட்ட இமயமலை, உன்னைப் பார்த்து நகுமல்லவா? என்று கூறி, தாங்களே படையெடுத்துச் செல்ல, அரக்கர் கோமான் இராவணனிடத்தில் ஐவரும் இசைவு பெறுகின்றனர்.

வள்ளுவன் பறையறைதல்

பஞ்ச சேனாதிபதிகள் அனுமனோடு போரிடத் துணையாகப் பெரும் படை தயாராகும் படி, யானை மீது வள்ளுவர் பறையறைந்து அரக்கர்களுக்குத் தெரிவித்தார். அரக்கர்கள் பலர் ஒன்று கூடினர். சதுரங்க சேனை தயாராகும் சூழல் ஏற்பட்டது.

அரக்கர் படையினர் போர்க்கோலம் பூண்டனர். அப்பொழுது யானை, குதிரை, தேர்ப்படைகளின் ஆர்ப்பரிப்பு ஊழிக்காலத்தில் கடல் எழுப்பும் பேரொலியை விட மூன்று மடங்கு அதிகமாக இருந்தது.

சதுரங்கச் சேனைகளின் அளவு

"ஆழித் தேர்த்தொகை யைம்பதி னாயிரம் மஃதே
சூழிப் பூட்கைக்குந் தொகையவற் நிரட்டியின்றொகைய

ஊழிக் காற்றன்ன புரவிமற்றவற்றினுக் கிரட்டி
பாழித் தோனெனும் படைக்கலப் பதாதியின் பகுதி"
877 (11)

இங்கு படைகள் பற்றிய எண்ணிக்கைக் குறிப்பைக்
கம்பர் தருகிறார்.

தேர்ப்படை - ஐம்பதினாயிரம் (50,000)
யானைப்படை - ஐம்பதினாயிரம் (50,000)
குதிரைப்படை - இலட்சம் (1,00,000)
காலாட்படை - இரண்டு இலட்சம் (2,00,000)

மொத்த படை எண்ணிக்கை நான்கு இலட்சம் (4,00,000)
ஆகும். பஞ்ச சேனாதிபதிகளையும் சேர்த்தால் 4,00,005
பேர் அடங்கிய பெரும் படை அனுமன் என்னும் ஒருவனை
எதிர்க்கச் செல்கிறது.

அரக்கப் பெண்களின் நிலை

தங்கள் கணவன்மார்கள் எதிர்க்க நினைக்கும் அனுமன்
பேராற்றல் கொண்டவன் என்பதை உணர்ந்த அரக்கர்
குலப் பெண்கள் அரக்கர்களைத் தடுக்கின்றனர். அவனிடம்
போரிட்டால் மரணம் நிச்சயம் என நடக்கப் போவதை
எடுத்துரைக்கின்றனர்.

இவற்றைப் பொருட்படுத்தாத அரக்கர் மறவர்கள்
அனுமனை எதிர்க்கப் புறப்படுகின்றனர்.

பஞ்ச சேனாதிபதிகளின் தோள் வலிமை

பெரும் ஆற்றலையுடைய பஞ்ச சேனாதிபதிகளின்
தோள் வலிமை மிகப்பெரியது. இந்திரனின் வச்சிராயுதம்,
வருண தேவனின் பாசாயுதமும் எமனுடைய தண்டாயுதமும்
சிவபெருமானின் சூலாயுதமும் இவர்களுக்கு ஓர் ஊசியால்
ஏற்படும் வடுவைக் கூட ஏற்படுத்தாது. அந்த அளவிற்குத்
தோள் வலிமை உடையவர்களாக ஐவரும் திகழ்கின்றனர்.
இவர்களின் தோள் பலத்தை 9 பாடல்கள் இது போல
எடுத்துரைக்கின்றன.

அனுமன் அரக்கர் சேனைகளுடன் நடத்தியப் போர்

பெரும்படை அனுமனை சூழ்ந்து நிற்கிறது. அனுமன் ஒரு சிறுவனைப் போல அந்தக்கூட்டத்தில் தோன்றுகிறான். இவனா? அரக்கர்படைகளைச் சிதைத்தவன் எனப் பிற அரக்கர்களுக்குத் தோன்றுகிறது. வானத்தில் சூழ்ந்திருந்த தேவர்கள் எல்லாம் அனுமனுக்கு என்ன நேரிடுமோ? என அஞ்சி வருந்தினர்.

போரின் வீரியத்தை உணர்ந்த அனுமன் மலைபோல வீங்கி, உயர்ந்தான். அரக்கர்கள் அவன் மேல் அம்பு மழைப் பொழிந்தனர். இந்த அம்புகள் தினவெடுத்தத் தோளுக்கு இதமாகச் சொறிந்து விழுவது போல அனுமானுக்கு இருந்தது. பிறகு அரக்கர்களுடன் போரிடத் தொடங்குகிறான் அனுமன்.

சேனைகளை அழித்தல்

பெரிய உருவம் கொண்ட அனுமன் பெரிய இரும்புத் தூணைக் கையில் ஏந்தி அரக்கர்களை அடித்துக் கொன்றான். யானைகளின் தந்தங்களைப் பறித்துத் தேர்படைப் பொடியாகும் படி செய்வான். யானைகள், குதிரைகள், தேர்கள் என அத்துணையையும் வீழ்த்தினான். வானத்தில் வீசிய யானைகள், கொடிகளோடு இருக்கும் யானைகள் கடலில் மூழ்குவது, கப்பல்கள் (கலம்) நீரில் மூழ்குவதற்கு உவமையாகவும் வானத்தில் வீசப்பட்ட குதிரைகள் தரையில் விழுந்து வாயில் இரத்தம் (குருதி) கக்கி இறந்து கிடப்பது, கடலில் நீர் அதிகமாவதை வடவை என்னும் குதிரை நெருப்பைக் கக்கிக் குறைப்பது போல உவமைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பஞ்ச சேனாபதிகளை அழித்தல்

அரக்கர் படைகளை அழித்து ஒழித்த அனுமன், பஞ்ச சேனாபதிகளோடு போரிடத் தொடங்கினான். ஐவரும் இவனைச் சூழ்ந்து அம்பு மழைப் பொழிந்தனர்.

துர்த்தரன் என்னும் அரக்கன் அனுமனைத் தாக்க, அனுமான் வெகுண்டான், பின் துர்த்தரனின், தேர், குதிரை ஆகியவை பொடியாகும் படி அழித்து ஒழித்தான்.

பின்னர் . அனுமன் நெருப்புக் கல் ஒன்றை அரக்கர்கள் மேல் வீசினான். அதை அரக்கர்கள் நீர்த்துப்போகச் செய்தனர். சினம் கொண்ட சிங்கமாக மற்றொரு அரக்கன் மீது பாய்ந்து அவனைத் தேரோடு வானத்தை நோக்கி வீசினான். பிறகு அவனைச் சிங்கம் யானையை அரைந்து கொள்வது போலக் கொன்றான்.

பின்னர் இரண்டு அரக்கர்களின் தேர்களை வானத்தை நோக்கி உயரே எறிந்தான். அந்த அரக்கர்கள் இருவரும் விடாது அனுமனோடு வீரப் போர் புரிந்தனர்.

ஞாயிற்றை விழுங்க வரும் இராகு, கேது என்னும் பாம்புகள் போலப் போரிட்டனர். ஞாயிறு முதலில் பாம்புகளிடம் தோற்பது போலத் தெரிந்தாலும் இறுதியில் தன்னுடைய ஒப்பற்ற ஒளியினால் பாம்புகளை வெல்வது போல அவ்வரக்கர்களைக் கொன்றான்.

"தாம்பென வாலின் வரிந்துயர் தாளோடு
ஏம்ப லிலாரிரு தோள்க ளிறுத்தான்
பாம்பென நீங்கினர் பட்டனர் வீழ்ந்தார்.
ஆம்ப னெடும்பகை போல்பவ னின்றான்"

928 (62)

என்னும் பாடல் வழி அறியலாம்.

கடைசியாக நின்ற அரக்கர்களை மண்ணில் புதையுண்டு போகும்படிச் செய்தான். மலையில் தாவிக்குதிக்கும் வலிமையுடைய சிங்கம் போல அவன் மீது குதித்து அனுமன் அழித்ததைக் கம்பர் விளக்குகிறார்.

முடிவுரை

பஞ்ச சேனாதிபதிகள் வதைப்படலம் படைகணக்கில் 4,00,005 (நான்கு இலட்சத்து ஐந்து) என்றாலும் கூட, சரியாகக் கணக்கிட்டால், தேர்ப்படையை நடத்திய சாரதி, வீரன் என்ற இருவரைக் கொண்டது ஒரு தேர். எனவே தேர்ப்படையில் ஒரு லட்சம் (1,00,000) வீரர்களையும் யானைப்படை ஐம்பதாயிரம் என்றால், யானைகள் ஐம்பதாயிரம் (50,000), யானையை செலுத்திய வீரர்கள் ஐம்பதாயிரம் (50,000) என்றால் ஒரு இலட்சத்து ஐம்பதாயிரம் பேர் (1,50,000) என்றும் குதிரைப்படை இலட்சம் (1,00,000) என்பதால் ஓர் இலட்சம் குதிரைகளும் அதன் மேலிருந்து போர் புரிந்த வீரமறவர்கள் ஓர் இலட்சம் பேர் என்று கணக்கிட்டால் இரண்டு இலட்சம் (2,00,000) பேர் என்பதும் காலாட்படை வீரர்கள் இரண்டு இலட்சம் (2,00,000) பேரும், பஞ்ச (ஐந்து) சேனாபதிகள் ஐவர் என்பதால், ஆறரை இலட்சத்து ஐந்து (6,50,005) பேர் இப்போரில் அனுமனை எதிர்த்துள்ளனர். இவர்களை வென்ற மாபெரும் மறவனாக அனுமன் இருப்பதை இப்படலம் வெளிப்படுத்துகிறது.

10. அக்ககுமாரன் வதைப்படலம்

முனைவர் பொன்.செல்வகுமார்

தலைவர், தமிழ்த்துறை

தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (குன்னாட்சி)

திருப்பத்தூர் - 635 601.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரின் கைவண்ணத்தில் மிளிர்ந்த இராமகாதையில் ஐந்தாவது காண்டமாகத் திகழ்வது சுந்தரகாண்டம். பதினாங்கு படலங்களைக் கொண்டுள்ள இக்காவியத்தில் பத்தாவது படலமாகத் திகழ்வது அக்ககுமாரன் வதைப்படலம் ஆகும். 49 பாடல்களைக் கொண்ட இப்படலத்தில் இராவணனின் இளைய மகனான அக்கன் என்பவன் அனுமனோடு போர் செய்து மடிந்ததைப் பற்றி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

காவியத்தில் அக்ககுமாரன் சிறுபாத்திரமாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளான். இச்சிறுபாத்திரப்படைப்பு மூலம் கம்பர் சில விழுமியங்களைக் குறிப்பிடுகிறார். காவியத்தில் சிறுபாத்திரங்கள் குறித்துப் பேராசிரியர் ந.சுப்புரெட்டியார் குறிப்பிடும் போது,

“காவியத்தின் சிறு பாத்திரங்களைக் கவிஞன் படைக்கும் போது, ஒரு சில நோக்கங்களை மனதிற்கொண்டுதான் படைக்கின்றான். முதலாவது கதையின் வளர்ச்சிக்கு அவர்கள் திருப்பு மையங்களாக (Fulcrum) நின்று துணை புரிய வேண்டும். இரண்டாவது அவர்கள் காவியத் தலைவனின் குணநலன்களை வெளிப்படுத்த ஏதாவது சில கூறுகளில் துணை செய்ய வேண்டும். இப்பண்பால் சிறு பாத்திரங்கள் காவியத்தின் பலகணிகள் என்று சொல்லப்படுகின்றனர்” (ந. சுப்புரெட்டியார், கம்பன் படைத்த சிறு பாத்திரங்கள், ப.18) என்கிறார்.

இப்படலத்தில், அனுமனின் ஆற்றலை வெளிப்படுத்த, அக்ககுமாரன் பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது.

அக்ககுமாரன் எனும் சிறுபாத்திரம் மூலம் கம்பர் வெளிப்படுத்தும் வாழ்வியல் விழுமியங்களை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

நாற்பத்தொன்பது பாடல்களைக் கொண்ட இப்படலத்தில், அக்ககுமாரன் இராவணனின் அனுமதி பெற்றுப் போருக்குப் புறப்படுகிறான். சேனைகள் அதிகமாக இருந்தும் கூட அனுமனால் வதம் செய்யப்படுகிறான். படையினர் தப்பிச்செல்கின்ற காட்சிகளும் அரக்கர்கள், அரக்கப்பெண்டிர் அவலமடைவதும் இறுதியில் மண்டோதரி உள்பட எல்லோரும் கலங்குகின்ற நிலையும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

அக்ககுமாரன் என்றால் அழிவில்லாதவன் என்று பொருள். இப்படலத்தில் அவன் அழிக்கப்படுகிறான்.

சொல்லின் செல்வன் அனுமன் பஞ்ச சேனாதிபதிகளை வதை செய்த பிறகு அக்ககுமாரனை எதிர்கொள்கிறான். தம் தலைவனான இராமனுக்கு இடுக்கண் செய்த இராவணனும் அவன் இளைய மகன் அக்கன், அவனோடு போருக்கு வந்துள்ள வீரர்கள் உள்ளிட்ட அனைவரையும் அனுமன் பகையாகக் கருதி அனைவரையும் அழிக்கிறான்.

பெற்றோர்க்குக் கடமையாற்றல்

பஞ்ச சேனாபதிகள் அழிந்த பிறகு வெகுண்டெழுந்த இராவணன் போருக்குத் தயாராகின்றான். அப்பொழுது அக்க குமாரன் அவனது இரண்டு பாதங்களிலும் விழுந்து வணங்கி, போர் புரிவதற்கு எனக்கு வாய்ப்புத் தருக என்று கேட்பதை,

“கேட்டலும், வெகுளி வெந் தீக் கிளர்ந்து எழும் உயிர்ப்பணாகி,
தோட்டு அலர் தெரியல் மாலை வண்டொடும் கறுக்கொண்டு ஏற
ஊட்டு அரக்கு உண்ட போலும் நயனத்தான் ஒருப்பட்டாணை
தாள் துணை தொழுது, மைந்தன் தடுத்து, ‘இடைதருதி’ என்றான்”
(அக்.வதை.1)

எனும் கம்பன் பாடலால் அறியலாம்.

மேலும், சிவபிரானின் வாகனாமாகிய இடபம், திருமாலின் கருடன், திருமால் பள்ளி கொள்ளும் ஆதிசேடன், திசையானைகள் ஆகியவற்றோடு போர் செய்தாலும் பரவாயில்லை. அற்பக் குரங்கோடு போர் செய்வது தன் தந்தையாகிய இராவணனுக்கு இழுக்கு என்பதை,

“முக்கணான் ஊர்தி அன்றேல், மூன்று உலக அடியின் தாயோன்
 ஒக்க ஊர் பறவை அன்றேல், அவன் துயில் உரகம் அன்றேல்
 திக்கயம் அல்லதேல், புன் குரங்கின்மேல் சேறி போலாம்!
 இக்கடன் அடியேற்கு ஈதி: இருத்தி ஈண்டு இனிதின் எந்தாய்!”
 (அக்.வதை.2)

என்ற பாடல் மூலம் உணர்த்துகிறான்.

இந்திரனைக் கவர மேகநாதன் சென்றதையும் தனக்கு
 அத்தகைய வாய்ப்பு இல்லாதது ஒரு மனக்குறை உள்ளதாகக்
 குறிப்பிடுகிறான். எதிரிகளாக வருபவர் நரசிம்மம், வராகம்
 ஆனாலும் பிடித்து வருவேன் அவ்வாறு வராவிட்டால்
 எனக்குத் தண்டனை தருக என்கிறான்.

தன் தந்தையாகிய இராவணன் தவறு இழைத்தவனாக
 இருந்த போதிலும் போருக்கு முந்திக் கொண்டு வாய்ப்பு
 கேட்பவனாகப் படைக்கப்பட்டுள்ளான். தந்தையின்
 தன்மதிப்புக்கு இழுக்கு நேராதவாறும் கடமை தவறினால்
 தண்டனை தருக என்று கேட்பதன் வழி அக்ககுமாரனின்
 கடமையுணர்வு, பாசவுணர்வு ஆகியவற்றைக் கம்பன்
 எடுத்துரைத்துள்ளார்.

இழ்வுபடுத்துதல்

அக்ககுமாரன் வருவதைக் கண்ட அனுமன், போருக்கு
 வரும் இவன் இந்திரஜித்தோ, இராவணன் தானோ என்று
 மகிழ்ச்சி கொண்டு இராமபிரானை மனத்தால் நினைத்து
 வணங்குதலைச் செய்கின்றான். மேலும், தன் தலைவனான
 சுக்ரீவன் செய்த தவப்பயன் என்று தன் தலைவனை
 நினைக்கிறான்.

இந்திரஜித்தோ, இராவணனோ என எதிர்பார்த்து இராமனை
 மனதில் நினைக்கிறான். தன் தலைவனான சுக்ரீவனையும்
 அனுமன் நினைக்கிறான்.

அனுமனைப் பார்த்த அக்ககுமாரன் ‘அரக்கர் கூட்டத்தை
 எல்லாம் கொன்றது இந்தச் சிறு குரங்குதானா என்று
 கூறி ஏளனமாகச் சிரித்தான். அப்பொழுது தேர்ப்பாகன்
 அக்ககுமாரனைப் பார்த்து, ‘ஐயனே! நான் சொல்வதைக்
 கேட்பாயாக, உலகில் நடைபெறும் செயல்கள்

இத்தன்மையானவை என்று துணிந்து கூறமுடியாதல்லவா? குரங்குதானே என்று இகழ வேண்டாம். நம் அரசனாகிய இராவணனோடு முன்வந்து எதிர்த்து நின்ற வாலி என்பவன் ஒரு குரங்கே ஆகும்” என்று கூறி எச்சரிக்கிறான்.

இராவணன் வாலியின் வாலில் சிறைப்பட்டதைக் குறிப்பால் உணர்த்தியும் குரங்கு ஏளனத்திற்கு உரியதல்ல என்று எச்சரிக்கை செய்ததையும் தேர்ப்பாகன் மூலம் கம்பர் உணர்த்தியுள்ளார்.

அதைக்கேட்ட அக்ககுமாரன், எதிர்கொள்கின்ற அனுமனை மட்டுமல்லாது மூன்று உலகங்களிலும் உள்ள குரங்குகளையும் கருப்பத்தில் உள்ள குரங்குகளையும் அழிப்பேன் என்று சபதம் செய்வதை,

“... உலகம் மூன்றும் துருவினென் ஒழிவுறாமல்

கடந்து, பின் குரங்கு என்று ஒதும் கருவையும் களைவென்’

என்றான்” (அக்.வதை.23)

எனும் பாடலடிகள் மூலம் அறியலாம்.

இங்ஙனம் குரங்கினத்தையே அழித்தொழிப்பேன் என்று ஆணவத்துடன் கூறுகின்றவனாக அக்ககுமாரன் பாத்திரப்படைப்பு அமைந்துள்ளது. இதிரில் நிற்கின்ற இதிரி மட்டுமல்லாது, இதிரியின் இனத்தையே அழிப்பேன் என்றும் குரங்கு என்றும் குறிப்பிட்டு இழிவு படுத்தியதும் அழிவைத் தரும் என்பதை அக்ககுமாரன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆணவத்தின் அழிவு

தொடர்ந்து நடந்த போரின் முடிவில் அக்ககுமாரன் வதம் செய்யப்படுகின்றான். அவன் அழிக்கப்படுகின்ற காட்சியைக் கம்பர்,

“நீத்து ஆய் ஒடின உதிர்ப் பெரு நதி நீராக, சிலை பாராக

போய்த் தாழ் செறி தசை அரி சிந்திபடி பொங்க, பொரும் உயிர் போகாமுன்

மீத் தாம் நிமிர் கடர் வயிரக் கைகொடு பிடியா, விண்ணொடு மண் காணத்

தேய்த்தான் ஊழியின் உலகு ஏழ் தேயினும் ஒரு தன் புகழ் இறை தேயாதான்.”

(அக்.வதை.30)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இக்காட்சியைக் குறிப்பிடும் கம்பர் ஓர் அரவை இயந்திரத்தைக் காட்சிப்படுத்துகிறார். இரத்தமே நீராகவும் பூமி அம்மிக்கல்லாகவும் சிதறும் தசைத்துண்டுகள் அரிசியாகவும் உடல் குழவியாகவும் கொண்டு உருவில்லாமல் அரைத்துச் சேறாக்கினான் என்று கவிச்சக்கரவர்த்தி எடுத்துரைத்துள்ளார். அழிவில்லாதவன் என்ற பெயர் பெற்ற அக்ககுமாரன் ஆணவம் படைத்ததன் விளைவாக உரு தெரியாமல் அழிக்கப்படுவதாகக் கம்பர் காட்டுகிறார்.

படைகளின் ஓட்டம்

அக்க குமாரனுடன் வந்த படையினர் தோற்றோடுகின்றனர். இரத்தவெள்ளத்தில் பிணங்களிடையே மறைந்து கொள்கின்றனர், வலிமையற்று ஓட்டம் பிடித்தனர் என்று கம்பர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிலர் மீனாகிக் கடல் புகுவதுமாக உள்ளனர். சிலர் பசுவாகி மேய்தலைத் தொடர்கின்றனர். கழுகு, காகமாக மாற்றம் கொள்கின்றனர், அந்தணராகவும் மகளிராகவும் உருமாறுகின்றனர். மேலும் சிலர் திருமால் நாமம் கூறித் தப்பிக்கின்றனர். இவ்வாறு பல்வேறு மாறு வடிவங்கள் கொண்டதைக் கம்பர்,

“ மீன் ஆய், வேலையை உற்றார் சிலர்; சிலர்
பசு ஆய் வழிதொறும் மேய்வற்றார்;
ஊன் ஆர் பறவையின் வடிவு ஆனார் சிலர்;
சிலர் நான்மறையவர் உரு ஆனார்;
மான் ஆர் கண் இள மடவார் ஆயினார்
முன்னே, தம் குழல் வகிர்வற்றார்
ஆனார் சிலர்; சிலர், ‘ ஐயா! நின் சரண்’
என்றார் நின்றவர் ‘அரி’ என்றார். (அக்.வதை.40)

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு அரக்கர்கள் மேற்கொண்ட மாயச்செயல்கள், கலிங்கத்துப்பரணியில் கலிங்க வீரர்கள் பொய்யுரைத்து உயிர் பிழைத்த காட்சிகளோடு ஒப்பு நோக்கத்தக்க அளவில் அமைந்துள்ளன.

“வரைக் கலிங்கர் தமைச் சேர மாசை ஏற்றி
வன் தூறு பறித்தமயிர்க் குறையும் வாங்கி,
அரைக் கலிங்கம் உரிப்புண்ட கலிங்கர் எல்லாம்,
‘அமுணர்’ எனப் பிழைத்தாரும் அநேகர் ஆங்கே

(கலி.பரணி.467)

என்ற கலிங்கத்துப்பரணி பாடலில், கலிங்க வீரர்கள்
‘திகம்பரர்கள்’ என்று சொல்லி உயிர் பிழைத்த நிகழ்வோடு
ஒப்பிட்டு நோக்கத் தக்க வகையில் அமைந்துள்ளது.

அறமல்லாத செயலுக்குத் துணைநின்றவர்கள்
அவலத்திற்கு உள்ளாவார்கள் என்ற கருத்தினைக் கம்பர்
இக்காட்சிகள் மூலம் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

அரக்கியர்களின் அழகை

அரக்கியர்கள் இறந்த கணவன்மார் உடலில் விழுவதையும்
கணவன்மார்களின் குறையுடல்களைக் கண்டு தழுவுவதையும்
கம்பர் காட்சிப்படுத்துகிறார்.

“ஒடினார், உயிர்கள் நாடு உடல்கள் போல்; உறுதியால்
வீடினார்; வீடினார் மிடை உடல் குவைகள்வாய்
நாடினார், மட நலார்; நவை இலா நண்பரைக்
கூடினார்; ஊடினார் உம்பர் வாழ் கொம்பு அனார்”

(அக்.வதை.45)

என்று வீரர்களின் துணைவிகளும் துன்பத்திற்கு உள்ளாவதை
உரை முடிகிறது.

இறுதியில் மண்டோதரி தன் கணவன் இராவணன் காலில்
விழுந்து அழுது புலம்புகிறாள். உடன் காவல் தெய்வமாக
உள்ள அரக்கர்களும் அழுது புலம்புகின்றனர்.

இப்படலத்தின் இறுதிப்பாடலில் மகளிர் துன்பத்தில்
அழுவதையும் இலங்கையைக் காக்கின்ற காவல்
தேவர்கள் இராவணனுக்கு உண்டான துன்பத்திற்கு உள்ளூர
மகிழ்கின்றவர்களாகக் கம்பர் காட்டுகிறார். ஒரே பாடலில்
இரண்டு விதமான அழகையைக் காட்டும் கம்பரின்
கவிவண்ணம் போற்றத்தக்கதாக அமைந்துள்ளதை,

“ தா அருந் திரு நகர்த் தையலார் முதல்
ஏவரும், இடை விழுந்து இரங்கி ஏங்கினார்;
காவலன் கால்மிசை விழுந்து காவல் மாத்
தேவரும் அழுதனர், களிக்கும் சிந்தையார்.

(அக்.வதை.49)

இந்தப் பாடலைப் படலத்தில் நிறைவாகத் தருகிறார் கம்பர். இப்பாடலில் அழகைகளில் உள்ள மாறுபாடுகள் நயம்பட எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

தொகுப்புரை

1. பெற்றோர் அறமல்லாத செயல்களைச் செய்திருப்பினும் பெற்றோருக்கு உதவும் கடமையுள்ளவனாக அக்ககுமாரன் படைக்கப்பட்டுள்ளான்.
2. உருவு கண்டுள்ளாமை வேண்டும் என்பதை, குரங்கு என இழித்துப்பேசி உருவம் அழிந்த நிலை அக்ககுமாரன் மூலம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.
3. ஆணவம் அழிந்து விடும் என்ற அறம் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
4. அறமல்லாத செயல்களைச் செய்பவர்களுக்குத் துணைபுரிபவர்கள் அழிவர் என்ற கருத்து வீரர்களின் அழிவின் மூலம் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.
5. அறமல்லாத செயல்களைச் செய்பவர்களின் உறவுகளும் இன்னலுக்கு உள்ளாகும் என்பது, அரக்கியர்களின் மூலம் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
6. சொல்லின் செல்வன் அனுமனின் ஆற்றல் வெளிப்படும் விதத்தில் இப்படலம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

11. பாசப்படலம்

முனைவர் தெய்வசுமத்

திருப்பத்தூர்.

கிந்திரஜித்து கோபம்

இராவணன் மகன் மேகநாதன். இந்திரனை அவன் புகழோடு வெற்றி கொண்டதால் இந்திரசித்து என்ற புகழ்ப்பெயரும் பெற்றவன். தன் அரண்மனையில் மிகுந்த கோபத்துடன் இருக்கின்றான். அவன் கோபத்திற்கான காரணம், அரக்கர் சேனையில் மிகுந்த பலசாலிகளான சிங்கரர், சம்புமாலி, பஞ்சசேனாபதிகள் இவர்களோடு பெருந்த அரக்கர்சேனை யாவும் அழிந்துவிட்டதே என்பதுதான். இப்படிக்கோபத்தோடு இருக்கின்ற இந்திரசித்தின் காதுகளில் பேரிடியாக அக்ககுமாரன் இறந்துவிட்டான் என்று செய்தி விழுகிறது. கேட்டதும் அவன் காதுகளில் அனல் பறக்கிறது. கண்கள் சிவக்கின்றன. கையில் சிலையோடு நிற்கின்ற அவனது தோற்றம், திரிபுரம் எரிக்க மேருவை வில்லாக வளைத்த சிவபெருமானின் தோற்றம் போல இருக்கிறதாம். கிட்டதட்ட ஒரு நெருப்புப் பிழம்பு போல இந்திரசித்து மிகுந்த கோபத்தில் இருக்கின்றான். இதனைக் கம்பர்,

"புரம்சுட வரிசிலை பொருப்பு வாங்கிய பரஞ்சுடர்"

என்று பதிவு செய்கின்றார். காரணம் அக்ககுமாரன் அழிந்த விதம். ஓர் அற்ப வானரம் எந்தம்பியைத் தரையோடு தரையாகத் தேய்த்து அழித்து விட்டதா!

"எம்பியோ தேய்ந்தான்? எந்தைப்புகழ் அன்றோ தேய்ந்தது"

தேய்ந்தது எந்தம்பி அக்ககுமாரனா! இல்லை இல்லை என் தந்தை இராவணனின் புகழ் அல்லவா தேய்ந்து விட்டது என்று தந்தை புலம்புகிறான். அதுமட்டுமல்ல அக்ககுமாரன் இறந்த

விதம் தனக்கும் தன் தந்தை இராவணனின் வீரத்திற்கும் ஏற்பட்ட இழுக்காகக் கருதுகிறான். அந்தக் கோபத்தால் அவன் கழுத்தில் அணிந்திருந்த மாலையும் காலில் அணிந்திருந்த கழலும் கூட ஆர்ப்பரிக்கின்றன என்றால் கோபத்தின் உச்சியில் அல்லவா இந்திரசித்து இருக்கின்றான். பகிர்ந்த இன்பம் இரட்டிப்பாகும் பகிர்ந்த துன்பம் பாதியாகும் என்பார்கள். ஆகையால் அதே கோபத்தோடு, ஆறு இருநூறு பேய் பூண்ட ஆழித்தேர் ஏறி தந்தையைக் காண வேகமாகச் செல்கிறான் இந்திரசித்து. அவனோடு 12 ஆயிரம் தேர்ப்படை, 12 ஆயிரம் யானைப்படை, இன்னும் எண்ணிக்கையில் அடங்காத காலாட்படை, வில், வேல், வாள், என அத்தனைப் படைகளும் செல்கின்றன. கோபத்தோடு செல்லுகின்ற அவனது தோற்றம் கண்டு இந்திரன் உயிர் நடுங்கி, உடல் வேர்த்து இனி ஒளிந்து கொள்ளக்கூட இடம் இல்லையே என்று நடுங்குகின்றானாம். மும்மூர்த்திகளோ தங்கள் தொழிலை மறந்து மலைத்து நிற்கிறார்களாம்.

இந்திரசித்து தந்தையைச் சந்தித்தல்

கண்களில் கண்ணீர் தாரைதாரையாக வழிய இராவணன் அரண்மனையை அடைந்த இந்திரசித்து, தந்தையே என்று கதறுகிறான். தம்பி அக்ககுமாரன் இறந்ததைச் சொல்லிச் சொல்லி அழுது கால்களில் வீழ்கிறான்.

"தாள் இணை வீழ்ந்தான் தம்பிக்கு இரங்குவான்"

கால்களில் வீழ்ந்து கதறுகிற மகன் இந்திரசித்தை இரு தோள்களையும் பற்றித்தூக்கி, கட்டியணைத்து இராவணனும் கதறுகிறான். தந்தையும் மகனும் அழுகின்ற காட்சியைப் பார்த்த அரக்ககுல மகளிர் வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக்கொண்டு அழுகிறார்கள்.

அழுததால் ஓரளவு சோகம் குறைந்தாலும் கோபம் குறையாத இந்திரசித்து, தந்தை இராவணனைப் பார்த்து பேசுகின்றான்.

ஒன்று நீ உறுதி ஓராய்

நன்மை தரும் செயல் ஒன்றையும் நீ உணரவில்லையா? என்று பேசுகிறான். ஏற்கனவே நன்மை தராத ஒரு செயலான இராமன் மனைவி சீதையை இராவணன் கவர்ந்து வந்ததை மறைமுகமாக இங்கு இந்திரசித்து சுட்டிக்காட்டுகிறான். அதுமட்டுமல்ல.

வன்திறல் குரங்கின் ஆற்றல் மரபுளி உணர்ந்தும்அன்னோ!

வாலியால் பட்ட வலியை இராவணன் ஏற்கனவே உணர்ந்திருந்தும் கூட எப்படி இப்படிச் செய்தாய்? என்று கேட்கிறான். குரங்கின் ஆற்றல் அறிந்தும் கூட,

சிங்கரர் சம்புமாலி கேடு இலா ஐவர் என்று இப்

பைங்குழல் அரக்கரோடும், உடன் சென்ற

பகுதிச்சேனை

இங்கு ஒரு பேரும் மீண்டார் இல்லையேல்,

குரங்கு அது எந்தாய்!

சங்கரன் மால், அயன், என்பார்தாம்

எனும் தகையது ஆமே!

சிந்திக்க வேண்டாமா. சிங்கரர், சம்புமாலி, பஞ்சசேனாபதி இவர்களோடு சென்ற பெரும்சேனை என அரக்கர் கூட்டத்தை அழித்தது குரங்கு அல்ல. குரங்கின் திறம் அறிந்தும் சிந்திக்காமல் செயல்பட்ட உன்னால் தான் அரக்கர் சேனை அழிவுற்றது. தம்பி அக்ககுமாரனைக் கொன்றதும் அந்த அற்பவானரம் அல்ல. போர்செய்யுங்கள் போர் செய்யுங்கள் என்று ஒருவர் பின்னால் ஒருவராக அனுப்பிய நீதான் கொன்றொழித்தாய் என்று புலம்புகிறான்.

சென்று நீர் பொருதிர் என்று திறத்திறம் செலுத்தி, தேயக் கொன்றனை நீயோ அன்றோ அரக்கர் தம் குழுவை எல்லாம்?

எப்படிப் பட்டவீரன் நீ! திசை எட்டும் வென்றவன் ஆயிற்றே. திரிபுரம் எரித்த முக்கண்ணனின் கைலாயமலையோடு முவுலகையும் வென்றவன் அல்லவா. அப்படி இருந்தும் கூட ஒரு குரங்கை விளையாட விட்டு நாடகம் பார்ப்பது போல

பார்த்துக் கொண்டிருந்தாயா? என்று கோபத்தால் தந்தை இராவணனைப் பொரிந்து தள்ளுகிறான்.

"அக்கனைக் கொன்று நின்ற குரங்கினை ஆற்றல் காண்டி"

அக்ககுமாரனொரு பெருத்தசேனையையும் இழந்தப் பின்னர் அக்குரங்கொடு சண்டையிடுவது அறிவின்மை. மடத்தனம். இதற்கு மேலும் சண்டையிட்டு ஒருவேளை அக்குரங்கினை வெற்றிகொண்டால் மட்டும் என்ன புகழை காணாப்போகின்றோம்? ஆனால் கூட நானே பற்றித் தருகுவென் நீ இருத்தி - என்று கோபமாகக்கூறிவிட்டு போர்க்களம் நோக்கிச்செல்கிறான். இந்திரசித்து அவனோடு இன்னமும் குதிரைப்படை, வேல்படை, வாள்படை, காலாட்படை எனப் பெருத்த சேனைகளும் வாழ்த்திய விசேடங்களும் செல்கின்றன.

போர்க்களம் காணுதல்

போர்க்களம் சென்ற இந்திரசித்து தூரத்தில் இத்தனை அழிவுகளையும் தனியொருவனாக ஏற்படுத்தி, நின்று கொண்டிருக்கிற அனுமனைப் பார்க்கிறான். அனுமனின் ஆற்றலை எண்ணி, வியந்து பாராட்டுகிறான் இந்திரசித்து.

அமரின் ஆற்றல் நன்று

அனுமனும் இந்திரசித்துவைப் பாராட்டுகிறான். இந்திரசித்தின் மிகப்பெரிய சேனையைக் கண்டு, இந்திரனை மட்டுமல்ல.

அன்றி உலகு ஏழும் வெலும் என்று பாராட்டுகிறான். போர்க்களத்தைப் பார்க்கிறான். எங்கும் குருதி வெள்ளம். முன்பொருசமயம் காளிதேவி தாருகாசுரனை சம்காரம் செய்தபோது எங்கும் குருதி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்ததைப் போல, எங்கு பார்த்தாலும் குருதி வெள்ளமாக இருக்கிறதாம். அங்கங்கே யானைகளின் தலைகள், வீரர்களின் தலைகள் யாவும், வெள்ளத்தில் அடித்து வருகின்ற பொருள்களைப்போல குருதி வெள்ளத்தால் அடித்து வருகின்ற பொருள்களைப் போல குருதி வெள்ளத்தால் அடித்து வரப்பட்டுக் குவியல்

குவியலாக ஆங்காங்கே இருக்கிறது. அவற்றைப் பார்ப்பதற்கு மலை, குன்று, கடல் எனப் புதியதோர் உலகம் போலக்காணப்படுகிறது என்று வியக்கிறான் இந்திரசித்து. அந்தப்போர்க்களத்தைப் பார்க்கிற இந்திரசித்தின் மனதில் முதல் முறையாக ஒரு விசம்பல் தோன்றுகிறது. ஒரே ஒரு வானரம் இவ்வளவு பெரிய அழிவை ஏற்படுத்தி இருக்கிறதே; ஒருவேளை இராமன் வானக்கூட்டத்தையே படையாகத் திரட்டிக் கொண்டு வந்தால்,

"எப்படை கொண்டு வெல்வது இராமன் வந்து எதிர்க்கின்?"

என்று புலம்புகிறான். விரக்தியாக இதுவரை அரக்கர் குலத்திற்கு ஏற்பட்ட அழிவுகளை எல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கிறான். இந்திரசித்து அதை சூர்ப்பநகைக்கு ஏற்பட்ட அவமானம் கரணர் இறப்பு, கிங்கரர், சம்புமாலி, பஞ்சசேனாபதிகளுடன் பெரும் சேனை என்று நினைத்துக் கொண்டே இத்தகைய பேரிழப்பைக் கொடுத்தது யார்? மும்மூர்த்திகளாலா? இல்லையே கேவலம் அற்பமான வானரம் ஒன்றினாலும் இரண்டு மானிடர்களால் மட்டுமே விளைந்தது என்றால் இந்திரனை அவன் புகழோடு வென்று என் வீரம் பேரழகு கொண்டது.

"மானிடர் இருவராலும் வானரம் ஒன்றினாலும்

ஆனிடத்து உள; என்வீரம் அழகின்றே அம்ம!"

என்று தன்னைத்தானே புகழ்வது போல இகழ்ந்து நொந்து போய் பேசுகிறான் இந்திரசித்து.

இன்னமும் போர்க்களத்தின் உள்ளே செல்கிறான் தரையோடு தரையாகத் தேய்த்துக் கொல்லப்பட்ட தம்பி அக்ககுமாரனின் உடலைப் பார்க்கிறான். கோபத்தாலும் துக்கத்தாலும் வெடித்துக் கதறுகிறான் இந்திரசித்து. அதுவரை எந்தை எந்தை என்று கூறியவன் முதல் முறையாக உந்தை உந்தந்தை என்று பேசுகிறான்.

வெவ்இலை அயில்வேல் உந்தை வெம்மையைக் கருதி நோக்கி

என்னை விட்டுவிடு உன் தந்தையின் வீரம், புகழ், போம் இவற்றைக் கருதினால் எமனும் உன் உயிரைக் கவர்ந்து செல்ல அஞ்சவானே. ஒருவேளை யாரேனும் உன்னை ஒளித்து வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றாலும் அஞ்சவார்களே! அப்படியிருக்க ஐயா தம்பி அக்ககுமாரா எந்த உலகத்தில் சென்று மறைந்தாயடா என்று கதறுகிறான் இந்திரசித்து. இதை

.....ஐயா

எவ்உலகத்தை உற்றாய், எம்மை நீத்து எளிதின் எந்தாய்!" என்று கம்பர் காட்டுகிறார்.

அரக்கன் என்ற நிலையையும் தாண்டிப் பார்த்தால் அக்ககுமாரன் அழிவிற்காக இந்திரசித்தின் புலம்பலைக் கேட்ட யாருமே உள்ளம் உருகுவர். அந்த அளவிற்கு அவன் புலம்பல் இருந்தது.

அதே வேகத்தோடும், கோபத்தோடும் இந்திரசித்து அனுமனோடு பெரும்போர் செய்கிறான். இருவரும் மிகுந்த வேகத்துடன் மோதுகின்றனர். இருவரும் தங்கள் பராக்கிரமத்தை வெளிப்படுத்துகின்றனர். அரக்கர் சேனையை அனுமன் துவம்சம் செய்கிறான். இந்திரசித்து மட்டும் தனிமனிதனாக இருக்கின்றான். அனுமன் அவனைத் தேரோடும் தூக்கி விண்ணில் எரிகிறான். அவன் கீழே விழுகின்ற அந்த நொடியில் அனுமன் நினைக்கின்றான்.

இந்திரசித்தே அனுமனின் கணிப்பில் இராவணனின் ஆதாரப்புள்ளி. அவனைக் கொன்றுவிட்டால் இராவணன் ஒன்றுமில்லாதவனாகப் பலமிழந்தவனாகி விடுவான். ஒருவேளை அவன் சீதையை விட்டு விட்டாலும் விட்டு விடுவான். இந்திரனும் கோள்களும் கூடத்துன்பம் நீங்கி நன்மை பெறுவார்கள். இலங்கையின் காவல் கெடும் அரக்கர் சாம்ராஜ்யம் முழுவதும் அழிந்து போகும் என்று அனுமன் நினைக்க, இந்திரசித்து விண்ணில் இருந்து மண்ணில்

மொத்தமாகத் தேரோடு விழுகிறான். அனுமன் அவனது தேரை தூளாக்கி விடுகிறான். இந்த இந்திரசித்தை விடவே கூடாது என்ற முடிவிற்கு வந்தவனாக அனுமன் அருகில் இருக்கும் ஆச்சா மரத்தை வேரோடு பிடிங்கி இந்திரசித்தின் தலையில் ஓங்கி அடிக்கிறான். இந்திரசித்தின் தலையில் இரத்தம் பீறிட்டு முகமெல்லாம் வழிகிறது. அவனது கீரிடமும் அதிலிருந்த மாணிக்கக் கற்களும் தெறிக்கின்றன. நிலை குலைந்து போகின்றான் இந்திரசித்து.

கடைசி ஆயுதமாகப் பிரம்மனின் கணையை அனுமனின் தோள் பார்த்து அடிக்கிறான். பிரம்மனின் கணை பெரும் பாம்பு வடிவில் அனுமனை பிணைக்கிறது. பிரம்மன் கணை அனுமனைக் கட்டியதே தவிர கட்டுப்படுத்தவில்லை. காரணம் எந்தக் கணையும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்தாது என்ற வரம் பெற்றவன் அனுமன். இருந்தும் கூடப் பிரம்மனை வணங்கும் விதமாகவும் பிரம்மன் கணையைப் பெருமைப்படுத்துவதற்காகவும் அனுமன் கட்டுப்பட்டவன் போல் அமைதியாக இருக்கிறான். பிரம்மனின் கணை அனுமனை முழுவதும் பிணித்துக்கொள்ள அனுமன் ஊழியக்காலத்தில் முழுமதி மண்ணில் வீழ்வது போல அனுமன் மொத்தமாக வீழ்கிறான்.

அண்ணல் மாருதி, அன்று தன்பின் சென்ற அறத்தின் கண்ணில் நீரோடும் கனகதோரணத்தோடும் கடைநாள் தண்ணென் மாமதி கோளோடும் சாய்ந்தென சாய்ந்தான்" அனுமன் மொத்தமாகப்பிரம்மன் பாசத்தால் வீழ்வதைக் கண்டு அரக்கர்கள்,

"ஓய்ந்தது ஆம் இவன் வலி"

என்று ஆர்ப்பரிக்கின்றனர்.

நல்லவர் அமைதி கண்டு கொடும் புல்லர்கள் ஆர்ப்பரிப்பது போல அனுமன் வீழ்வது கண்டு கொடும் அரக்கர்கள் ஆர்ப்பரிக்கின்றனர்.

பெரும் பராக்கிரமசாலியான அனுமன் பிரம்மனுக்கு மரியாதை கொடுக்கவும், நான்முகன் கணையைப்பெருமைப் படுத்தவேண்டும் என்பதற்காகவே தன் பராக்கிரமம்

முழுவதையும் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு, கட்டுண்டு கிடக்கிறான். எத்தகைய உயர்ந்த சிந்தனைகள், நம் முன்னோர் பிரச்சனையாக சுந்தரகாண்டம் படி என்று கூறுவதன் உள்ளார்ந்த பொருள் எவ்வளவு உயர்ந்தது.

மனம் குரங்குபோல தாவக்கூடியது. நிலையில்லாதது. அதே மனம் தெளிந்து உறுதி கொண்டால் கடலையும் தாவக்கூடிய வலிமை கொண்டது. வானையும் மட்டுமளவுக்கு உயரக்கூடிய மன உறுதி கொண்டது. தெளிவும், மனஉறுதியும் கொண்டால், எத்தகைய பிரச்சனையையும் வெற்றி கொள்ள முடியும்.

எதிரியாக இருந்தாலும் அவன் திறமையைப் பாராட்ட வேண்டும். எந்த அளவிற்குப் பராக்கிரமசாலியாக இருந்தாலும் பெரியவர் முன் பணிந்து இருப்பதே மேலானது, பிரம்ம பாசத்திற்குக் கட்டுப்பட்ட அனுமன் போல.

அஞ்சிலே ஒன்றுபெற்றான் அஞ்சிலே ஒன்றைத்தாவி
அஞ்சிலே ஒன்று ஆறுஆக, ஆர் உயிர்காக்க ஏகி
அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அணங்கைக் கண்டு

அயலார் ஊரில்

அஞ்சிலே ஒன்றை வைத்தான் அவன் எம்மை

அளித்துக் காப்பான்.

12. பிணி வீட்டுப் படலம்

மா.வ.தசரதன்

கம்பன் கழகம்,

திருப்பத்தூர்.

இராவணனின் மூத்த மகன் இந்திரஜித்தனால் பாம்பு வடிவம் கொண்ட பிரம்மாஸ்திரத்தினால் அனுமன் கட்டுண்டு கிடக்க அந்த உடல் பிணிப்பை இந்திரசித்தன் விடுவித்த செய்தியைக் கூறுவது இந்தப் படலம்.

அதுமட்டுமல்லாது அரக்கர்களால் பலவகையான கயிறுகளால் கட்டிய பந்தயத்தை அனுமனே விடுவித்துக்கொண்ட செய்தியும் இதில் கூறப்படுகிறது.

பிணி விடு படலம் எனவும் சொல்லலாம்.

கட்டுண்ட அனுமனைக்கண்ட அரக்கர்கள் சீர்வரும் காட்சி

அரக்க மகளிர், அரக்க இளைஞர்கள் எல்லாம் இந்தக் குரங்கினை இன்னுமா விட்டு வைத்திருக்கிறார்கள்! அவனை விஷம் தடவிய ஆயுதத்தால் கொல்லுங்கள். அல்லது வஜ்ஜிராயுதத்தைக் கொண்டு அவன் தலையில் அழுத்தி மீண்டும் எழாதவாறு கடலிலே அழுக்குங்கள். இல்லை நெருப்பில் இட்டுப் பொசுக்குங்கள் என்று பாம்பு போலச் சீறிப்பாய்ந்து வருகிறார்கள்.

இதைக்கம்பன் தன் கவித்திறனால் அழகாகக் கூறுவான்.

எய்யுமின்; ஈருமின்; எறிமின்; போமுமின்
கொய்யுமின் குடரினைக் கூறுகூறுகள்
செய்யுமின் மண்ணிடைத் தேய்மின் தின்னுமின்
உய்யுமேல்; இல்லை தம் உயிர், என்று ஓடுவார்.

பொருள்: அம்புகள் எய்து கொல்லுங்கள், கத்தியால் வெட்டுங்கள், ஈட்டியால் குத்திக் கொல்லுங்கள். கோடாரியால் அதன் உடலைப் பிளவுங்கள். அதன் குடலை உருவுங்கள். துண்டு துண்டாக உடலை வெட்டுங்கள், தரையிலே போட்டுத் தேயுங்கள். எலும்பையும் தசையையும் தின்னுங்கள். அது பிழைத்தால் நாம் உயிர் பிழைக்க முடியாது என அரக்கர் கூட்டம் ஓடி வந்தது.

பின் ஒருவேளை இவன் தேவர்களால் அனுப்பப்பட்டத் தூதுவனாக இருக்கக்கூடுமோ? கொல்லப்பட வேண்டியவர்கள் தேவர்களே! தூதனைக் கொல்லக்கூடாது என்றும் சிந்தித்தனர்.

அனுமன் நாகப்பாசத்தால் கட்டி இழுத்து வரும் காட்சியைக் கண்டு அரக்கர் குலப்பெண்கள் எல்லாம் அகம் மகிழ்ந்தனர்.

அனுமன் தன்னால் சிதைக்கப்பட்ட மாட மாளிகைகளையும் தேர்களையும் குதிரைகளையும் யானைகளையும் போர்வீரர்களையும் பார்த்துக்கொண்டே இலங்கை வீதி வழியாகச் செல்கிறான்.

இன்னும் இந்தக்குரங்கு என்னென்ன செய்யப் போகிறதோ! என வயிற்றில் அடித்துக் கொண்டு அழுதன அரக்கியர் கூட்டம். நாகப்பாசத்தால் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு போகிற போதும் இந்த குரங்கு, ஏதோ பூமாலையால் கட்டி இழுத்துக் கொண்டு போவது போல மகிழ்ச்சியாகவே போகிறதே என ஆச்சரியப்பட்டார்களாம்.

அன்று ஒருநாள் இராவணன் முன் நிற்காமல் மறைந்து ஓடிய எமன்தான் இன்று இந்தக் குரங்கு வடிவாக வந்துள்ளானோ? இது குரங்கு அல்ல. குரங்கு வடிவில் வந்த சிவபெருமானே என நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டார்களாம், அரக்கர் குலமே. அதுமட்டுமா பிரம்மனும் திருமாலும் சிவனும் ஒன்று சேர்ந்த உடல் தான் இந்த குரங்கோ? என ஆச்சரியப்பட்டனர்.

அனுமன் ஏன் அமைதியாக அடங்கிச் செல்கிறான்?

இலங்கை வேந்தன் இராவணனை நேரில் கண்டு பேச வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். நாகாஸ்திரத்தைத்தவிர்த்திட முடியும். ஆனால் ராமபிரானின் பராக்கிரமத்தைச் சொன்னால் இராவணன் மனஉறுதி குலைந்து சீதையை என்னிடம் கொடுத்து விடக்கூடும் என எண்ணினான்.

வாலியின் மரணமும், மராமரத்திற்கு நேர்ந்த அபாயமும் எடுத்துச் சொன்னால் சீதையை விட்டு விடுவான் என எண்ணித் தன் வல்லமையைக்காட்டாது அடங்கி நடந்தான்.

அது மட்டுமல்ல அங்குள்ள மந்திரிகள், சேனாதிபதிகளின் எண்ணத்தையும் இராவணனின் மனக்கருத்தையும் அறிந்து கொள்ளலாம் என அனுமன் எண்ணி அடங்கி நடந்தான்.

இந்திரஜித் அனுமனை ராவணன் மாளிகைக்குக்கொண்டு செல்லுதல்

தேவர்கள் தலைவனான இந்திரனையே வென்ற இந்திரஜித் அனுமனை இராவணனிடம் அழைத்துச் செல்கிறான்.

தூதர்கள் இந்த செய்தியை ஓடிச்சென்று இராவணனிடம் சொல்கிறார்கள். இந்த நற்செய்தியைக் கேட்ட இராவணன் தூதர்களுக்கு முத்துமாலையைப்பரிசாகக் கொடுத்து அந்தக் குரங்கை கொள்ளாது கொணர்க என்றான்.

இந்தச் செய்தியை தூதர் இந்திரஜித்திடம் தெரிவிக்கின்றார். சீதைக்கும் அனுமன் பிடிபட்ட செய்தி எட்டுகிறது. சீதாபிராட்டி வேடன் கையில் அகப்பட்ட அன்னப்பறவையின் குஞ்சுகளைக் கண்டு தாய்ப்பறவை வருந்துவது போல வருந்தினாள்.

மிகப் பெரிய உருவத்தைக் காட்டியவனும் எல்லா சாஸ்திரங்களையும் கற்று உணர்ந்தவனுமான அனுமனா அரக்கர் கையில் அகப்பட்டான், இது தருமமா?

மோதிரத்தைக் காட்டி எனது உயிரைக் காப்பாற்றினாய் நானும் நீடுழி வாழ்க என வாழ்த்தினேன். அது பொய்த்து விடுமோ என்று கன்றினை இழந்த பசுவினைப் போல மயங்கி விழுந்தாள். "தீயைச் சுட்டதோர் கற்பெனும் தீயினாள்"

இராவணன் நிலை

இராவணன் திரிலோகப்பதியாக விளங்கினான். கரிய வடிவம். பத்துதலை இருபது கரம், செம்பட்டை முடி, நெருப்பின் புகை போல மூச்சுக்காற்று, தென் கடலில் தோன்றும் ஓர் அக்கினிக்குன்றுபோல தோன்றினான்.

அவன் கிரீடத்தில் உள்ள மாணிக்கம், மரகதம், இரத்தினங்களின் ஒளியெல்லாம், ஆதிசேஷன் எல்லா திசைகளிலும் தனது தலையைத் திருப்புவது போல இருந்தது.

ஈரேழு பதினான்கு உலகங்களில் இருந்தும் பல தேவமாதர்களைக் கொண்டு வந்தபோதும் சீதையின் மீது உள்ள காதலால் அவர்கள் மீது மனம் செல்லவில்லையாம்.

இராவணன் கடும் தவத்தால் பல வரங்களைப் பெற்றவன். எனக்குத்தேவர்களாலும் சிங்கம் போன்ற கொடிய விலங்குகளாலும் மரணம் நேரக்கூடாது என வரம் பெற்றவன்.

பத்துத் தலை பத்து வேலைகளைக் கவனித்தாலும் ஒருதலை ஜானகியையே பார்த்துக் கொண்டிருக்குமாம். புதரில் உள்ள தேனைக்குடிக்க வண்டுகள் சுற்றிச் சுற்றி அலைந்து திரிந்து வருந்துவது போல இராவணன் வருந்தினான். இப்பேர்ப்பட்ட இராவணனை அனுமன் தூரத்தில் இருந்தே கண்டமாத்திரத்தில் கருநாகத்தைக் கண்ட கருடனைப் போல் கொதித்தான்.

அன்று இவனைத் தூங்கும்போது கொல்லக்கூடாது என்று விட்டுவிட்டேன். இன்று இவன் தலையைக் கொய்து சீதையை மீட்டுச்செல்வேன் என எண்ணினான்.

இந்திரசித்தனால் கட்டுண்ட யான் உயிரோடு இருப்பதே இவனோடு போர் புரியவே இறப்பதற்கு பயந்து ஓடி ஒழிந்து உயிரோடு இருப்பது பூமிக்குப்பாரம். இவனோடு மோதி தோற்றாலும் ஜெயித்தாலும் புகழ் நமக்கே என்று எண்ணினான் அனுமன்.

இராமன்தண்டகாருண்யத்தில் முனிவருக்கு இராவணனைத் தோற்கடிப்பேன் என வாக்களித்துள்ளார். நான் போரிட்டால் அது நிறைவேறாமல் போகும். அதுமட்டுமல்ல சீதா பிராட்டியார் இன்னும் ஒரு மாதகாலமே உயிர் வாழ்வேன். இது இராமபிரான் மீது ஆணை எனக்கூறியுள்ளார்கள். எனவே இப்போது போர் உசிதமில்லை என எண்ணினான் அனுமன்.

இந்திரஜித், இராவணனை வணங்கி அனுமனை, சிவன், சிவன், திருமால், பிரம்மா போன்று வீரம் உடையவன் என அறிமுகப்படுத்தினான். இராவணனின் உக்கிரமான பார்வை அனுமனின் மயிர்கால்களைத் தீய்த்தது.

இராவணன் அனுமனைப் பார்த்து யார் நீ

சிவன், பிரம்மா, விஷ்ணு மூவரும் உருமாறி வந்த குரங்கோ? பாசக்கயிறு போட்டு எல்லா உயிரையும் இழுக்கும் எமனோ?

வேலாயுதம் உடைய முருகனோ? தென்திசைக்குச் சொந்தமான அகத்தியரோ? திக்பாலகரோ இவர்களில் யார் நீ? இங்கு வந்த காரணம் என்ன? உன்னை அனுப்பியது யார்? என்றான் இராவணன்.

செந்தாமரைக் கண்களையுடைய வில்வீரனாகிய இராமபிரானின் தூதன் யான். விரிவாகச் சொல்ல வேண்டுமானால் வாலியின் மைந்தன் அங்கதன் அவனின் தூதனாய் இங்கு வந்துள்ளேன் என்றான் அனுமன்.

இராவணன் எனது நண்பன். வாலி நலமா? அவன் ஆட்சி நன்றாக நடக்கிறதா? அனுமன் சிரித்துவிட்டு வாலி அப்போதே வானுலகம் போய் சேர்ந்துவிட்டான், எனது இராமனின் அம்பு பட்டு என்றான். இராமனும் சக்ரீவனும் இன்று நண்பர்கள்.

இராமன் எப்படி வாலியைக் கொன்றான்?

வாலியின் தந்தை இறந்தபின் மூத்த மகன் வாலிக்குப் பட்டம் கட்டிச் சக்ரீவனை இளவரசனாக்கி கிஷ்கிந்தையை ஆளும் காலத்தில் மாயாவி என்ற அரசன் வாலியைப் போருக்கு அழைக்க வாலியும் சக்ரீவனும் மாயாவியை எதிர்க்க, பயந்து போய் மாயாவி ஒரு குகைக்குள் செல்ல சக்ரீவனைக் காவல் வைத்து விட்டு வாலி குகைக்குள் செல்ல பல மாதம் வாலி வெளியே வரவில்லை. ஒருநாள் குகையில் இருந்த இரத்தம் வெளியேவர மாயாவி வாலியைக் கொன்று விட்டான் என நினைத்துக் குகைவாயிலை ஒரு பெரும் கல்லால் மூடிவிட்டு, சக்ரீவன் பட்டம் கட்டிக் கொண்டான்.

வாலி வெளியே வந்து சக்ரீவனை அடித்துத் துறத்த சக்ரீவன் ரிஷமுக பர்வதத்தில் மதங்கமுனி ஆசிரமத்தில் தங்கிக் கொண்டான். முனிவரின் சாபத்தால் வாலி அங்கு வரமுடியாது.

சீதையைத்தேடி ராம இலட்சுமணர் வர அங்கு சக்ரீவனின் நட்பு கிடைத்தது.

மேலும் அனுமன் "நீ சீதையை இராமனிடம் அனுப்பிவிடு" என சக்ரீவன் சொல்லி அனுப்பினான் என்றான். அதுகேட்ட இராவணன் "குன்றில் வாழும் குரங்கா எனக்குப் புத்தி சொல்வது எனச்சிரித்தான். இந்த குரங்கைக் கொல்லுங்கள் எனக் கட்டளையிட்டான். அப்போது வீடணன் அண்ணா மாதரைக் கொலை செல்வதைக் காட்டிலும் தூதரைக் கொலை செய்வது மகாபாவம்என்றான்." நமது பலத்தை எடுத்துச் சொல்ல இவனை கொல்லாமல் விடுவது நல்லது. வேண்டுமானால் ஏதாவது அங்கவீனம் செய்து அனுப்பலாம்" என்றான்.

இராவணன் அனுமனின் வாலுக்கு தீவைத்து நகர் முழுவதும் இழுத்துச்செல்லுங்கள் என்றான்.

அனுமனது பாசபந்தத்தை இந்திரஜித் விடுவித்தல்

அனுமன் வாலுக்குத் தீவைக்க முனைந்தபோது இந்திரஜித் பதறினான். காரணம் பிரம்மாஸ்திரத்தால் கண்டுண்டபோது வேறு கட்டுபோட்டால் பிரம்மாஸ்திரம் பயனற்றுப் போகும். எனவே, இந்திரஜித் அனுமன் உடலில் இருந்த பிரம்மாஸ்திரத்தை மீட்டான். இதைக்கம்பர்,

ஆய காலத்து அயன் படையோடு இருப்ப ஆகாது அனல் இடுதல்;
தூய பாசம் எனப் பலவும் கொணர்ந்து பிணியின் தோள் என்னா
மேய தெய்வப் படைக்கலத்தை மீட்டான் அமரர் போர்வென்றான்.
'ஏ' எனா முன் இடையுக்கு தொடை வன்கயிற்றால் பிணித்து ஈர்த்தார்.

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்திரஜித் பிரம்மாஸ்திரத்தை மீட்டதும் அரக்கர்கள் தன் மனைவியின் தாலிகயிறு தவிர அனைத்துக்கயிராலும் அனுமனைக்கட்டி இழுத்துச் சென்றார்கள் வாலில் தீயிட்டு.

இலங்கை அரக்கர்கள் வேடிக்கைப் பார்க்கப் பறையறைந்து சொன்னார்களாம். இச்செய்தி சீதைக்கும் தெரிவிக்கப்பிராட்டி மனம் வருந்தி அக்னிபகவானைப் பிரார்த்திக்க தீ அனுமனைச் சுடவில்லை.

பிராட்டியின் கணையினாலும் இராமனது அன்பினாலும் வாயுதேவன் அக்னி தேவன் நடபாலும் என்னைத் தீ எரிக்கவில்லை என அனுமன் யுகித்து அறிந்து கொண்டான்.

ஊர்முழுவதும் சுற்றியபின் அனுமன் திமிரிஎழ, கட்டுகள் அவிழ அனைத்து அரக்கர்களும் கீழே விழுந்தனர். அனுமனின் வாலின் தீ இலங்கையை எரிக்க முற்பட்டது.

13. இலங்கை எரியூட்டுப் படலம்

தமிழ்ச்செம்மல் முனைவர் ப.சீவராஜ்

தமிழ்த்துறைத்தலைவர்,

இசுலாமியக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)

வாணியம்பாடி-2.

முன்னுரை

கவிக்கு நாயகனாக விளங்கும் கம்பனின் இராம காதையில் சொல்லின் செல்வனாக விளங்குபவன் அனுமன். கம்பராமாயணத்தில் ஆறு காண்டங்களில் ஐந்தாவது காண்டமாக விளங்கும் சுந்தரகாண்டத்தில் 'இலங்கை எரியூட்டு படலம்' பதிமுன்றாவதாக இடம் பெற்றுள்ளது. இப்படலத்தில் அனுமனின் பல்வேறு செயல்பாடுகள் அறுபத்து நான்கு பாடல்கள் வாயிலாக விரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. சீதையைத் தேடுதல் வாயிலாக இராமனுக்கு நம்பிக்கைக்குரிய பாத்திரமாக விளங்கி இராமனின் புகழ்பாடி இராமநாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு சிரஞ்சீவியாக நம்மிடையே இன்றும் இருக்கும் அனுமனின் சிறப்புகளை விவரிப்பதே இக்கட்டுரையின் இலக்கு.

அனுமன் துத்

அஞ்சிலே ஒன்று பெற்றான், அஞ்சிலே ஒன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே ஒன்று ஆறு ஆக, ஆர் உயிர்க் காக ஏகி
அஞ்சிலே ஒன்று பெற்ற அணங்கைக் கண்டு அயலார் ஊரில்
அஞ்சிலே ஒன்றை வைத்தான், அவன் நம்மை அளித்துக் காப்பான்

அனுமனின் பல்வேறு சிறப்புகள் இலங்கை எரியூட்டுப் படலத்தின் வாயிலாக சிறப்பிக்கப்படுகிறது. சொல்லின் செல்வன் தேருக்கு அச்சாணி போலக்காவியத்தின் மிகப் பொருத்தமான பாத்திரம் என்று கூறலாம்.

“உருவுகண்டு எள்ளாமை வேண்டும் உருள்பெருந்தோர்க்கு
அச்சாணி அன்னார் உடைத்து” (குறள் 667)

அறிவின் பொருத்தம் ஆளுமையின் சிகரம் என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் அனுமன் இலங்கையைக் கொளுத்தியச் செய்தியைக் கூறும் பகுதியே இலங்கை எரியூட்டு படலமாகும். இப்படலத்திற்கு ஊர் சுடு படலம் என்ற வேறு பெயரும் உண்டு. அனுமன் தன்னுடைய வாலினால் தீயைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு இலங்கையில் காணாலாகும் மாளிகைகள், மாதர்கள், நீள் புகை பரவுதல், யானைகள், எருமைகள், மீன்கள், தேர்கள், பானவிலை, அரக்கியர், வண்டுகள், சோலைகள், சந்திர சூரிய மண்டலம், ஆடையிலும் கூந்தலிலும் தீப்பற்றல், நந்தவனங்கள், வேகுதல், இராவணன் மாளிகை தீப்பற்றல், அரண்மனை எரிதல் போன்றன இலங்கை எரியூட்டுப்படலத்தின் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது. அனுமன் ஒவ்வொரு வீடாகச் தாவிச்சென்று தன் வாலினால் பற்றவைத்த நெருப்பை இலங்கையில் எரித்த செய்தியை,

“நீனிற நிருதர் யாண்டும் நெய்போழி வேள்வி நீக்கப்
பால்வரு பசியனன்பான் மாருதி வாலைப் பற்றி
ஆலமுண்டவன் உலகெலாம் அழிவின் உன்னும் நன்று ஊட்ட
காலமே யென்ன மன்னோ கனலியுங் கடிதி னுண்டான்”
(கம்ப. பிணி வீட்டுப்படலம்; 140)

என்ற பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. அவ்வாறு இலங்கை யில் பல்வேறு காட்சிகளை இப்படலத்தின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

ஊர் சுடு படலக்காட்சிகள்

ஊர்ப்புறத்தில் எரியூட்டப்பட்ட கனலானது தனி ஊசல் ஆடுவது போல மக்கள் அங்குமிங்கமாக ஓடி அலைந்தனர் என்பதை,

வாசலிட்ட எரிமணி மாளிகை
மூசமுட்டி முழுது முருக்கலால்
ஊச லிட்டனவோடி யுலைந்துளைப்
பூசலிட்ட இரியப் புரமெலாம் (கம்ப இ.எ.ப. 2)

அந்நகரத்தில் வாழும் மக்கள் எரியூட்டலால் உள்ளே இருக்கும் பொருள்கள் மீண்டும் வருமா? என்று நினைத்து ஊசல் போல அலைந்தனர். மேலும் பெரிய வீடுகள், தூண்கள் மட்டும் சுவர்களை முற்றும் தடவிக்கொண்டு நெருப்பு எரியத் தொடங்கின. இராவணனின் பேராற்றலால் தேவர்களுையெல்லாம் வலிய அடக்கித்தன் வசப்படுத்தி அடிமையாக்கினான். அவ்வாறிருக்க அடங்கியிருந்த கனலானது அனுமன் வாலினால் இராவணனின் கட்டளை மீறுவது போல கம்பர் வர்ணனையைச் செய்துள்ளார்.

"இல்லிறல் தங்கு வயங்கெரி யாவையும்
சொல்லிற் தீர்ந்தன போல்வன தொல்லுருப்
புல்லிக் கொண்டன மாயைப் புணர்ப்பறக்
கல்வித் தம்மியல் மெய்துங் கருத்தர்போல்"
(கம்ப. இ.எ.ப. 6)

எரியும் தழலை நீலநிறத்தினையுடைய திருமால் எழுந்தோங்கி நிற்பதுபோல் உவமையாக்கிக்காட்டியுள்ளார் கம்பர். எங்கும் பரவிய தீயால் கடலில் ஓடிச்சென்று தப்பிக்குமாறு மாதர்களும் எருமைகளும் காட்சியளித்தன. எருமைகளுக்குக் கடலில் உறங்கும் மேகம்போலவும் மாதர்களுக்கு அன்னப்பறவையும் இப்படலத்தில் உவமையாக்கிக் காட்டியுள்ளது. மிகப் பொருத்தமாக அமைந்துள்ளது என்று குறிப்பிடலாம்.

சோலைகள் முழுவதும் கரிந்து எறிந்து விட்ட செய்தியைப் பின்வரும் பாடலின் வாயிலாக அறிய முடிகிறது.

"பூக் கரிந்து முறிபொறி யாயடை
நாக் கரிந்து சினைநறுக் சாம்பராய்
மீக் கரிந்து நெடும்பணை வேருறக்
காக் கரிந்து கருங்கரி யானவே" (கம்ப. பாடல் 19)

பூவும் தளிர்களும் இலைகளும் அனைத்தும்
கரிந்து விட்டன. நீண்ட வேர்களெல்லாம் மேலுள்ள

பொருள்களெல்லாம் எரிந்து விட்டன. அதேபோல பொன்னும் சந்திர மண்டலமும் சூரிய மண்டலமும் புகையெழுப்பி அனல் வீசி உருகி வரும் காட்சியினைக் கம்பர் உருக்கமாக விளக்கியுள்ள பாங்கு போற்றத்தக்கது. இத்தனை வாயிலாகக் குதிரைகள் எரிகின்றன. ஆடைகள் எரியுண்ண உள்ள நிலையில் அரக்கரும் அரக்கியும் தாம் தப்பிக்கக் கடலில் போய் விழுந்தார்கள். அதே சமயம் தாம் வளர்த்த கிளிகள் கூண்டுடன் வெந்து துடிப்பதைக் கண்டு கண்ணீருடன் பெண்கள் தத்தம் கணவருடன் காட்சியளித்தனர். பெண்கள் கணவரிடத்தில் மறைந்த காட்சி மறைகின்ற மின்னல் போல் காட்சியளித்தது என்பதனை அறிய முடிகிறது.

நிறைவாக அனைத்து உயிரினங்களும் அழிந்து பின்பு இராவணன் மாளிகை எரிகின்றது.

"சூழும் வெஞ்சுடர் தொடர்ந்திட யாவருந் தொடரா
ஆழி வெஞ்சினத் தாண்டொழி இராவணன் மனையின்
ஊழிவெங்கன லுண்டிட வலகமென் றுயர்ந்த
ஏழும் வெந்தன எரிந்தன நெடுநிலை யேழும்"

(க.இ. எ.ப. 41)

ஒன்றன் மேல் ஒன்றாக ஏழு நிலைகட்கு ஏழு உலகங்களிலும் தீப்பரவி அனைத்துப் பொருட்களும் நாசமாயின என்று கம்பர் உவமையாக்கியுள்ளார். இவ்வாறாக அரண்மனை எரிந்த செய்தியை அறிந்து அனுமனைப் பிடித்து வரும்படி இராவணன் கட்டளையிட்டான்.

"உற்றக லாமுன்
செற்ற குரங்கைப்
பற்றுமி னென்றான்
முற்ற முனிந்தான்" (பாடல் 48)

அனுமனைப்பிடித்துவர அனைத்து வீரர்களும் தயார் நிலையில் வைக்கப்பட்டு அவ்வீரர்கள் இலங்கையைச்

சூழ்ந்தபடி அனுமனைக் கண்டனர். வீரர்களைத் தன் வாலினால் வளைத்துப் பலத்தைக் காட்டினான். மேலும் ஒரு மரத்தைக் கொண்டு அவர்களை அடித்துக் கொன்றான். இப்படலத்தின் மிகப்பெரிய சிறப்பு நகரமே அழிவுற்ற நிலையில் அசோகவனம் மற்றும் தீப்பற்றவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அசோகவனத்தில் சீதையைக் கண்டு அனுமன் வணங்கி விடைபெற்றுச் சென்றது வரை இப்படலக் காட்சி தொடர்கிறது.

முடிவுரை

கம்பராமாயணத்தில் ஆறு காண்டங்களில் மிக உயர்ந்த சிறப்பினை சுந்தரகாண்டம் பெற்றுள்ளது. நகரமே எரிந்தழலில் அழிந்த பின்பும் அசோகவனம் காக்கப்பட்டது பெருஞ்சிறப்பு. கற்பின் அரசியை வணங்கி விடைபெற்றது பெருஞ்சிறப்பு என்று குறிப்பிடலாம். அதேசமயம் தனியொருவனாக நின்று போரில் பின்வாங்காமல் வெற்றி பெற்ற செய்தி சொல்லின் செல்வனுக்கே உண்டு என்பது யாரும் மறுக்க முடியாது. இத்தகைய அனுமனின் செயலை நாம் போற்றி வணங்க வேண்டும்.

14. திருவடி தொழுத படலம்

‘கம்பன் வித்தகர்’

முனைவர் தமிழ்.திருமால்,

இணைச் செயலாளர்,
திருப்பத்தூர் குடியேற்றம் கம்பன் கழகம்.

தோரணவாயில் :

கம்பராமாயணத்தில் மணிமுடியாக விளங்குவது சுந்தரகாண்டம். கடலைத் தாண்டி இலங்கையிற் புக்க அனுமன் சீதை இருக்கும் இடத்தைத் தேடித் துருவியதும் அசோகவனத்தை அடைந்து சீதையைக் கண்டதும் அங்கே சீதையிடம் இராவணன் வந்து உரையாடியதும் சீதை அவனைக் கடிந்து ஒதுக்கியதும் சீதை மனம் தளர்ந்து உயிரை விடத் துணிந்ததும் இராமதாதன் யான் என அனுமன் சீதை முன்பு தோன்றியதும் இராமன் சொன்ன அடையாள மொழிகளைக் கூறியதும் கணையாழி தந்ததும் சீதை மகிழ்ந்ததும் அனுமனிடம் சீதை சூடாமணி வழங்கியதும் அனுமன் இலங்கையை எரியூட்டி இராமனிடம் வந்து அவனடித் தொழுது நின்று நிகழ்ந்தவற்றை நிரல்பட சொல்லுவதும் ஆகிய செய்திகளால் கம்பனின் கவிச்சுவை மேலோங்கி நிற்பதற்குக் காரணம் சுந்தரகாண்டமே ஆகும்.

தமிழுக்குக் கதமிருவர் :

க-என்பது கம்பரையும், தி என்பது திருவள்ளுவரையும் குறிக்கும் என்பார் செல்வகேசவராயர். திருக்குறள் இலக்கனம் என்றால் அதற்கு இலக்கியம் படைத்தவர் கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பர். சிறையிருந்தால் ஏற்றம் கூறியது சுந்தரகாண்டம் என்பர், உண்மைதான் அதில் எள்ளளவும் சந்தேகம் இல்லை. அந்த ஏற்றத்தைப்பிறர் அறியச்செய்தவன் யார்? அனுமன் இல்லையானால் சிறையிருந்தால் ஏற்றத்தைப் பரம்பொருளைத்

தவிர வேறு யாரும் அறிந்திருக்க முடியாது. 'செவிக்குத் தேன் என இராகவன் புகழினைத்திருத்தும் கவிக்கு நாயகன்' என்று கூறுவதும் வெற்றுவரையன்று. சுந்தரகாண்டம் கடல் தாவு படலத்தில் ஆரம்பித்துத்திருவடி தொழுத படலத்தில் நிறைவுபெறுகிறது. பிறவிப் பெருங்கடலைத்தாண்டினால் இறைவன் திருவடி கிடும் என்பதை வள்ளுவர் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார் இறைவன் அடி சேராதார். என்ற இலக்கணத்திற்கு இலக்கியம் படைத்ததாகச் சுந்தரகாண்டம் அமைந்துள்ளது.

திருவடிப்பெருமை :

திருவேங்கடத்தில் நிலைபெற்று நின்றான், சிற்றன்னையால் திருவேங்கடத்தில் தரைமேல் நடந்தான், வருவேங்கடத்து தும்பி (கஜேந்திரன்) அழைத்தவுடன் கருடவாகனத்தில் ஓடோடி வந்தான். உறவினர் அழைத்தால் கூட நடந்துதான் வருவான், அடியார்க்கு ஒரு துன்பம் என்றால் ஓடோடி வருபவன் நாராயணன். ஒரு நாள் பெருமாள் பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டிருந்தபோது திருவடியில் பாதுகையோடு அரிதுயில் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது பாதுகையைப் பார்த்த திருமுடி, நீ தீண்டத்தகாதகவன், நீ எப்படிப் பெருமாளின் படுக்கை அறைக்கு வந்தாய் எனத்திட்டியது. சங்கும் சக்கரமும் அதற்குத் துணைபுரிந்து பேசின. திருவடி திருமுடியைப்பார்த்து, ஓர் அடியவர் இன்னொரு அடியவரை பார்க்கும்போது அடியேன் என்று சொல்கிறார்களே: தவிர, முடியேன் என்று சொல்வதில்லை என்று சொல்லி அழுதுகொண்டிருந்தபோது, அரி துயில் கொண்டிருந்த மாயவன் கண் விழித்துத் திருவடியின் வருத்தத்திற்கான காரணத்தைக் கேட்டார். திருவடி நடந்ததை சொன்னது. கவலைப்படாதே! அடுத்த பிறவியில் நான் இராமனாகப் பிறக்கப்போகிறேன். திருமுடி இருக்க வேண்டிய இடத்தில் பாதுகையே நந்தியங்கிராமத்தில் அயோத்தி நாட்டை பதிநான்கு ஆண்டுகள் ஆளப்போகிறாய். சங்கும் சக்கரமுமாக இருக்கிற பரதனும், சத்ருக்கனும் உனக்கு சேவை செய்யப்போகிறார்கள். உயர்ந்தவர், தாழ்ந்தவர் என்ற பேதம் என்னிடத்தில் இல்லை என்று கூறுவதன் மூலம் இராமனின் திருவடிப் பெருமையை அறியமுடிகிறது.

தன்பெருமையைத் தானே பேசாத தகைமையன்:

சந்தரகாண்டம் திருவடி தொழுத படலத்தில் 52 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இலங்கையை விட்டு நீங்குவேன் என நினைத்த அனுமன் ஒரு குன்றின் உச்சிக்குச்சென்று பேருருவம் எடுத்து இராமன் திருவடிகளை நினைந்து, வணங்கி ஆகாயத்தில் வேகமாகச் சென்றான். மைநாகமலையில் இறங்கி நடந்ததை உணர்த்தி, வாஷீர வீரர்கள் காத்துக்கொண்டிருந்த மகேந்திர மலையை அடைந்தான். அவனைக் கண்ட வானர வீரர்கள் மகிழ்ந்து அனுமனின் முகக்குறிப்பே தங்களுக்கு நல்ல செய்தியைத் தெரிவிக்கிறது என்று அவனை வாழ்த்தினர். அனுமனின் உடலில் இருந்த காயங்களைக் கண்டு வருந்தினர். அனுமன் அங்கதனை வணங்கி, கரடி அரசனான சாம்பவானையும் விழுந்து வணங்கிச்சீதை கூறிய ஆசிமொழிகளைத் தெரிவித்தான். வானரர் விரும்பவே அனுமன் இலங்கையில் நடந்த செய்திகளைச் சுருக்கமாகக் கூறினான்.

கண்டேன் சீதையை :

தென் திசையைத்தவிர மற்ற மூன்று திசைகளிலும் சென்ற வானர வீரர்கள் திரும்பி வந்து சீதையைக்காணவில்லை என்றதும் இராமன் சோர்வடைந்தான். தென் திசையை நோக்கிச் சென்ற அனுமன் இன்னும் வரவில்லையே! அவர்கள் என்ன ஆனார்களோ! என இராமன் துயர்வுற்று இருக்கும்போது அனுமன் தென் திசையிலிருந்து வந்து இறங்கினான். அனுமன் இராமன் இருக்குமிடம் அடைந்ததும் இராமனை வணங்கவில்லை. சீதை நலமாக இருக்கிறாள் என்று குறிப்பினால் உணர்த்துவான் போல சீதை இருக்கும் தென் திசையை நோக்கி நிலத்தில் வீழ்ந்து தலையில் கை கூப்பி வணங்கி எழுந்தான்.

எய்தினன் அனுமனும்; எய்தி ஏந்தல் தன்
மொய்கழல் தொழுகிலன்; முளரி நீங்கிய
தையலை நோக்கிய தலையன் கையினன்
வையகம் தழிஇ நெடிது இறைஞ்சி; வாழ்த்தினான்.

ஆக சிறிய திருவடியாகிய அனுமன் பிராட்டியை இருந்த இடத்திலிருந்தே தொழுது தான் கண்டு வந்த செய்தியை இராமனிடம் சொல்வதைத் தெரிவிப்பது திருவடி தொழுத படலம் என்பதே பொருத்தமானதாகும். அனுமன் இராமனிடம் பேசத்தொடங்கினான். கண்டேன், கற்புக்கரசியை, கண்களால், இலங்கை நகரில். ஆதலால் நீங்கள் ஐயத்தையும், துயரத்தையும் விட்டொழியுங்கள்.

கண்டனென், கற்பினுக்கு அணியை, கண்களால், தெண் திரை அலை கடல் இலங்கைத் தென் நகர்.

உங்களுடைய பெருமைக்குரிய துணைவி என்ற உரிமைக்கும் தசரதச் சக்கரவர்த்தியின் மருமகள் என்ற உண்மைக்கும் மிதிலை மன்னன் சனகனின் மகள் என்ற தகைமைக்கும் தலைமை சான்றவளாக நான் வணங்கக் கூடிய தெய்வமாகவும் சீதை இருக்கிறாள்.

தவம் செய்த தவம் :

இலங்கையில் நற்பெரும் தவம் இருந்து ஆற்றும் பெண்ணாக மட்டும் தேவியைக் காணவில்லை. நற்குடிப் பிறப்பு என்ற ஒன்றும், பொறுமை என்ற ஒன்றும் கற்பு என்ற பெயருடைய ஒன்றும் ஒன்றோடு ஒன்று கை கோர்த்து களிநடம்புரியக்கண்டேன். இலங்கையில் அசோகவனத்தில் இலக்குவன் புல்லினால் செய்த பர்னசாலை குடிலில் தவம் செய்த தவப்பயனாகச் சீதையைக் கண்டேன்.

உம்பி புல்லினால் தொடுத்த தூய இருந்தாள் ஐய தவம் செய்த தவம் ஆம் தையல்.

சோகத்தால் ஆய நங்கை :

விருப்பம் இல்லாத பெண்களைத் தீண்டினால் இராவணனின் தலைகள் சிதறிவிடும் என்ற சாபம் உள்ளதால் சீதா தேவியைத் தீண்டாது, அவள் இருந்த பர்னசாலையையும், நிலத்தோடு பெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டு போய் வைத்துள்ளான். அரக்கியர்கள் சுற்றி காவல் இருக்க

உங்கள் மீது கொண்ட அன்பே அவள் அச்சத்தைப்போக்க இரக்கமே வடிவெடுத்தார்போல கண்ணீர்க்கடலில் இருந்தாள். அப்போது நான் அங்கு செல்லவும், இராவணன் அங்கு வந்து நயந்து கூறி இறைஞ்சினான். சீதா தேவி அவனைக் கோபத்துடன் நோக்கிக் கடுமையான வார்த்தைகளால் சீற, அவளைக் கொல்ல முற்பட்டான். ஆனால் சீதா தேவியின் கற்பும், உங்கள் அருளும் அறமும் அவர்களைத் தொடர்ந்து காத்து வருவதால், இராவணன் கொல்லாது, காவல் செய்த அரக்கிமாரிடம் புத்தி மதி சொல்லுங்கள் என்று கூறி அவ்விடத்திலிருந்து சென்றான்.

கணையாழி பெற்ற கற்பின் கனல் :

என் மந்திரத்தால் அரக்கியர்கள் உறங்க அப்பொழுது சீதாதேவி உயிரைவிடத் துணிந்து மாதவிக் கொடியைத் தன் கழுத்தில் சுற்றத் தொடங்கிய போது இராம நாமம் சொல்லி அங்கு சென்றேன். அரக்கர்கள் வஞ்சமாக இருக்குமோ? என்று மனத்தில் கருதினாலும் துயரத்தில் இருக்கும்போது என் நாயகனின் பெயரைச் சொல்லி உயிர் தந்தாய் என்றாள். தாங்கள் கூறிய அடையாள மொழிகளை எல்லாம் சொல்லிக் கணையாழியைக் கொடுத்தேன். அம்மோதிரம் வஞ்சன் (இராவணன்) ஊரில் வந்ததே என்பதால் தன் கண்களில் இருந்து மழை போன்று பொழிந்த கண்ணீரால் திருமஞ் சனமாட்டித் தூய்மை செய்தாள்.

வாங்கிய ஆழிதன்னை வஞ்சர் ஊர் வந்ததாம் என்று ஆங்கு உயர் மழைக் கண் நீரால் ஆயிரம் கலசம் ஆட்டி ஏங்கினாள் இருந்தது அல்லால், இயம்பலன், எய்த்த மேனி வீங்கினாள், வியந்தது அல்லால், இமைத்திலள்;
உயிர்ப்பு விண்டாள்.

பிறகு தாங்கள் சீதாதேவியைப் பிரிந்ததிலிருந்து நடந்தவைகளைச் சொல்லிக்காலம் தாழ்த்துவதற்குக் காரணம் அவர்கள் நீங்கள் இருந்த இடத்தை அறிய முடியாததே! என்று சொன்னேன். தங்களைப் பற்றியும் இங்குள்ள தன்மையும் கேட்கவே நான் எடுத்துரைத்தேன். ஒரு மாத காலம் உயிரோடு இருப்பேன். அதற்குள் சிறை

மீட்காவிட்டால் உயிர் விடுவேன் என்று தங்களை வணங்கிச் சீதாதேவி சொன்னாள்.

சீதாப் பிராட்டி தந்த சூடாமணியை அனுமன் இராமனிடம் சேர்த்தல் :

தான் பத்திரமாக ஆடையில் முடித்து வைத்திருந்த சூடாமணியை என்னிடம் அடையாளமாகத் தங்களிடம் சேர்ப்பிக்கும்படித் தந்தாள் என்று கூறி இராமனிடம் சூடாமணியைக் கொடுத்தான். உரோமம் பொடிப்ப, கண்ணீர் பொழிய, மார்பும், தோளும் துடிக்க, இராமன் கையில் சூடாமணியை வாங்கினான். துயரால் தளர்ந்திருந்த இராமனின் உள்ளம் அந்த நிலையிலிருந்து மீள சீதையை மணந்தபோது அக்கினி முன்பு அவள் கையைப் பற்றியது போன்று சூடாமணியை இராமன் பற்றியிருந்தான். அதற்கிடையில் சுகர்வன் சீதாப் பிராட்டி இருப்பிடம் தெரிந்ததால் சிறை மீட்பது எளிதாயிற்று என்று சொல்லி மகிழ், இராமன் இனியும் காலம் தாழ்த்த வேண்டாம் என்றான். உடனே சுகர்வன் எழுக! வெம் படைகள் எனத் தன் வானரப் படைகளுக்கு ஆணையிட்டான். உடனே, வள்ளுவன் முரசறைய எண்ணி முடியாத அத்தனை வெள்ளைச் சேனையையும் அனுமன் வழிகாட்ட இலங்கையை நோக்கிப் புறப்பட்டது. இராம இலக்குவரும், சுகர்வனும் உடன் செல்ல அனைவரும் பன்னிரெண்டு நாட்களில் தென் திசை எல்லையில் இருந்த கடலை அடைந்தனர்.

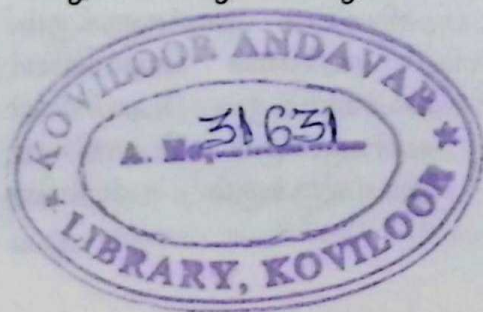
கம்பனின் கவி நயமும் சொல் நயமும் நம்மைச் சுந்தரகாண்டத்தில் சொக்க வைக்கிறது. காலம் எனும் ஆழியிலும் காற்று மழை ஊழியிலும் சாகாத வரம் பெற்ற கம்பன் கவிதைகளைத் தாய்க் கழகமாம் காரைக்குடி கம்பன் கழகம் மூலம் இணைய வழி காட்சி உரையை இடம்பெறச் செய்த காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தின் தலைவர் திருமிகு.கம்பனடி சூடி பழ. பழனியப்பன் அவர்களுக்கும், செயலாளர் என் அன்பிற்குரிய அண்ணன் பேராசிரியர் முனைவர் மு. பழனியப்பன் அவர்களுக்கும் பேராசிரியர் முனைவர் சொ. சேதுபதி அவர்களுக்கும் பேராசிரியர் முனைவர் மா. சிதம்பரம் அவர்களுக்கும் நன்றியின்

மலர்களைக் காணிக்கையாக்கி மகிழ்கிறேன். என்னை வளர்த்து இலக்கிய மேடைகளில் வலம் வரச் செய்யும் திருப்பத்தூர் கம்பன் கழகத் தலைவர் வழக்கறிஞர் திருமிகு எஸ்.எஸ். மணியன் அவர்களுக்கும் ஆற்றல்மிகு செயலாளர் தமிழ்ச்செம்மல், வைரத் தமிழர், பேராசிரியர் முனைவர் இரத்தின நடராஜன் அவர்களுக்கும் பொருளாளர் சடையப்ப வள்ளல் திருமிகு. சி.கே.டி.திருநாராயணன் அவர்களுக்கும் அமைப்பாளர்கள் கே.எம்.சுப்பிரமணியன், நல்லாசிரியர் சி.மணி, ச.சூரியகுமார், முனைவர் பொன். செல்வகுமார் ஆகியோருக்கும் நன்றிகளை உரித்தாக்குகிறேன்.

குடியேற்றம் கம்பன் கழகத்தின் நிறுவனர் திருமிகு ஜே.கே.என். பழனி அவர்களுக்கும், கே.எம்.ஜி. கல்வி நிறுவனங்களின் செயலாளர் மற்றும் கம்பன் கழகத்தின் தலைவர் திருமிகு கே.எம்.ஜி.இராஜேந்திரன் அவர்களுக்கும் ஆற்றல்மிகு செயலாளர் அருமை அண்ணன் அரசு வழக்கறிஞர் திருமிகு.கே.எம்.பூபதி அவர்களுக்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாணவப் பருவம் தொடரே கம்பன் கழக மேடைகளில் பேச வைத்து அழகு பார்த்து என்னை இலக்கிய உலகில் வளர்த்து ஆளாக்கிய செவிலித் தாய் திருப்பத்தூர் கம்பன் கழக நிறுவனச் செயலாளர், நல்லாசிரியர், என்குருநாதர் தெய்வத்திரு சு.சண்முகசுந்தரம் அவர்களின் திருவடித் தாமரைகளுக்கு இக்காட்சியுரையைக் காணிக்கையாக்கி மகிழ்கிறேன்.

கம்பன் வாழ்க! கம்பன் புகழ் வாழ்க !
கன்னித் தமிழ் வாழ்க!
வாழ்க ! வாழ்க! வாழ்க!

உறுப்பினர்கள்

திரு. ஆடிட்டர் எஸ்.ரவிகுமார்
 திரு. எம்.மதியழகன்
 முனைவர் எஸ்.தேன்மொழி
 முனைவர் ப.மகாலிங்கம்
 திரு. பி.பாரஸ்சந்த் ஜெயின்
 முனைவர் கி. பார்த்திபராஜா
 திரு. கே.ஏ. குணசேகரன்
 திரு. இ. மனோகரன்
 திரு. டி. கருணாமூர்த்தி
 திரு. ஏலகிரி வி. செல்வம்
 திரு. க. துரை
 திரு. பி. அச்சுதன்
 திரு. சி. சுரேஷ்குமார்
 திரு. வி.ஆர். முருகன்
 திரு. ஜி.ஆர். சாமிசெட்டி
 திரு. எஸ். பாலசந்திரன்
 திரு. ஜி. சுகுமார்
 திரு. வி.எஸ். செளரிராஜன்
 திரு. சி.எல். இரகுநாதன்
 நல்லாசிரியர். சி.புவனேஸ்வரி

முனைவர் தமிழ் திருமால்
 திரு. வ.புரட்சி
 திரு. மு.முனுசாமி
 திரு. ஆர். கார்த்திகேயன்
 திரு. எம். மாங்கிலால் ஜெயின்
 திரு. இரா. ரமேஷ்
 திருமதி. ஜி.லதா
 திரு. P.சின்னபையன்
 நல்லாசிரியர். V.சுந்தரம்
 திரு. R.ஜெகதீசன்
 திரு. M.L.குடியண்ணன்
 திரு. L.மணி
 திரு. C.பாண்டியன்
 திரு. V.ஜெயக்குமார்
 திரு. P.S.கோவிந்தராஜன்
 திரு. R.நாகேந்திரன்
 புலவர். தி.கு.பொன்னம்பலம்
 திருமதி. வேறுமலதா இரவிச்சந்திரன்
 திரு. T.R. செல்வம்
 திரு. S. ராஜேஷ்குமார்
 முனைவர் க. மோகன் காந்தி
 திரு. V.K.ஆனந்த்

கம்பன்கழகம் அறுக்கட்டளை

திருப்பத்தூர். திருப்பத்தூர் மாவட்டம்.

தலைவர் : திரு. எஸ்.எஸ்.மணியன்
செயலாளர் : தமிழ்ச்செம்மல் - பேராசிரியர் முனைவர்
இரத்தின நடராசன்

கௌரவத்தலைவர் : திரு. சி.கே.டி. திருநாராயணன்
பொருளாளர் : திரு. வி.ஆர்.முருகன்
துணைத்தலைவர் : திரு. வி.ஆர்.முருகன்

துணைச் செயலாளர்கள்: திருவாளர்கள்
எஸ்.ரவிக்குமார், கே.எம்.சுப்பிரமணியன், ச.சூரியகுமார்
எம்.வி.தசரதன், முனைவர் தமிழ்.திருமால், துரை.லக்குமி

துணைப் பொருளாளர்கள்
திரு. எஸ். பாலச்சந்திரன் - திரு. க.துரை

உறுப்பினர்கள் : திருவாளர்கள்

வி.ராமநாதன் செட்டியார்
எஸ்.பி.திருமலை
நல்லாசிரியர் சி.மணி
பி.பாரஸ்சந்த் ஜெயின்
எல்.தேன்மொழி
நல்லாசிரியர் சி.புவனேஸ்வரி

டி.பூபதி
வி.குமரேசன்
என்.இரவினி
வி.சுகுமார்
எம். மதியழகன்
ஆர்.ஆர். மனோகரன்

புரவலர்கள் : திருவாளர்கள்

பாக்பர் சீனி.திருமால் முருகன், ஓய்.டி.கிருபானந்தம்,
பாக்பர் லீலா சுப்பிரமணியன், எம்.சங்கர், வி.திருப்பதி

பாரதி புக் ஹவுஸ்

32, முதல்மாடி, மாநகராட்சி புதிய வணிக வளாகம்,
மதுரை பஸ் நிலையம்,
தேவநர் - 632 004. (வேலூர்)
அலைபேசி: 99424 41751

ISBN : 978-93-86890-49-3

9 789386 890498